

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie C · número 226

Comissió d'Estudi sobre el Model Policial

Sessió 6, divendres 4 de març de 2022

Presidència de la Sra. Maria Dolors Sabaté i Puig

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença del conseller d'Interior per informar sobre els diversos models policials i les funcions i l'organització que ha de tenir la policia del segle XXI 357-00275/13	3
Compareixença de la directora general d'Administració de Seguretat per informar sobre els diversos models policials i les funcions i l'organització que ha de tenir la policia del segle XXI 357-00276/13	19
Compareixença del comissari en cap dels Mossos d'Esquadra per informar sobre els diversos models policials i les funcions i l'organització que ha de tenir la policia del segle XXI 357-00277/13	34
Compareixença d'Alba Alfageme Casanova, assessora en polítiques de seguretat i perspectiva de gènere, per informar sobre l'avaluació de les tasques de proximitat, prevenció i mediació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra 357-00278/13	52

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7992 (sèrie C)
DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 6 de la CEMP

La sessió de la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial (CEMP) s'obre a les deu del matí. Presideix Maria Dolors Sabater i Puig, acompanyada del vicepresident, Pau Morales i Romero, i de la secretària, Mercè Esteve i Pi. Assisteixen la Mesa els lletrats Anna Casas i Gregorio i Xavier Muro i Bas.

Hi són presents Judit Alcalá González i Ramon Espadaler Parcerisas, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Chakir el Homrani Lesfar, pel G. P. d'Esquerra Republicana; Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol, pel G. P. de Junts per Catalunya; Andrés Bello Sanz i Sergio Macián de Greef, pel G. P. de VOX en Catalunya; Xavier Pellicer Pareja, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar; Marc Parés Franzi, pel G. P. d'En Comú Podem, i Ignacio Martín Blanco, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió el conseller d'Interior, Joan Ignasi Elena i Garcia; la directora general d'Administració de Seguretat, Sonia Andolz Rodríguez; el comissari en cap dels Mossos d'Esquadra, Josep Maria Estela i Ribes, acompanyat del comissari general de Relacions Institucionals, Josep Codina, i Alba Alfageme Casanova, assessora en polítiques de seguretat i perspectiva de gènere.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del conseller d'Interior davant la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial per informar sobre els diversos models policials i les funcions i l'organització que ha de tenir la policia del segle XXI (tram. 357-00275/13).

2. Compareixença de la directora general d'Administració de Seguretat davant la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial per informar sobre els diversos models policials i les funcions i l'organització que ha de tenir la policia del segle XXI (tram. 357-00276/13).

3. Compareixença del comissari en cap dels Mossos d'Esquadra davant la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial per informar sobre els diversos models policials i les funcions i l'organització que ha de tenir la policia del segle XXI (tram. 357-00277/13).

4. Compareixença d'Alba Alfageme Casanova, assessora en polítiques de seguretat i perspectiva de gènere, davant la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial per informar sobre l'avaluació de les tasques de proximitat, prevenció i mediació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 357-00278/13).

La presidenta

Bé; doncs molt bon dia a tothom. Comencem aquesta quarta sessió de compareixences a la Comissió d'Estudi del Model Policial.

Compareixença del conseller d'Interior per informar sobre els diversos models policials i les funcions i l'organització que ha de tenir la policia del segle XXI

357-00275/13

Avui, a la compareixença del conseller d'Interior davant d'aquesta comissió... Molt benvinguts, i agraïm la seva predisposició. El conseller, senyor Joan Ignasi Elena i Garcia, ve acompanyat a la taula del senyor Pere Ferrer Sastre, director general de la Policia. Els recordo que tenim, en aquesta primera intervenció del compareixent, entre vint-i-cinc i trenta minuts; després, els grups parlamentaris, per formular preguntes i aclariments, entre dos i tres minuts d'intervenció per grup, i, finalment, el compareixent podrà contestar als grups amb una intervenció d'entre deu i quinze minuts. Doncs, sense més, i reiterant –conseller– l'agraïment per la seva compareixença, li dono la paraula.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Bé; molt bon dia –està..., se sent? Sí, no? Perdoneu–, diputades, diputats, presidenta de la comissió, i també als companys del departament que m'acompanyen

–director–, i també una salutació als sindicats que també avui venen –el Sicme, el Segcat i el SEI–, que estan aquí escoltant la compareixença, i probablement també més gent, a través dels mitjans de l’entorn de la conselleria, etcètera, i del Cos de Mossos d’Esquadra, comissari en cap –comissari, també, una salutació.

Comparec davant d’aquesta comissió amb l’objectiu d’exposar les línies bàsiques del nou model policial que estem treballant des del Departament d’Interior –que, naturalment, estarà informat per tot allò que es defineixi aquí–, però, en tot cas, per exposar la meua mirada, la mirada com a conseller d’Interior actual.

Abans de res, però, deixin-me subratllar novament la importància, al meu entendre, d’aquesta comissió, una eina per bastir consensos sobre el que volem que sigui el model policial del nostre país. Personalment, hi tinc tota la confiança dipositada, perquè és amb la reflexió, el diàleg i el consens com el Cos de Mossos d’Esquadra ha avançat al llarg de la seva història.

Gran part dels elements de què els parlaré avui formen part dels objectius del mandat que vaig explicar en seu parlamentària i que entronquen amb l’horitzó Mossos 2030. Vull repassar, però, algunes fites assolides que penso que són altament rellevants i que ajudaran a la definició d’aquest model i que tenen sentit com a conseqüència d’aquesta idea, d’aquest model i d’aquest horitzó Mossos 2030.

En primer lloc, l’ampliació del sostre de plantilla de Mossos a 22.006 agents i la jubilació anticipada al cos –com ja tenen altres policies de l’Estat–, que entenem que són dos elements fonamentals, sense els quals no s’hauria pogut, de cap de les maneres, abordar cap model, cap projecte, cap horitzó de futur al Cos de Mossos d’Esquadra, perquè, com a conseqüència d’ells, vivia en un enrocament i vivia en una situació d’estancament; el fet de no poder tenir més agents i, a més a més, el fet de que cada vegada més agents entraven en la segona activitat.

L’aposta per dotar el Cos de Mossos d’Esquadra dels mitjans i recursos necessaris. En aquest sentit, vull posar dos elements que ens semblen especialment rellevants: l’increment del vint per cent del pressupost de la Conselleria d’Interior, i, per tant, també de la Direcció General de Policia, i la convocatòria de 840 places enguany, que s’aniran reproduint també en els anys posteriors, i que és conseqüència també d’aquesta possibilitat que ens va donar aquesta ampliació de la plantilla acordada a la Junta de Seguretat de Catalunya.

La feminització del Cos de Mossos d’Esquadra, impulsant un pla d’igualtat al Cos de Mossos i introduint una reserva del quaranta per cent de places per a dones a les convocatòries d’accés al Cos de Mossos d’Esquadra. Per tant, increment i feminització en l’accés i també en els comandaments, passant de l’onze per cent al vint-i-cinc per cent de dones en els llocs de comandament del Cos de Mossos d’Esquadra, aproximant-nos a l’objectiu –que també vaig dir en aquesta comissió, quan vam comparèixer per explicar el pla de mandat– de que en aquest mandat un terç, com a mínim, dels comandaments fossin dones.

Mesures per fomentar la transparència i la qualitat democràtica, com ara la introducció del número d’identificació NOP als agents de l’ARRO o els canvis de criteris jurídics per preservar l’exercici dels drets fonamentals. En aquest sentit, també crec –és de justícia que ho digui, perquè així ho penso– que és una exigència democràtica la derogació de la llei mordassa.

Aquest és l’escenari que hem construït fins avui, durant aquests vuit-nou mesos que portem de legislatura, i el que ens ha de permetre dibuixar el model policial que volem per als propers anys. Un model que entronca amb un objectiu central, que és abordar l’aprovació d’una nova llei de la policia. Els puc avançar que hem constituït un grup de treball tècnic intern que està elaborant un document de bases que permeti encarar la redacció de l’avantprojecte de la nova llei de la policia. I els anuncio també que al mes d’abril obrirem aquest document al debat i a les aportacions del món local –i també, naturalment, dels sectors que opinen i intervenen en l’àmbit de la seguretat, i també, naturalment, com no pot ser d’una altra manera, dels grups

parlamentaris–, i que preveiem tenir aquest avantprojecte aprovat pel Govern el darrer trimestre de l'any en curs.

Una llei que, naturalment, caminarà en paral·lel als treballs d'aquesta comissió i una llei que ha de tenir la mateixa vocació de consens polític i social que també..., i institucional, perquè aquí juguen també altres administracions, particularment l'Administració local –el món local–, i que és també imprescindible, com ho és també aquesta vocació de consens en l'àmbit d'aquesta comissió.

Tenim competències recollides a l'Estatut que no estem desenvolupant, perquè la pràctica totalitat del marc legal en matèria de seguretat és anterior a la reforma de l'Estatut. La nova llei, per tant, és urgent, tant pel que fa a la regulació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra com també a les policies locals o al Cos d'Agents Rurals. El marc normatiu en matèria de seguretat pública de Catalunya fa anys que ha esdevingut obsolet, i necessita una revisió i un nou impuls.

Catalunya compta avui gairebé amb divuit mil mossos d'esquadra i onze mil policies locals, efectius considerablement superiors als que existien els anys noranta, quan es van aprovar les lleis. Aquest augment ha d'anar lligat també a nous objectius i estratègies que permetin l'evolució del model policial. En els darrers vint anys hi ha hagut diversos intents per tal de modificar aquesta llei i abordar l'ordenació del sistema de policia de Catalunya, però cap d'ells, malauradament, ha assolit l'objectiu. Hi posarem tot l'esforç i tota la participació amb els diferents actors per generar un consens que ens permeti assolir aquesta fita.

A banda de la qüestió normativa i de l'obsolescència del marc vigent a Catalunya..., no només és com a conseqüència del pas del temps passat i la incorporació de molts més efectius, tant a policies locals com a Mossos d'Esquadra, sinó perquè també s'han produït notables i rellevants canvis en la nostra societat: l'increment de la complexitat en la lluita contra la delinqüència degut a fenòmens com la globalització i l'aparició de nous tipus de delictes altament sofisticats i l'amenaça creixent d'un nou tipus de terrorisme; les noves formes de criminalitat que condicionen i demanen també noves respostes; l'augment de la sensibilització ciutadana davant de determinats fenòmens, com els derivats de la crisi econòmica.

Aquests fenòmens han comportat la necessitat de donar noves respostes, com és la rellevància que ha de tenir en tota acció policial la mediació, o atorgar una atenció especial a determinats delictes com els derivats de la violència masclista, amb l'erradicació de la qual estem fermament compromesos. La protecció de la natura, també del medi ambient han esdevingut una prioritat inajornable en un món ferit pel canvi climàtic.

També –diguem-ho– el qüestionament d'una part de la ciutadania de la legitimitat del marc polític de totes les administracions –i, per tant, també de la policia– en qualsevol de les nostres societats. S'ha constatat –aquí i arreu– un cert distanciament dels cossos de seguretat, així com una dificultat de comprensió d'algunes de les seves actuacions.

Malgrat això, partim d'una situació, que és que, quan es pregunta quina és la valoració del Cos de Mossos d'Esquadra, en concret al nostre país, als ciutadans i ciutadanes, un 7,3 és la nota que treu. I, és més, quan se'ls pregunta, als ciutadans que han tingut una experiència amb els Mossos d'Esquadra, pel que sigui, per qualsevol problema que hagin tingut o necessitat que hagin tingut, quina és la valoració que fan de l'actuació de Mossos d'Esquadra, és un 7,8.

Per tant, des d'aquest punt de vista, com sempre he defensat, Mossos d'Esquadra és una bona policia perquè ha sabut sempre escoltar el clam dels ciutadans i canviar i adaptar-se als temps. Això és el que li fa tenir aquesta molt bona valoració per part dels ciutadans.

A més, tenir un marc normatiu obsolet també es palesa en el fet que el desplegament territorial a tot el país del Cos de Mossos d'Esquadra, que en el seu moment va suposar un repte i un gran impuls, ha culminat ja fa quinze anys. Ens trobem, per

tant, en una fase de maduresa i amb els beneficis innegables que aquesta estabilitat i maduresa comporten. Però també cal donar resposta a alguns reptes complicats com, per exemple, la prestació, la necessitat de prestar nous serveis o l'envelliment de les plantilles, que han anat reduint efectius, especialment els dedicats a la proximitat. Cal recercar, doncs, nous elements de motivació, nous reptes, nous horitzons que facin seguir avançant el model.

Quines oportunitats ens ofereix, al meu entendre, una nova llei de policia? L'aprovació de la llei de policia és una oportunitat clara de definir i dissenyar un nou sistema de seguretat pública i d'ordenar un únic sistema comú per als diferents cossos que l'integren –únic sistema, no únic cos–: Mossos d'Esquadra, Policia Local, Agents Rurals; mantenir les singularitats pròpies i amb un absolut respecte, naturalment, a les competències de cadascú, i particularment del món local.

La nova llei haurà de regular la formació, la selecció, la carrera professional, la mobilitat interadministrativa, el règim disciplinari, l'avaluació de serveis i el comitè d'ètica. Ha de facilitar l'homogeneïtzació de les condicions laborals i els processos unificats de contractació i de compra pública als diferents cossos. S'avançarà, per tant, en la creació d'un únic subsistema de policia a Catalunya i s'incrementarà l'eficiència del sistema i haurà de suposar una simplificació administrativa evident.

Estem davant, doncs, d'una oportunitat per definir i dissenyar un nou model policial que consolidi i garanteixi l'evolució del sistema de policia de Catalunya. La iniciativa pretén també incorporar –d'això, n'hem de parlar, i, evidentment, amb qui en són responsables– al sistema les policies portuàries catalanes, a partir de la possibilitat de coordinar-se –tal com ho consensem en el seu moment– amb relació als seus respectius marcs vigents.

L'oportunitat també d'incorporar la mediació policial dins els valors i els principis d'actuació del model policial català que apropa la policia a la ciutadania i que introdueix aspectes de canvi en la pròpia cultura de l'organització. Quelcom que s'està fent ja en aquests moments, però fixar-ho també normativament.

Amb la nova llei caldria promoure també la revisió de la llei d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya perquè passi a ser una llei que integri el subsistema de policia i el subsistema d'emergències i de protecció civil. I podríem també –en tot cas, invito a la reflexió respecte d'això– considerar que n'hi ha un tercer, que seria el de la formació, selecció i recerca, amb l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya al centre.

La llei pretén, doncs, posar la ciutadania com a centre del sistema, perquè no ha de ser únicament destinatària de l'acció policial, sinó que n'ha de ser partícip i se n'ha de sentir partícip. És a dir, la ciutadania també ha de col·laborar en el manteniment de la seguretat.

La nova llei és una excel·lent oportunitat per evidenciar un gir –que sempre ha practicat el Cos de Mossos d'Esquadra– social, democràtic, feminista, ambiental i de modernització encaminat al model de sistema públic que volem. Volem construir un nou model policial basat en els elements que considerem millors dels diferents models teòrics i que han de conformar el model policial català: una policia al servei del poder democràtic, que depèn del Govern i que compleix les lleis del Parlament; una policia democràtica que garanteix drets i llibertats –volem ser una policia reconeguda per la defensa i l'exercici dels drets i llibertats–; una policia integral que assumeix la gestió completa de les seves funcions policials i amb una voluntat plena de desenvolupar totes les competències, per tant, també la de policia judicial; una policia comunitària, vinculada i arrelada al país i a la societat a la qual serveix, present arreu. I aquests són els nous reptes: per terra –fa molts anys–, per mar –des de fa poc–, per l'aire, que també és una necessitat, i també per l'espai digital, que és un dels reptes –la ciberdelinqüència, la ciberseguretat– que tenen les nostres societats.

Una policia de proximitat present al carrer, que col·labora amb el teixit social, cultural i econòmic, la policia que coneix els barris i que dia a dia es guanya la confiança

de la gent –aquest és l'ADN de Mossos d'Esquadra, la proximitat–; una policia amb una voluntat profunda de servei, de servei públic; coordinada amb la resta de serveis públics, sobretot amb aquells que gestionen les polítiques socials i amb les institucions democràtiques –perquè, efectivament, el servei públic de policia és exactament això, un servei i un servei públic. Una policia descentralitzada que ofereix serveis equitatius i comparables en tots els pobles i ciutats del nostre país; una policia amb compromís social i compromís amb els drets humans, que garanteix la seguretat, amb especial cura de les persones en situació de vulnerabilitat, i que està compromesa amb la dignitat de les persones. Una policia que sigui igual de diversa i plural que la societat a la qual serveix, i la qual, per tant, el conjunt de la nostra societat que evoluciona, té una policia que amb ella també evoluciona. Una policia que posi l'accent en la prevenció i el principi d'intervenció mínima, que assumeixi que l'ús de la força ha de ser sempre l'últim recurs, però també tècnicament i tecnològicament molt preparada perquè pugui ser possible que aquest principi es compleixi. Una policia que cerqui en tot moment l'eficàcia i amb un alt nivell de formació i capacitació, intel·ligència, tecnologia i recursos al servei de la investigació i de la resolució dels conflictes.

A més, aquest nou model s'ha de fer seva la necessitat d'incorporar la societat civil en les polítiques de seguretat; d'una banda, per la major democratització dels actors en l'àmbit policial, però, sobretot, perquè no és possible mantenir la seguretat sense la implicació de la ciutadania. Em comprometo, en aquest sentit, com a conseller d'Interior, a fer meves les conclusions d'aquesta comissió un cop escoltats tots els agents, tots els experts, tots els actors que intervindran en els propers mesos.

He exposat uns objectius clars pel que fa al model policial que volem per al nostre país. Havent definit aquests objectius a assolir, és quan podem analitzar els instruments i les eines al servei d'aquest model, i sé que són els passos i les reunions i les etapes posteriors d'aquesta comissió. Demano, per tant, que anem pas a pas.

Quines són, al meu entendre, les bases d'aquesta nova llei i, per tant, d'aquest model propi de policia? En primer lloc, el de la legitimació. La finalitat última del subsistema de policia de Catalunya és proveir un servei públic de qualitat en matèria de seguretat centrat en la protecció dels drets i llibertats de totes les persones. Aquest servei ha d'estar plenament orientat a la ciutadania, és a dir, pensat, dissenyat i prestat des de la perspectiva de la satisfacció de les seves necessitats, adreçat a resoldre les situacions problemàtiques que provoquen inseguretat i dificulten convivència, i en cooperació amb els serveis que presten altres actors públics i privats concernits en els mateixos problemes.

En segon lloc, diversitat, igualtat i feminització. La societat catalana és diversa, i aquesta diversitat és una de les raons de la seva complexitat. Internament, des del punt de vista de la seva composició, de la seva organització i del seu funcionament, ha de reflectir la diversitat de la societat catalana. Externament, en la seva relació amb l'entorn, la prestació de serveis policials ha de tenir present que la societat és diversa i que no tots els sectors socials tenen el mateix nivell d'accés als recursos que la mateixa societat genera. L'activitat policial ha d'adaptar-se a la diversitat i ha d'evitar contribuir a la reproducció de desigualtat i d'exclusió. És per això que, en la missió de protegir la ciutadania, les intervencions policials hauran de tenir en compte el grau de vulnerabilitat i de risc d'exclusió en què es troben les persones que han de ser objecte d'aquestes intervencions. Així opera al dia a dia el Cos de Mossos d'Esquadra en infinitat de racons del nostre país.

És especialment necessari promoure una profunda feminització dels serveis de policia, que incorpori la presència de dones en tots els nivells de l'organització, des de la pròpia composició del cos com també en els seus comandaments. Però cal també incorporar la perspectiva de gènere en l'anàlisi i en el disseny de les polítiques en l'àmbit de la seguretat pública. Feminitzar la seguretat implica incorporar-hi més dones –sí; arreu, sí–, però també transformar les estructures i impulsar altres formes de

gestionar els equips, els lideratges i els aspectes com els canals de comunicació i la prioritització de les temàtiques.

En tercer lloc, el consens, la mediació i l'ús de la força. Els serveis de policia integrats al subsistema de policia, així com els altres serveis i organitzacions col·laboradores, han de prioritzar el diàleg –sí–, la mediació –sí– i el consens per obtenir els seus objectius: reduir l'ús de la força al darrer recurs, adreçat, per tant, únicament als casos en què sigui l'única manera de protegir els drets i llibertats dels ciutadans i ciutadanes quan aquests es trobin amenaçats.

Transparència i rendició de comptes. El principal actiu del sistema de policia de Catalunya, i en particular dels seus serveis, és el suport i la confiança de la ciutadania i de les seves institucions, els quals depenen de la transparència i de la rendició de comptes. Aquests elements, estretament relacionats entre ells, són la base –són la base– de la seva legitimitat. El subsistema ha d'assegurar que la ciutadania pugui accedir a la informació i que li permeti valorar-ne el funcionament i el rendiment; és a dir, ha de ser transparent per tal de facilitar la participació crítica de la ciutadania a les polítiques de seguretat i, en particular, en les polítiques policials.

D'altra banda, el sistema de policia ha de garantir que tots els seus elements estiguin a disposició en tot moment d'explicar i justificar tant el seu propi funcionament com les conductes de les persones que representen les seves autoritats i els seus òrgans i els seus serveis. És a dir, ha de preveure mecanismes de rendició de comptes –i aquesta comissió em consta que té la voluntat de reflexionar amb relació a aquestes qüestions. Un cos –ho vull subratllar–, el de Mossos d'Esquadra, que, en aquest sentit, ha anat evolucionant des de la seva creació de forma permanent, ampliant el seu ventall de mecanismes de control i de rendició de comptes i d'avaluació. I, en aquest sentit, té la voluntat –em consta– de seguir treballant en aquesta direcció.

Principis d'actuació: la deontologia professional. Els membres del servei de policia que formen part de la Policia de Catalunya han de dur a terme les seves funcions amb un estricte respecte als principis i valors recollits tant pel Codi ètic de la Policia de Catalunya com pel Codi europeu d'ètica policial.

La proximitat, el compromís, la integritat, la voluntat de servei i l'eficàcia han de presidir les intervencions policials. Els membres dels serveis de policia que formen part de la Policia de Catalunya que duguin a terme les seves funcions d'acord amb aquests principis alhora han de saber que compten amb la protecció, la legitimitat i el recolzament de les autoritats públiques del nostre país, que en són els seus responsables.

Els principis de cooperació, coordinació i lleialtat. El bon funcionament de la Policia de Catalunya requereix una coordinació i una cooperació efectives, una perfecta complementarietat entre els actors i un alt nivell de lleialtat institucional entre ells. L'objectiu a assolir és la provisió d'un bon servei de seguretat a tota la ciutadania en els diferents nivells territorials, més enllà del reconeixement necessari dels serveis dels que hi intervenen.

Homogeneïtzació i harmonització. Aquest és un element rellevant, especialment des de la perspectiva de la construcció d'aquest projecte de Policia de Catalunya i de coordinació amb les policies locals. Per tal de facilitar la coordinació i la col·laboració entre els diferents nivells policials, el subsistema de policia de Catalunya ha d'impulsar, des del punt de vista dels seus recursos tant humans com materials, l'homogeneïtzació en aquells àmbits en què sigui possible i l'harmonització dels aspectes diferencials derivats de les diferents competències de cada policia de cada administració. La Policia de Catalunya ha de disposar d'instruments conjunts que garanteixin l'homogeneïtzació del servei, tant pel que fa a la qualificació dels seus membres, la seva eficàcia, l'avaluació efectiva i objectiva i l'exigència de responsabilitats jurídiques dels seus agents.

Un principi també inexcusable és la participació ciutadana. La ciutadania ha de disposar dels mecanismes per participar en la determinació de les prioritats dels ser-

veis de policia i en l'avaluació de les intervencions i accions policials, amb independència dels mecanismes de responsabilitat disciplinària i judicial dels seus agents.

I l'avaluació. La nova llei de policia ha d'incorporar la cultura de l'avaluació i promoure-hi l'elaboració i la inclusió d'indicadors que permetin avaluar, contrastar, les activitats policials i el seu impacte en la seguretat ciutadana. La nova llei ha de crear, ha de tenir mecanismes i instruments que donin suport efectiu als serveis de policia, establint, a més, objectius estratègics a mitjà i llarg termini, afavorint la comparació entre serveis o àmbits territorials de característiques similars. Ha de publicar informes anuals tant sobre l'adopció i ús d'indicadors com en l'assoliment dels objectius dels plans de seguretat que afectin la policia.

A banda de les bases que acabem d'esmentar, comparteixo també amb vostès l'objecte, la missió, la visió i els valors que han d'inspirar la nova llei de policia al meu entendre.

En primer lloc, la missió. La Policia de Catalunya té per missió protegir l'exercici lliure dels drets i llibertats i garantir la seguretat pública, desenvolupant la seva tasca amb plena vinculació al país i a la ciutadania, amb proximitat i amb clara vocació de servei públic, amb respecte als drets humans i amb un alt grau de compromís social.

El subsistema de policia de Catalunya –i aquesta és la visió– ha de pretendre aconseguir el funcionament integrat i eficient dels serveis de policia amb la finalitat de garantir a la ciutadania un servei públic que contribueixi a la consecució del benestar social i a una societat més segura en cooperació amb els altres actors. I els valors que han d'inspirar l'actuació de la Policia de Catalunya són la proximitat –aquest és l'ADN de Mossos d'Esquadra, ho ha estat sempre i hem de seguir treballant i incidint en aquesta direcció; és el principi que ha d'informar el Cos de Mossos d'Esquadra, que, de fet, és el que informa el Cos de Mossos d'Esquadra, perquè és la seva essència, la proximitat, estar al costat de la gent i dels seus problemes–, el compromís, la integritat, la voluntat de servei i la imparcialitat.

Aquesta és la manera en què ha treballat el Cos de Mossos d'Esquadra durant els anys de la seva història; aquest és el seu ADN, aquesta és la manera que sempre he defensat que ha treballat el Cos de Mossos d'Esquadra. Sempre he dit el mateix –ho repeteixo i ho tornaré a repetir–: si Mossos d'Esquadra és una gran policia, és justament perquè mai –mai– s'ha cregut una policia perfecta, sinó que sap que tota organització sempre –sempre– ha d'estar disposada a millorar, a canviar, a escoltar, a recollir, a evolucionar amb la societat a la qual serveix, i així ho ha fet sempre. I aquesta és la raó de fons per la qual Mossos d'Esquadra és una bona policia, aquesta capacitat de sintonitzar amb la societat a la qual serveix. I la societat reclama canvis, sempre –no ara, sempre–, i amb aquests canvis el Cos de Mossos d'Esquadra ha d'evolucionar; ha d'evolucionar sempre amb la societat a la qual serveix.

Aquestes són les idees que els volia traslladar respecte del que crec que han de ser els principis generals, les idees generals, els principis informadors d'una nova llei de policia que el país necessita, que el Cos de Mossos d'Esquadra necessita, que la seguretat pública del nostre país necessita, i aquest és el model, la idea, els principis inspiradors que informen, des del nostre punt de vista, del que ha de ser aquest projecte.

Dit això, també ha d'estar formada per dos qüestions que són per mi inexcusables. Una és el consens: el consens al Parlament; el consens amb els actors que intervenen en les polítiques de seguretat pública, que són els propis agents, també els seus representants, també la societat que sobre aquests temes té opinió i diu coses, i, naturalment, amb el conjunt d'administracions. Perquè, efectivament, i tal com he anat dient durant tota aquesta intervenció, estem parlant d'un subsistema de policia en el que intervé, fonamentalment o d'una forma molt rellevant, el Cos de Mossos d'Esquadra, però també les policies locals i altres cossos com, per exemple, el Cos d'Agents Rurals.

Per tant, des d'aquest punt de vista, quedo a la seva disposició per a preguntes i suggeriments. I, en tot cas, si és necessari en el futur, tornar a intervenir respecte

d'altres qüestions en els diferents blocs que es produiran en el futur, doncs a la seva disposició, com sempre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Doncs moltíssimes gràcies, conseller, també, per haver-se cenyit, doncs, al temps. Passem ara a aquesta ronda de preguntes, el senyor Espadaler, sí?, per part del Grup Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el senyor Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Bé, consellera, nosaltres tenim dos minuts i mig, per tant... (*L'orador riu.*) Vostè ha fet un discurs dens, interessant i amb aportacions que n'hem pres molt bona nota –físicament (*L'orador riu.*). En primer lloc, agrair la compareixença i agrair el to i la proposta.

I començo pel final. Vostè diu: «Escolta, només entenc aquesta llei des del consens parlamentari.» Radicalment d'acord. Nosaltres pensem que una llei d'aquesta magnitud, que és necessària –val a dir que han promès, tots els seus predecessors, entre els quals també hi era jo–, requereix un consens ampli; no és una llei d'una majoria justa, perquè és una llei que ha de tenir una llarga durada.

Per tant, d'entrada –i de sortida–, compti amb el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar per treballar en una modificació legislativa, tant des de l'àmbit parlamentari com des de tot allò que pugui representar en l'àmbit local. Consens també –hi estem molt d'acord, eh?, amb això, consens–, perquè una part important de les policies estan en l'àmbit local –policies locals–, començant per l'Ajuntament de Barcelona i continuant per fins a 216 –crec que són– ajuntaments més, amb diversitat molt gran, no? I també amb els actors.

Crec que hi ha un altre matís –però temps tindrem de parlar-ne–, que hi ha tot un factor que cada vegada guanya més pes i que l'àmbit públic no sap massa bé com tractar, que és la seguretat privada, no? No sé si d'alguna manera, d'això, se n'ha de parlar o no, però que té una incidència també en la prestació, diguéssim, de la seguretat. Fins aquí estem molt d'acord amb el que diu.

Respecte a missió, visió i valors, són els que ja té el Cos de Mossos d'Esquadra –aquí no s'aprecia cap canvi–; és aprofundir en algun d'ells, però, en qualsevol cas, no hi han canvis importants. Però sí que ens sorprèn un punt, una cosa. Està bé que –i ho agraiem, sincerament, eh?– el Govern vingui a expressar això. Diu: «Però volem tenir un text articulat a finals d'aquest trimestre», quan aquesta comissió acabarà els treballs probablement una mica més tard. Com encaixen? Perquè, si és així que hem de tenir ja un text articulat abans d'acabar el mes, ja quasi que pleguem la comissió. Perquè diu «recolliré això», però, al mateix temps, si no ho he entès malament –si ho entès..., li demano disculpes–, que el Govern pretenia tenir a finals d'aquest trimestre ja un avantprojecte de llei... (*Veus de fons.*) Ah, unes bases. Per tant, estem parlant... Doncs és un aclariment important.

No tinc temps de parlar, de referir-me a totes les bases que vostè ha fet. En qualsevol cas, en la segona, que deia «diversificació, igualtat i feminització», posar l'accent en una qüestió –i deixi-m'ho dir d'alguna manera...–: que si amb feminització el Cos de Mossos d'Esquadra té més presència femenina que les policies locals –particularment el cas de la de Barcelona–, no és menys cert que han pres la davantera fent algunes convocatòries. I també aquesta vegada l'han pres amb el que s'anomenen, d'alguna manera, «accions d'interculturalitat»; és a dir, no només feminització del cos, sinó que sigui representativa de tota la diversitat de procedències en aquest país –demandar que també d'alguna manera s'hi incorpori.

Sobre el desenvolupament..., deontologia professional, m'agrada que citi el codi ètic de la policia, però estaria bé que el consell d'ètica de la policia es reunís –crec que fa més d'un lustre que no s'ha reunit.

En qualsevol cas...

La presidenta

Hauria d'anar acabant, senyor...

Ramon Espadaler Parcerisas

...amb això acabo; no tenim temps de fer noves propostes—, entomar el que ens posa sobre la taula; manifestar la nostra predisposició de treballar en això, però sí demanar que sigui respectuós amb el ritme dels treballs d'aquesta comissió, perquè, d'altra manera, desajustaríem els tempos.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per part del Grup Parlamentari VOX, el senyor Macián.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Señor Elena, mire, en primer lugar, nosotros entendemos que el modelo policial pues no puede estar condicionado por partidos y por grupos radicales como la CUP, ¿no?, que son contrarios al principio de autoridad. Y esto lo entiende cualquiera menos, al parecer, el Govern, ¿no? De hecho, hemos venido arrastrados a esta Comisión de Estudio del Modelo Policial precisamente por sus pactos con la CUP, ¿no?

En segundo lugar, entendemos que el modelo de orden público tiene que ser un modelo enfocado al servicio, pero también a la protección —que es una palabra que oigo poco, ¿eh?— de los ciudadanos —al servicio y a la protección. Mire, no puede ser que los agentes, por ejemplo, tengan las manos atadas en asuntos como cuando se produce una ocupación ilegal *in situ*. Ayer estuvimos en Vendrell con el presidente de mi grupo parlamentario en el barrio de Pisos Planas, y mire, allí hemos podido reunirnos con vecinos, entre otros, que el presidente de una comunidad, el señor Ramón, y nos dice que está absolutamente desesperado. En fin, nosotros creemos en un modelo que devuelva los barrios a los vecinos y no se los entregue a los delincuentes, ¿no?

Tampoco puede ser que esta semana —y ya es el enésimo caso— hayamos visto, por ejemplo, cómo un joven argelino de veintitrés años ha agredido a una pareja sin techo, ¿eh? Este tenía treinta antecedentes policiales. Nosotros creemos en una policía, en un modelo policial en el que este señor ya no esté en España o esté en prisión, ¿eh? Porque, ¿quiénes son los vulnerables aquí?, ¿quiénes son los vulnerables? Y, ¿dónde está la perspectiva de género? Porque se intentó abusar también de esta señora sin techo —se intentó abusar de esta señora sin techo.

Quizá haya que incorporar también a esa visión, a esa mirada que tiene el *conseller*, además de la perspectiva de género, otras perspectivas como, por ejemplo, la perspectiva de luchar frente a esa inmigración ilegal, porque ponerse la venda en los ojos no soluciona el problema. Yo le quiero dar un dato objetivo que usted ya conoce y yo le he dado en otras ocasiones, ¿no?: el dieciséis por ciento de la población en Cataluña es extranjera, pero en las prisiones constituyen el cincuenta por ciento de la población reclusa. Es decir, si uno hace una regla de tres, enseguida entiende que también este dato ha de influir en las políticas de seguridad ciudadana.

Y, mire, una tercera cuestión —y ya con esto acabaré— en relación con la fiscalización, ¿eh?, que se pretende del Cuerpo de Mossos d'Esquadra y la fiscalización externa. Mire, señor Elena, en 2020, la asociación SOS Racisme denunció a siete agentes de ARRO por una supuesta agresión racista a un señor, ¿eh?, a una supuesta víctima de racismo que se llamaba Wubi. Pues bien, esta semana, el tal Wubi ha sido detenido por haber realizado siete atracos con arma de fuego —siete atracos con arma de fuego.

Yo pregunto ahora a todos aquellos que llevaron a cabo una campaña de desprestigio de los Mossos d'Esquadra —partidos políticos que están aquí, algunas asociaciones—, a todos estos les digo yo si estos señores de SOS Racisme, de Irídia han de decidir cómo debe ser el modelo policial frente a estas cuestiones. ¿O estos han de erigirse como organizaciones fiscalizadoras independientes de los Mossos d'Esqua-

dra, estos que han orquestado campañas contra los Mossos para defender a delinquentes con siete delitos con atraco por arma de fuego? Mire, yo, señor Elena, le sugiero que no caiga en esta trampa.

Y, finalmente, he echado en falta en su extensa y prolija exposición una referencia también, en este nuevo modelo de Mossos d'Esquadra, a la colaboración con otros cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado. Ha citado usted de las policías locales, pero sí nos habría gustado...

La presidenta

Hauria d'anar acabant, senyor Macián.

Sergio Macián de Greef

...alguna referencia también a esta cuestión de las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. Per part de la Candidatura d'Unitat Popular... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de la presidenta.)* Senyor Pellicer, té la paraula.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; bon dia. Gràcies, presidenta. Conseller, director, diputats, diputades. Si m'ho permeten, començaré tenint un record i mostrant tot el suport per a les disset persones que han estat detingudes entre ahir i avui per participar als talls de la Jonquera del 2019. I, per tant, mostrar-los tot el suport a aquestes disset, com als centenars de persones represaliades per aquest tall.

Dit això, conseller, jo volia fer-li unes preguntes. Com sap, l'objecte d'aquesta comissió sobre el model policial..., estem treballant quatre aspectes fonamentals –o quatre aspectes que, almenys, des de la Candidatura d'Unitat Popular destacàriem–, que, per una banda, són l'ordre públic. Per tant, voldríem preguntar-li quin és el model que té el Govern i que té la conselleria respecte a l'ordre públic i quines qüestions creuen que s'han de canviar.

Segona. Pel que fa a la transparència, ja ens ha avançat algunes qüestions. Per nosaltres és una qüestió fonamental, la transparència, i ens sembla que la dinàmica del Departament d'Interior era més de «res és transparent» i «tot ha de demanar-se perquè sigui transparent» o «és molt difícil accedir a la informació». Per tant, quins canvis vol fer aquest Govern, el Departament d'Interior, en aquestes qüestions? I si està d'acord amb una política de transparència absoluta, exceptuant aquelles qüestions que es puguin considerar rellevants per a la seguretat nacional, perquè ens entenguem d'alguna manera. I, per tant, per nosaltres seria invertir aquest principi d'opacitat, tant pel que fa a reglaments com pel que fa a ordres internes com pel que fa també a expedients concrets o elements concrets que es puguin produir o valoracions d'actuacions dins el cos.

Un tercer element que ens semblaria fonamental, i que també s'aborda a aquesta comissió i de la qual voldríem saber la seva opinió, és, vinculat als sistemes d'informació i d'investigació, quines han de ser les prioritats d'aquests dos àmbits, d'aquestes dues comissaries? I si estan d'acord o si creuen que els enfocaments que hi ha hagut fins al moment són els correctes, i que, per exemple, el fet d'investigar activistes en l'àmbit de l'habitatge des dels grups de delictes d'extremismes violents els sembla que és l'enfocament que han de fer aquestes comissaries. O, com es pot generar un àmbit de transparència, de control democràtic dins aquests espais per tal que puguin regir-se per unes ordres polítiques i per unes ordres democràtiques i que, per tant, puguin abordar aquelles problemàtiques que el Parlament i el Govern considerin principals?, i quines són aquestes.

I, finalment, també li volíem preguntar –ho ha mencionat– respecte a la rendició de comptes i als mecanismes de control. Una de les qüestions fonamentals que

s'estan discutint en aquesta comissió és la creació d'un òrgan o d'un mecanisme independent de control, i li volíem preguntar també per l'opinió del Govern i del departament sobre aquesta qüestió i també sobre els actuals mecanismes de control dels que disposa el cos i quines millores, canvis..., si creu que funcionen degudament o si també s'haurien de generar modificacions.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. És el torn ara d'En Comú Podem. Senyor Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. I gràcies, conseller, per la seva compareixença, que hem trobat molt interessant. També volem celebrar la predisposició al canvi, a la millora, a adaptar-se a una realitat diferent, a uns nous temps, a noves exigències també democràtiques.

Li volíem plantejar quatre qüestions. La primera té a veure amb això, amb la qualitat democràtica. Vostè ens ha descrit els Mossos d'Esquadra com una bona policia, i ho compartim en la majoria de les accions que realitza el Cos de Mossos d'Esquadra, però és veritat que, en matèria de qualitat democràtica, hem vist dèficits significatius. Hem vist com funciona també en la nostra policia la cortina blava policial quan hi ha actuacions controvertides, amb silenci, amb actuacions, doncs, de tapar determinades actuacions.

Hem vist també manca de transparència. Ens ha parlat vostè del Codi ètic europeu de la policia, un codi que la nostra policia no complia –no compleix– en algunes qüestions, per exemple, en matèria de transparència, fins fa molt poc, no? És a dir, el Codi ètic europeu de la policia diu que els protocols han de ser públics i accessibles, i no ho eren. Hem vist també actuacions amb ús abusiu de la força en matèria d'ordre públic. Per tant, una policia en què creiem que hi ha qüestions que cal revisar, que no funcionen, que no funcionen bé. Per tant, primera qüestió: qualitat democràtica.

Segona qüestió que li volíem plantejar i que té a veure en part amb això, és la necessitat, creiem nosaltres, també d'avançar cap a una policia desmilitaritzada, i, per tant, per treure'ns, no?, per alliberar-nos de determinades pràctiques, conductes, doncs, que ha heretat la nostra policia, com tantes altres del món. I això té a veure i ho situo també en la llei que vostè ens ha presentat avui, perquè té implicacions organitzatives en el funcionament, per exemple, a través de rangs, a través de jerarquies. I, per tant, li pregunto si també a través d'aquesta nova llei revisarem les qüestions organitzatives que tenen aquest origen i aquest funcionament de lògica militar que nosaltres creiem que s'hauria de revisar per avançar cap a una policia més democràtica.

La tercera qüestió que li volíem plantejar també és sobre... Vostè ens ha parlat molt del subsistema policial, i, per tant, li volíem plantejar quin paper ha de tenir el subsistema policial en les polítiques de seguretat. Perquè creiem que hem d'avançar cap a una mirada de la seguretat en què la policia sigui un actor més però no l'únic, segurament, i potser tampoc el central. I, per tant, com replantegem el rol dels diferents actors, dels diferents departaments, de les diferents polítiques transversals a l'hora de garantir una seguretat?

I la quarta i darrera qüestió que li volíem plantejar té a veure amb un element en què vostè ha posat molt l'accent i que compartim, que és la necessitat de fer una policia de proximitat –en això estem plenament d'acord. La pregunta que ens fem també és: quin paper han de jugar les diferents policies? I, per tant, si, quan volem un sistema de policia de proximitat, potser no hem de donar més pes a les policies locals, que són les realment properes? Ara tenim divuit mil agents de Mossos i onze mil de policies locals. Ens preguntem si no hauríem de replantejar també el pes, el paper, les funcions de les policies locals i de Mossos d'Esquadra en aquesta lògica.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara és el torn de Ciutadans, del senyor Martín Blanco, que substitueix el senyor Matías Alonso.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller, per la seva intervenció. Jo, d'entrada, el que vull dir, amb tot el respecte, és que em sembla molt preocupant el fet que s'estigui esdevenint aquesta comissió i que estigui presidida, a més, per un partit antisistema, que ha fet unes càrregues de profunditat contra el nostre cos, el cos autonòmic de Policia, el Cos de Mossos d'Esquadra. Perquè considerem que aquesta comissió és en si mateixa un atac al Cos de Mossos d'Esquadra per com s'ha produït l'acord entre la CUP i els partits del Govern –Esquerra Republicana i Junts per Catalunya– per tirar endavant una comissió que el que fa és posar el focus sobre els policies i situar-los en la diana que els antisistema pretenen col·locar al nostre cos de policia.

Des d'aquest punt de vista, lamentem que el Govern s'hagi prestat a aquest assenyalament dels Mossos d'Esquadra, perquè considerem que el que necessitem és tot el contrari: necessitem prestigiar la nostra policia, necessitem preservar tot allò de la nostra policia que ha funcionat. Efectivament, com vostè deia, senyor Elena, el Cos de Mossos d'Esquadra és un cos que té un prestigi a tot Espanya i a tot Europa, que ha aconseguit tenir unes cotes d'acceptació a la nostra comunitat i al conjunt d'Espanya molt importants, i, des d'aquest punt de vista, considerem que hauríem de mantenir tot allò que ha funcionat del model professional i legalista.

No obsessionar-nos amb aquesta idea de policia de proximitat o de barri, que jo crec que té elements positius però que, a l'hora de la veritat, el que pretenen els que la impulsen, si més no els seus socis de la CUP, és bàsicament deixar inermes els nostres policies, per garantir precisament el que vostè deia que ha de ser la finalitat principal o l'objectiu principal dels Mossos d'Esquadra, que és garantir els drets fonamentals de la ciutadania. No es garanteixen els drets fonamentals deixant els policies, diguem-ne, a la sort d'un grup antisistema com és la CUP, que s'ha manifestat en reiterades ocasions d'una forma molt irrespectuosa amb els nostres agents i amb el cos en general.

Des d'aquest punt de vista, nosaltres el que defensem precisament és que es mantingui en la mesura del possible tot allò que té de model professional i legalista al nostre sistema de policia i al nostre cos autonòmic; que hi hagi una cooperació entre els cossos i forces de seguretat de l'Estat –inclosos els Mossos d'Esquadra– amb la Policia Nacional, la Guàrdia Civil i les policies locals. I, des d'aquest punt de vista, lamentem enormement –hi insistim– que el Govern s'hagi prestat a aquesta comissió, s'hagi prestat a aquesta manera d'assenyalar els Mossos d'Esquadra amb idees com la creació d'una oficina per fiscalitzar, més enllà del que diguin els jutges, l'acció dels Mossos d'Esquadra.

El que necessitem, precisament, és més seguretat, és més protecció dels drets, és més protecció dels nostres policies davant d'agressions com la del senyor Marcel Vivet, un home que ha estat contractat per Catalunya Ràdio després d'haver agredit un policia. Catalunya no es pot permetre aquest menysteniment constant del nostre cos i, per tant, des d'aquest punt de vista, tot el nostre suport als Mossos d'Esquadra.

Gràcies, senyor Elena. Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del senyor Jaume Alonso-Cuevillas, de Junts per Catalunya. Té la paraula.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Tots esperàvem amb gran expectació la seva compareixença, no només pel càrrec que ocupa, sinó perquè vostè és un polític experimentat, és jurista –a més que crec que en un tema que ens ocupa i hi aporta molt–, és un orador brillant –tots els diputats l'hem pogut veure en les ses-

sions de control amb un gran domini del discurs. I, des d'aquest punt de vista, li he de dir que la intervenció que ha fet avui m'ha sobtat.

M'ha sobtat perquè ens ha parlat tota la intervenció d'una de les bases de la futura llei de policia. Com ja ha destacat algun altre dels portaveus, no sé si és gaire oportú políticament, en el moment en el que estem, discutint un nou model policial, avançar-nos ja amb aquest nivell de detall la nova llei, que haurà d'abordar moltes de les coses que aquí són objecte d'estudi. Però, en tot cas, és que aquest no era el fòrum. Quan el seu departament elevi i el Govern aprovi el projecte de llei, entrarà al Parlament, i la Comissió d'Interior farà l'oportuna ponència i tindrem ocasió sobrada de discutir.

Crec que tenim un gran cos de policia –ho he dit per escrit. Professionalment, vaig haver de defensar l'antic secretari general del departament a la sentència que afectava l'anterior major dels Mossos, i em remeto a la sentència coneguda que es va dictar que elogia el sistema policial català en contraposició a la Policia Nacional i la Guàrdia Civil. Tenim –i així ho reflecteixen també tots els estudis d'opinió– un cos de policia modern, democràtic, ben valorat per la ciutadania, però és evident que té disfuncions. I, de fet, aquesta comissió es crea a instàncies de..., per impuls d'un grup polític que és qui presideix la comissió però amb el consens de diversos grups polítics, precisament per estudiar aquestes coses.

I, com vostè sap, perquè els seus assessors l'hi deuen haver manifestat, aquí estem discutint algunes de les coses sobre les que ja havien preguntat altres portaveus, de les que m'ha sobtat no sentir-li l'opinió. I per això, breument, li plantejo alguna de les qüestions, per si vol aprofitar aquest segon torn per entrar-hi: creu, per exemple, que ha d'haver-hi algun mecanisme de fiscalització respecte a la redacció dels atestats? Creu que ha d'haver-hi algun tipus de control extern o externalitzat o mixt quant a les actuacions que afectin l'ordre públic, que són aquelles que són molt minoritàries des del punt de vista estadístic però són les que generen problemàtica de percepció social, que qüestionen, per tant, injustament la feina dels Mossos? Crec que són aquestes les qüestions a les que ens hauríem de referir i que m'ha sobtat no sentir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara seria el torn d'Esquerra Republicana. Senyor Homrani, té la paraula.

Chakir el Homrani Lesfar

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller, director... De forma molt ràpida i molt breu. Crec que vostè ha fet un repàs dels principals reptes, que són reptes que crec que també els hem de situar: són reptes de la policia de Catalunya, però són reptes de la policia a totes les societats democràtiques, i a totes les societats democràtiques que tenen aquesta vocació de millorar el servei públic. Al final, la policia fa un servei públic i la vocació és millorar aquest servei públic.

Ha situat una cosa que m'agradaria que poguéis introduir i aprofundir una mica més. Un dels reptes més clars en totes les policies de totes les societats democràtiques és fer una policia més diversa i més plural, que s'assembla més a la societat a la que defensa i a la qual garanteix drets individuals i col·lectius i llibertats individuals i col·lectives –crec que és un dels aspectes claus que s'ha de situar.

També vostè ha situat un aspecte que crec que és una oportunitat i que tots els diputats i les diputades d'aquesta comissió hauríem de veure com una oportunitat, que és el fet de que es puguin treballar de forma paral·lela les conclusions de la Comissió d'Estudi del Model Policial amb el que significa la voluntat de fer un canvi legislatiu de la profunditat que ha situat.

En aquesta comissió hi han diverses persones que tenim experiència en govern i que som conscients que ja no són únicament les bases; després, tots els tràmits que signifiquen per aprovar un avantprojecte, estem parlant de temps que poden arri-

bar a un any quan ja tens un text més o menys articulat. Si no es fes paral·lelament, segurament rebria la crítica de donar una puntada de peu endavant. I, després de les conclusions, poder situar algunes coses trigaria massa temps. Jo crec que és una oportunitat i que l'hem de treballar d'aquesta manera, com una oportunitat.

El concepte que més ha utilitzat vostè en la seva intervenció –i ho he seguit– ha sigut el concepte de «proximitat». Voldria també que pogués introduir una miqueta més tots els aspectes en els que considera que la proximitat ha de ser l'eix central del treball de la Policia de Catalunya.

I sí que no puc evitar fer una reflexió. Vostè ha situat la voluntat de fer més copartípic, de treballar de forma més clara les polítiques de seguretat amb la societat civil al nostre país –crec que és una bona notícia. Però no puc evitar-ho dir: a alguns que sempre, i que avui han dit que defensen el Cos de Mossos d'Esquadra... –suposo que és la postmodernitat, suposo que alguns per postmodernitat entenen que és la postveritat–, en el Ple de la setmana passada parlaven directament de que la direcció operativa del Cos de Mossos d'Esquadra era una fossa sèptica. Algú s'ho hauria de fer mirar, perquè crec que la postveritat arriba fins a un punt, i arriba fins al punt de, com a mínim, un punt d'honestedat.

Gràcies. I li agrairia que aprofundís en aquests punts que li he assenyalat. Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Doncs ara, conseller, per un temps d'entre deu i quinze minuts, té el torn per respondre a les preguntes. Moltes gràcies.

El conseller d'Interior

Gràcies. I suposo que és inevitable que, sent el conseller, doncs hi hagi com una..., no és ben bé una compareixença com, no?, normal, i, per tant, és molt evident.

Per aclarir una cosa –i també amb relació al que deien el diputat Cuevillas i el diputat Espadaler–, del que estem parlant és de començar a redactar les bases. El temps de redacció d'una llei és un..., volia dir..., és molt llarg, i això requereix d'un tempo. Ho he dit des del minut zero, és a dir, això..., la idea és tenir el mes d'abril unes bases per començar a parlar amb els grups. Però les bases són principis inspiradors, i després la concreció ha d'anar lligada absolutament.

I, en aquest sentit, pel que deia el diputat Cuevillas, absolutament al transcurs i a les conclusions d'aquesta comissió –no pot ser d'una altra manera. I potser no he sigut prou precís, perquè jo ho tenia molt clar dintre del cap, i a vegades ho tens tan clar que no ho expresses amb prou precisió. Però, efectivament, no té cap sentit fer una llei i una comissió en paral·lel si no van absolutament lligades una i l'altra. I, per tant, des d'aquest punt de vista, vagi per endavant això.

Però és veritat que requereix un camí, un procés que s'ha de començar, perquè, si no, no hi arribarem. I això és el que ha passat en moltes ocasions amb la llei, no?, que la dinàmica política general –de convocatòria d'eleccions o de finals de legislatura o de canvis de consellers, etcètera– ha anat tallant l'oportunitat d'aprovar la llei, i no voldríem que ens passés. I, per entendre'ns, ja hem començat a treballar, hem començat a treballar les bases. Jo he expressat quines són les nostres posicions, perquè, necessàriament, en aquest camí hi ha d'haver una mirada del departament, però que ja he dit per endavant que va informada per la voluntat de consens i informada també per les conclusions d'aquesta comissió.

Anant a qüestions que han plantejat, concretament alguns diputats, sobre el tema de la seguretat privada, necessàriament hi ha d'haver una coordinació i sobretot hi ha d'haver una regulació i control. I, en aquest sentit, la llei ha de ser més explícita.

I, sí, benvingut sigui si ajuntaments també van tirant endavant reserves de places per feminitzar els cossos.

També he de dir que en el tema de la diversitat; doncs, en aquesta convocatòria de les 840 places de Mossos d'Esquadra hi ha aquesta dimensió de la diversitat –es

puntua el fet de conèixer setze llengües diferents, dels països on hi ha més persones que han vingut a viure amb nosaltres. I, per tant, des d'aquest punt de vista, aquesta dimensió, aquesta incorporació, no només de la reserva de plaça, sinó també aquesta, està contemplada. I crec que no hi havia cap altre tema, perquè tampoc hi havia molt més temps. Vagi per endavant la voluntat de que el consens ha de ser no només entre els partits polítics –com més millor–, sinó també amb altres administracions, i per això ens hi hem de posar.

Jo crec que les crítiques que feia el diputat Macián al Cos de Mossos d'Esquadra respecte a alguns dels temes són temes judicials, per una banda. Respecte a que volem fiscalitzar, els he de dir que –Mossos d'Esquadra–, des d'aquesta perspectiva, aquesta paraula no m'agrada. Ja ho està, i ho està per òrgans interns i externs, també –també externs–, com, per exemple, el Síndic de Greuges. Ho dic perquè a vegades és mitificat molt, no?, el fet d'«un òrgan extern que controla i que fiscalitza...» No. Ja n'hi han.

I el que estem dient és posar sobre la taula... I, en aquest sentit, jo veig amb bons ulls que es parli de possibles organismes que es puguin crear, que no són de fiscalització, sinó de millora –en el marc de la Sindicatura de Greuges, fora de la Sindicatura de Greuges. Escolti, el debat que es produeixi en aquesta comissió –avui he vingut a parlar de model– tindrem temps de concretar-lo. Però el Cos de Mossos d'Esquadra està molt avaluat, i ha anat incorporant avaluacions durant els anys, al llarg dels anys, que ha entomat bé el cos i que li han sigut molt positives. I, per tant, que, si se n'incorporen de noves, des d'aquesta perspectiva jo ho veig bé.

I, en tot cas, la concreció, quina ha de ser? Ho dic perquè alguns diputats m'han concretat. Doncs ho anirem veient en l'evolució de la comissió i quina és la que genera més consensos. Però també el diputat Cuevillas ho preguntava. En aquest sentit, jo ho veig amb bons ulls, hi insisteixo. No puc ni crec que em correspongui en aquest moment de la discussió de la comissió exactament dir quin crec que és el que hauria de ser, perquè també vull escoltar quants n'hi han, models diferents i amb quins ens sentim més còmodes tots i el propi Cos de Mossos d'Esquadra.

Ha fet referència al tema, com sempre, de la immigració i del nombre de delinqüents, que si són d'un país o d'un altre. Si anem estigmatitzant... L'hi he dit alguna altra vegada: la majoria són homes, i jo em nego a estigmatitzar els homes, vull dir... Per tant, si hem d'estigmatitzar els col·lectius que més delinqueixen, no anem per bon camí, perquè estariem, primer, cometent una falsedat, no responent a la realitat, i, alhora, estigmatitzant sectors i generalitzant, que jo crec que és en aquests temes el que no s'ha de fer mai.

I respecte a algunes referències que s'han fet sobre immigració legal o illegal, més enllà de la meua opinió sobre el particular, hi ha una solució magnífica: ajudi'ns a Madrid a que ens traspassin aquesta competència, que aleshores sí que serà competència de Mossos i del Govern de la Generalitat. I potser discreparem de com gestionar-ho, segur –segur, segur–, però, en tot cas, ho tindrem més a prop perquè la discussió pugui tenir més sentit, més sentit profund de què és el que s'ha de fer.

Quan em deia el diputat..., crec que el diputat Pellicer, amb relació a la qüestió de la transparència, ho comparteixo. Comparteixo que hi ha d'haver elements de... Ja ho he dit, i crec que, en aquest sentit, he contestat.

Respecte als serveis d'informació de la Comissaria General d'Informació, crec que ha actuat, actua i ha d'actuar des de principis de legalitat, i, per tant, sense biaix ideològic i amb principis de legalitat. I tot el que s'escapi d'això, doncs no és oportú. I, en aquest sentit, crec que actua d'aquesta manera i ha d'actuar d'aquesta manera.

Quant a quins són... Parlava d'ordre públic. Tindrem oportunitat de parlar-ne, perquè crec que hi ha un bloc que està vinculat a l'ordre públic, i allà també persones del departament vindran a parlar d'aquesta qüestió.

Dels mecanismes de control, crec que n'he parlat.

Què és el model de seguretat? Miri, jo sempre poso un... Per acabar, parlaré del model de seguretat, és a dir, com l'imagino, i del tema de la proximitat que parlava

el diputat Chakir el Homrani. Sobre el tema de la proximitat i el tema del model de seguretat, amb dos exemples concrets, no? Per mi, la seguretat, la idea de seguretat, és Alcanar, Alcanar quan els aiguats. Quan els aiguats d'Alcanar, Bombers estava traient aigua de les cases i dels garatges i dels comerços i de les empreses; Mossos estava aturant algun pillatge i tallant carreteres per la situació que s'estava patint; Agents Rurals estaven arreglant els camins que s'havien quedat colgats pels aiguats; a la gent que tenia problemes d'ubicació, Protecció Civil els estava buscant una ubicació; els ADFs estaven treballant, i desenes d'associacions de voluntaris de Protecció Civil venint de tot el país per ajudar sota un esquema organitzat –no de forma caòtica, sinó de forma organitzada– per Protecció Civil, per Bombers i per tots els serveis professionals –això és la seguretat.

Aquesta idea, aquesta imatge dels professionals treballant junts i, ahora, els ciutadans dintre d'aquesta xarxa organitzada treballant, és la manera en què entenc que és la seguretat pública, la seguretat i emergències. Per això, el model policial és un subsistema d'aquest sistema de seguretat que té una visió més global, més de caràcter general.

I, quan parlem de proximitat, és clar, això... A vegades es pot menjar xiclet i caminar alhora i es poden fer dos coses alhora, no? I quan tu parles de proximitat no vol dir que estàs deixant altres reptes que tens: la delinqüència organitzada, el crim organitzat. Naturalment, ja n'he parlat: recursos, mitjans i, sobretot, intel·ligència i investigació i mitjans per fer-ho possible. Aquesta és la clau dels grans delictes i dels delictes que ens arriben, dels delictes i dels reptes que ens arriben. Per exemple, reitero el de la ciberdelinqüència o, en fi, la marihuana o el terrorisme internacional o tants altres, eh? Per tant, sí: intel·ligència, investigació, mitjans, recursos, recursos, recursos i recursos, amb tot això.

Però la proximitat és l'ADN, i la proximitat és això: estar al costat de la gent, és visitar els comerciants, és passejar pels carrers de les nostres ciutats i dels nostres pobles i dels nostres barris. I, en aquest sentit, li posaré l'exemple de Manresa. A Manresa tenien un..., va haver-hi un repunt d'activitat delictiva que va generar molt d'impacte a la ciutat el mes del setembre o octubre –potser abans–, i vam adoptar un conjunt de mesures, no?, un conjunt de mesures a la ciutat que han funcionat: patul·latge conjunt entre policies; reforç de Mossos, reforç de policia local i patrullatges conjunts als barris; presència a determinats punts en els que hi havia més activitat delictiva i també hi havia més percepció d'inseguretat; visita per part de Mossos d'Esquadra de cinc-cents comerços per preguntar com estaven, com ho vivien, com anaven les coses, què passava, com se sentien.

Vaig tenir l'oportunitat d'anar a Manresa quan hi havia aquesta sensació, aquest temor, aquesta angoixa, aquesta percepció d'inseguretat; vaig tenir l'oportunitat d'anar-hi tres mesos després d'haver fet aquest exercici d'esforç, de proximitat, etcètera. I els puc assegurar que tots els grups polítics, tant de govern com de l'oposició, van manifestar el canvi radical que hi havia hagut i la satisfacció per com estaven funcionant les coses. La proximitat és això; la proximitat no és enemic de la intel·ligència, no és enemic de la investigació, no és enemic de l'ordre públic, no és enemic de la protecció, sinó que al contrari: és la millor de les divises, la millor de les maneres per garantir que les altres feines siguin més residuals i es puguin concentrar més, realment, en els reptes que tenim així més de caràcter global, per dir-ho d'alguna manera, que existeixen.

Vull acabar reiterant la necessitat d'una reforma legislativa; que aquesta sigui de consens i que estigui lligada al que es discuteix, al que es debat en aquesta comissió. I estic convençut que aquesta comissió, a més a més, ajudarà molt a que aquest consens, també en la legislació, sigui possible. Sempre dic que estic molt esperançat en aquesta comissió –n'he sigut molt partidari. Efectivament, va ser proposta d'un grup parlamentari, votat per Ciutadans, eh?, aquell grup parlamentari –a vegades sembla que hagin arribat aquí al Parlament, alguns grups parlamentaris, per l'art de l'enca-

denament; venen votats pels ciutadans i les ciutadanes. I n'estic tan esperançat que per això no ho veig com a contradictori, sinó que gairebé com a condició necessària perquè el resultat de la llei sigui òptim, no? Probablement, sense aquesta comissió la llei no podria caminar en bona direcció. I aquí ho deixo.

Gràcies per l'atenció. Soc conscient que no és fàcil fer de conseller d'Interior i compareixent alhora, perquè hi ha una temptació de barrejar coses que és inevitable –jo el primer–, però espero haver estat útil, que hagi estat útil el que he aportat en aquests treballs de la comissió.

Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé. Doncs moltes gràcies, conseller. Moltes gràcies al director general de la Policia, el senyor Pere Ferrer, també, per acompanyar-lo, i moltes gràcies a totes les persones, també, que avui sou presencialment aquí i que moltes segurament us quedareu també a les properes compareixences. Deixem un minut per fer el canvi de compareixents.

La sessió se suspèn a les onze del matí i vuit minuts i es reprèn a les onze del matí i catorze minuts.

La presidenta

Molt bé. Doncs si poden anar seient, reemprendrem aquesta sessió, que avui, de fet, és monogràficament composta per compareixents de la conselleria del Departament d'Interior.

Compareixença de la directora general d'Administració de Seguretat per informar sobre els diversos models policials i les funcions i l'organització que ha de tenir la policia del segle XXI

357-00276/13

Ara serà el torn de la senyora Sonia Andolz Rodríguez, directora general d'Administració de Seguretat. I ella compareix també en aquesta Comissió d'Estudi del Model Policial, en aquest primer període en què analitzem els models policials i les funcions i l'organització que ha de tenir la policia del segle XXI. Moltíssimes gràcies per la predisposició i per ser aquí per acompanyar-nos amb els seus coneixements. Li donem la paraula per a aquest primer torn de trenta minuts. Gràcies.

La directora general d'Administració de Seguretat (Sonia Andolz Rodríguez)

Gràcies, bon dia. Gràcies, presidenta, membres de la Mesa, senyores diputades i senyors diputats. Comparec davant de vostès avui en tant que directora de la Direcció General d'Administració de Seguretat, i, per tant, persona amb competències sobre coordinació de policies locals; també, en part, com a persona membre de l'equip directiu que està ara mateix a Interior i que, per tant, està participant de forma molt activa en el debat i el disseny de l'estratègia que volem tenir de seguretat pública.

Tenint en compte els objectius que tenen vostès en aquesta comissió, jo he preparat la meua intervenció entorn de quatre punts. Parlar-los una mica de quin és ara mateix l'escenari de les policies locals de Catalunya, és a dir, uns breus apunts de dades demogràfiques, d'estructura, de recursos, per tal que puguin conèixer i tenir-ho present en el seu debat.

En segon punt, els parlaré de com funciona el subsistema en xarxa, és a dir, no només com són aquestes policies, sinó com es coordinen i com fem la xarxa de policies locals. Els he dit quatre i en faré tres i mig, diguéssim, eh?

Al tercer, els identificaré on, al meu parer, se situen ara mateix les principals problemàtiques o els punts que s'haurien de tenir en compte en aquest debat sobre

model policial però també sobre model de seguretat de Catalunya, i, per tant, els apuntaré alguns dels elements o dels objectius que jo crec que hauríem de tenir.

Per tant, començo explicant-los o donant-los les dades que tenim. Són dades corresponents a 2020, perquè ara ja tenim l'informe de 2021. Les hem actualitzat una mica –vull dir que no són exactes en les dècimes, les dades–, amb la dificultat que suposa que els 217 municipis de Catalunya que ara mateix tenen policies locals ens contestin totes les dades que els demanem.

Per tant, avui en dia, en data de 2022, existeixen 217 cossos de policia local a Catalunya –són gairebé unes onze mil persones– i estan presents al 22,8 dels municipis que hi ha a Catalunya. Menys del tretze per cent d'aquests onze mil efectius són dones, ara mateix, i la mitjana d'edat està vora els quaranta-tres anys.

Com es distribueix això arreu del territori? Doncs, de tots aquests 217 cossos, tenim... La dificultat jo crec que és bàsicament que hi ha unes mides molt diferents: hi ha cossos de policia molt petits, amb menys de vint efectius –això representa el cinquanta per cent d'aquestes 217 policies locals–; després, fins al cinquanta per cent, encara són cossos de policia que tenen menys de cinquanta efectius, menys de cinquanta agents. I, per tant, el que això representa és que només trenta d'aquestes 217 policies locals de Catalunya aglutinen el seixanta per cent de tots els efectius del territori. Òbviament, la Guàrdia Urbana de Barcelona és la més gran –té uns tres mil efectius–, i, per tant, està al límit d'un costat. Però, com els deia, a l'altre límit, el cinquanta per cent d'aquests 217 cossos té menys de vint efectius. La diferència tan abismal entre un cos amb vint persones o un cos amb tres mil, doncs, òbviament, fa que la resta de coses que s'han de tenir en compte d'un cos de policia local també quedi molt descompensada o molt asimètrica –no sé si dir descompensada.

Aquestes diferències quantitatives, com els deia, també van lligades, òbviament, als recursos disponibles que té cada policia local –no és el mateix un municipi que té una policia local amb vint efectius que una ciutat que en té de mil, dos mil o tres mil, com era el cas de Barcelona. Però, tot i així, els puc dir que les 217 policies locals de Catalunya avui en dia compten amb, com a mínim, un vehicle de parc mòbil i, com a mínim, algun dispositiu informàtic. Ara bé, dins d'aquest «com a mínim», trobem policies locals que tenen no només vehicles de quatre rodes a motor, sinó també, fins i tot, ara avui en dia ja patinets elèctrics, bicicletes, tota una sèrie de vehicles, i, en canvi, hi ha cossos de policia local que només tenen un cotxe per a tot el cos.

Està creixent el nombre de policies locals que tenen tauletes o ordinadors portàtils. I una cosa que, per nosaltres, des de la Direcció General d'Administració de Seguretat, sí que és important és que més del noranta per cent d'aquestes 217 policies locals treballen amb algun tipus d'aplicació informàtica. Què vol dir? Que, encara que només hi hagi un ordinador, com a mínim, tot el que és la recollida de dades, la generació de formularis, etcètera, sí que hi ha, com a mínim, un ordinador en aquella comissaria o en aquell cos de policia local en el qual els agents i les agents poden fer la recollida de dades i la gestió de denúncies, etcètera.

Què més? D'aquestes policies, només quaranta-tres avui en dia utilitzen sistemes d'informació geogràfica, i això representa el vint per cent de les comissaries. I el que veiem és que va augmentant el nombre de cossos de policies locals que utilitzen apps com a instrument per a la seguretat. Ja són seixanta-sis de les policies locals que utilitzen algun tipus d'app per fer la recollida de dades, les seves estadístiques i tot el treball que hi ha de despatx.

Què ha crescut més els darrers anys? Doncs les unitats de telecomunicacions, videovigilància i control d'infraccions. També trobem que ha augmentat bastant el nombre de cossos que ens diuen que utilitzen GPS –després els explicaré com això ho coordinem, eh?, les xarxes que existeixen– i els dispositius de videovigilància.

Tot això, aviat els farem arribar l'informe amb totes les dades de policies locals de Catalunya; per tant, les tindran escrites. Però volia portar-los com a mínim les que em semblaven ara més rellevants per a aquesta comissió. Per tant, hem conside-

rat que també, pel que fa a quins recursos tenen a l'abast aquests agents i aquestes agents en el seu dia a dia..., doncs m'ha semblat que era una dada que els seria útil.

I, per tant, ara els explico quins són els materials de defensa o quines armes tenen al seu abast. El cent per cent de policies locals a Catalunya ara mateix disposen de pistoles i de defenses extensibles –això ho tenen tots els cossos–, el 29,2 per cent tenen revòlvers i el 26,9 per cent disposa de dispositius conductors d'energia o, altrament dits, «tàsers». Tot i que aquesta dada última que els donaré varia una miqueta, perquè alguns no l'actualitzen tant, però al voltant d'un dinou per cent de policies locals també utilitza gasos... pistoles de pebre.

En els darrers quatre anys, el que hem vist que ha crescut moltíssim són les càmeres mòbils personals, i l'augment ha estat del 161 per cent.

Ara passaré a parlar-los, si els sembla bé, de com funciona aquesta xarxa –això era una radiografia de com són tots els cossos de forma separada–, com treballem i com les coordinem.

Doncs, com vostès saben, ara mateix el marc legislatiu o normatiu que existeix a Catalunya no marca una sèrie d'obligacions de caràcter absolut que hagin de seguir tots els cossos de policies locals, i el que sí que tenim són directrius, recomanacions i decrets, però no hi ha un únic sistema normatiu obligatori. Què vol dir això? Que, si bé nosaltres recomanem disposar de reglament intern, menys del quaranta per cent d'aquestes policies locals de Catalunya disposen d'un reglament. I, per tant, això, de nou, crea moltes diferències entre aquells cossos on l'Ajuntament té clar quins són els límits, i també els agents i les agents saben en quin marc es mouen, i tots aquells cossos on no existeix un reglament escrit –després els diré també, en l'última part, eh?, què estem fent nosaltres o què proposem nosaltres fer en aquests anys de legislatura.

Però, en tot cas, reitero que això crea una situació molt asimètrica entre aquells municipis que tenen un reglament intern, i, per tant, saben com acompanyar els seus agents en l'exercici de les seves funcions, i aquells municipis que es troben desemparats o una mica perduts quan sorgeixen, doncs, conflictes tant laborals com policials, i que, per tant, s'adrecen a la subdirecció general, que està dins de la DGAS, per tal que els acompanyin –o que els acompanyem– dins del Departament d'Interior o dins del sistema jurídic o administratiu per trobar solucions i resoldre aquests conflictes.

Com segurament també saben, sí que existeixen algunes directrius comunes pel que fa a uniformitat i visibilitat, però, tot i així, som conscients que encara existeixen moltes diferències –i ho veiem trepitjant els carrers de les ciutats i els pobles de Catalunya, eh? I la idea és anar tendint cap a una uniformitat en la qual la ciutadania pugui identificar clarament qui és policia local, qui és mossos d'esquadra i qui és un altre tipus de cos o de sector professional que està al carrer però no és policia. Quasi el noranta per cent de municipis de Catalunya que tenen policia local, tenen ordenances municipals i, per tant, aquells cossos de policies locals treballen seguint aquestes ordenances municipals de civisme.

Com s'estableix aquesta xarxa? Doncs existeix... Sobretot, l'eina principal és la xarxa Rescat –que segurament molts ja la coneixen. I, per exemple, durant el 2020 es va subscriure el conveni de col·laboració a la xarxa Rescat amb cent disset municipis de Catalunya que tenien policia local, i, per tant, això els dona accés a una sèrie de coordinacions, d'informació, d'instruments que poden utilitzar tant per traslladar informació com per rebre'n, eh?, per continuar funcionant de forma coordinada amb els altres cossos de seguretat i amb els altres instruments i institucions de la Generalitat de Catalunya.

També s'està signant el conveni –bé, s'ha signat– sobre connexions al sistema d'informació policial, l'anomenat SIP, i, per tant, això, també cada vegada s'hi uneixen més municipis. I, ara mateix –ho sé perquè en la meua última compareixença ja va sortir en les preguntes–, hi ha un equip de treball que està revisant els convenis

de col·laboració entre policies locals i Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra per tal... L'equip actual d'Interior volíem que no fos només una actualització de canviar la data en el document i simplement signar-la, sinó revisar i actualitzar una mica amb aquesta visió que tenim de sistema de policia de Catalunya i que no sigui només, com deia, signar i anar renovant sempre el mateix document, sinó que volíem veure com es podia adequar a la visió que tenim actualment. I, per tant, tenim un grup de tècnics treballant-hi, i aviat esperem que puguin adreçar-se al món local per anar signant amb cada municipi dels quals el conveni ja està caducat.

Ara, si els sembla bé, passo al tercer punt de la meva intervenció, on els exposo el que he après en aquests vuit mesos, perquè no era experta en cap cas en el món local. Però sí les coses que crec que des del sector local, cada vegada que vaig a una junta local de seguretat o cada vegada que ens reunim amb alcaldes o cada vegada que hi ha alguna trobada de cossos, doncs em fan arribar i que jo he fet meves també com a prioritats que hem de tenir.

Com saben, les policies locals són competència municipal, i, per tant, això crea una mica una situació, no diré asimètrica, eh?, però sí que és una mica més difícil de trobar l'encaix entre quin és el rol que ha de tenir la Generalitat de Catalunya sense trepitjar cap autonomia municipal.

Dit això, estem convençuts que, amb aquesta visió de subsistema de policia de Catalunya, al que s'ha d'arribar és a tenir una dignificació i una equiparació de totes les policies i tots els cossos que hi treballen. I, per tant, si podem col·laborar oferint alguns instruments d'harmonització i de coordinació que facin que tothom formi part d'aquest subsistema d'una forma més homogènia; doncs, crec que tindrem un sistema més robust i més equilibrat.

Per tant, volem assolir aquests consensos i que els nostres cossos de seguretat tinguin un marc de definició més clar i més delimitat dins de l'autonomia municipal, que ha de continuar existint, però que aquests cossos de seguretat sàpiguen una mica i tinguin un marc que els doni una sèrie de garanties però que també a la ciutadania, li ofereixi unes garanties i uns drets molt més marcats i clars.

Quins són els problemes que considero que ara mateix són endèmics o estructurals dins de l'àmbit local? Una cosa que molts ajuntaments s'estan trobant amb problemes és la mobilitat laboral que existeix, amb persones o agents que marxen d'un cos de policia a un altre, però també mossos d'esquadra que van cap a policies locals. Hem de trobar un equilibri respectant els drets laborals de totes les persones, òbviament –tothom té dret a treballar allà on li ofereixin unes perspectives o unes motivacions adequades–, però no podem deixar de banda el fet que, sobretot els municipis petits, la inversió de recursos que fan –han aconseguit tenir uns agents de policia local perquè després marxin– suposa un cost i un desgast molt gran. I, per tant, hem de trobar algun mecanisme o instrument que, ho repeteixo, respectant els drets laborals de les persones, pugui assegurar d'alguna manera que els municipis no tenen aquesta fugida de talent o de cervells.

Una de les coses que hem proposat, doncs, és començar a fer aquest projecte pilot que estem fent ara mateix al Maresme, que és fer un projecte pilot amb diferents ajuntaments de selecció conjunta de candidats, i, per tant, els recursos s'unifiquen, el cos baixa perquè la selecció és conjunta, i, després, existeix aquella borsa de persones candidates que assoleixen el curs de formació bàsica a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya que estaran a disposició d'aquells ajuntaments, amb la qual cosa esperem que això –si funciona bé, que esperem que sí– sigui una primera passa endavant d'aquesta harmonització i que segurament seria una solució per a molts ajuntaments mitjans o petits.

La segona problemàtica que els vull portar avui és la manca d'existència d'una carrera professional definida per als cossos de policia local. Molts agents i moltes agents ens diuen que hauria d'estar molt més definida i, per tant, poder saber com poden anar millorant laboralment, professionalment, en les seves carreres professionals.

La tercera és per mi la manca de mecanismes de rendició de comptes i d'investigació definits i marcats. Les policies locals es troben que moltes vegades els ajuntaments no poden assumir una investigació perquè no tenen efectius o perquè no tenen recursos o perquè, fins i tot dins d'un àmbit municipal petit, els pot generar un conflicte social o conflictes d'altres tipus, i, per tant, sovint ens demanen que fem doncs, o bé un acord amb la DAI de Mossos d'Esquadra, o bé els ajudem a elaborar un tribunal o un comitè d'investigació amb efectius d'altres policies locals. Però això encara no està definit. S'està fent de forma *ad hoc* cada vegada, però creiem que facilitaria moltíssim la feina si establissin algun mecanisme que pugui estar a disposició dels ajuntaments que així ho desitgin i que faci que també les policies locals sàpiguen quin és el mecanisme que es posarà en funcionament si hi ha alguna problemàtica, com dic, laboral o policial.

Un altre punt que crec que és, ara mateix, de les coses que han de tenir en compte és la dificultat que tenen molts municipis per tenir un projecte propi, actualitzat però també sostingut, de cos de policia local. El fet que, òbviament, les legislatures són de quatre anys i que molts municipis, per mida, de vegades no tenen una visió estratègica a llarg termini sobre com creuen que ha de ser la seguretat pública en aquell municipi, si això ho ajuntem amb aquesta mobilitat laboral que els deia..., doncs la percepció és que a molts alcaldes i alcaldesses de Catalunya se'ls fa difícil en quatre anys tenir una visió de seguretat i trobar qui posen com a cap d'aquella policia local que pugui desenvolupar aquest projecte en poc temps. Això dona menys estabilitat a aquests projectes del que segurament seria desitjable tant per a la ciutadania com per als agents i les agents que treballen allà.

Un altre punt seria la dificultat que tenen molts agents de policies locals per accedir i realitzar formació continuada. De nou, a aquells cossos petits, molts ajuntaments no es poden permetre perdre uns agents ics setmanes l'any perquè estiguin fent formació, i, per tant, sovint troben que és més difícil que es vagin actualitzant o que puguin anar realitzant formació més especialitzada simplement perquè no es poden permetre perdre aquells efectius durant un temps.

Crec que ara ja és l'últim punt: la indefinició o manca de coneixement i aplicació de les funcions, competències i límits d'altres grups presents en l'àmbit de la seguretat. La darrera dècada –a Catalunya, sobretot–, però també uns anys abans, com vostès saben, per diferents causes estructurals i conjunturals –des de la impossibilitat de la jubilació anticipada límit que teníem d'agents de Mossos d'Esquadra junt amb el progressiu envelliment del cos i, per tant, molts agents feien segona activitat–, la menor presència de policies ha fet que molts ajuntaments es trobaven que no tenien dret a tenir, o no tenien la possibilitat de tenir policia local, però tampoc tenien suficient presència de qualsevol altre cos de seguretat com per assegurar –o consideraven que no estava assegurada– la ciutadania. I, per tant, s'han anat desenvolupant altres cossos o altres grups, sectors professionals, com els guàrdies municipals, algtzirs, tota una sèrie de professionals que estan en l'àmbit públic. Però ha mancat, segurament, o caldria definir molt millor quines són les seves funcions, les seves tasques, la limitació, on està la línia, i, fins i tot, la uniformitat que porten, perquè considerem que sovint produeix una mica de confusió entre la ciutadania, però també entre els propis professionals quan es troben en segons quines situacions, i això no ajuda ningú, no dona seguretat ni a la ciutadania, que potser es pensa que aquella persona en aquell moment la pot defensar, i aquella persona no té dret ni a portar arma, per dir-ho d'alguna manera, però tampoc als agents que hi treballen, perquè la formació, l'accés que tenen a l'ús de la força o els límits són molt diferents.

I, per tant, des de la meua humil opinió, crec que hauríem de trobar una forma de limitar clarament quina és la línia entre policia i no policia, sigui el cos de seguretat que sigui, i, de la resta de sectors professionals que estan en l'àmbit públic, doncs anar delimitant i trobant com deixar ben clar qui és qui i qui fa què, respectant de nou les persones que ja estan contractades en molts municipis i que estan fent la seva

feina, però ajudant els municipis a definir molt millor quines són les funcions i les tasques que pot fer cadascú per tal que tothom –ciutadania i cossos de seguretat i altres sectors professionals– tingui molt clar on són els límits i, per tant, quins són els drets i garanties de tothom.

I, amb això, jo acabo la meva intervenció i quedo a disposició de tots vostès.
Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Faríem, doncs, ara el torn de preguntes, i seria la primera pregunta per al senyor Espadaler, del Grup Socialistes i Units per Avançar.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies. Primer voldria fer una prèvia que té a veure amb l'anterior intervenció i demanar als serveis de premsa del Departament d'Interior que corregeixin el titular que acaben de fer del conseller. Diu: «El conseller Elena anuncia que hi haurà un avantprojecte de la nova llei policial el darrer trimestre d'aquest any.» No estava tan mal fixat –jo, que ho havia entès malament. Ell ho ha aclarit. Demanaria que corregissin això, perquè no és un tema gens menor.

Segon, respecte a la compareixent, agrair la compareixença i la informació que ens dona –de fet, bona part d'ella la podíem haver tret del web del departament. Constatar una cosa: que assistim ja a l'enterrament definitiu de la Direcció General de Polícies Locals, anunciada a bombo i plateret, que figura en l'organigrama del nou Govern, que ja no va ser dotada en els pressupostos. I avui assistim ja a l'enterrament, perquè veig que és la Direcció General d'Administració de Seguretat –i em sembla molt bé. Però, en qualsevol cas, de què servia aquell anunci, de què servia aquella direcció general nonada, perquè avui ja, òbviament, no ha pogut comparèixer perquè no ha estat nomenada directora o director general de l'àmbit de la policia.

I un parell o tres de preguntes respecte a la seva intervenció. Totes aquestes qüestions que ha identificat, que són problemàtiques absolutament reals de les policies, que ens les diuen els alcaldes, que les diuen els diferents ajuntaments, totes aquestes qüestions, on aniran referides, aquelles que requereixen un canvi o una modificació legislativa? A una reforma de la Llei 16/91, de policies locals, o esperaran a la redacció d'aquesta llei més paraigua de sistema de policia de Catalunya? Perquè són ritmes diferents.

Nosaltres creiem que una part d'aquestes coses no cal potser que esperin al disseny d'una llei, que no sé si arribarà a finals, doncs, d'aquest any, el text articulat, o vindrà més endavant. En qualsevol cas, sí que tenim una certesa, eh?: que abans de les municipals, si som sensats –i em sembla que ho som tots–, és altament improbable que legissem en temes tan sensibles i que afecten els ajuntaments. Però, en qualsevol cas, treballem, deixem passar les municipals i després fem el calendari. Però aquesta seria una primera pregunta.

I, després, una segona pregunta –ja aprofitant que vostè està aquí– que al nostre grup parlamentari ens preocupa i que ha estat objecte de debat en el Ple i també en aquesta comissió. Fa pocs dies, per boca d'un regidor, doncs, del municipi de Terrassa..., va dir: «Escolti, gràcies al diàleg i a una conversa amb el conseller ja s'ha retirat una sanció perquè han canviat els criteris d'interpretació de la llei mordassa.» Això és competència de la seva direcció general. Voldríem saber si aquests criteris ja estan escrits, si vostè ha donat una instrucció a les regions policials, si és normal i habitual que, d'alguna manera, entrevistes amb el conseller derivin en la retirada de sancions, en quin grau es trobava aquesta sanció, aquest expedient –entenc– sancionador. I, per extensió, si d'alguna manera ens poguéu explicar, ni que sigui breument, el perquè de la no tramitació de molts expedients.

I una darrera consideració també respecte a aquest aspecte. Nosaltres podem entendre –i tant que ho podem entendre– que s'ha d'ajustar la llei anomenada col·loquialment «lleï mordassa» i que hi ha un aspecte molt fonamental: que les protestes

pacífiques no tenen per què ser tractades des de la perspectiva penal. Però sí que hi ha un altre àmbit, que és la sanció administrativa. Quina és la seva opinió respecte a la sanció administrativa? Perquè no és un tema gens menor, perquè, si no, la desautorització de l'autoritat policial ja seria màxima si no quedés ni l'espai per a la sanció administrativa, i aquí sí que vostè n'és competent i és qui tramita aquestes sancions. I ens interessa molt, evidentment –i això té a veure, eh?, amb tot el que estem parlant de model policial–, que ens aclarís quina és la seva visió al respecte.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Senyor Macián, per part del Grup Parlamentari de VOX.

Sergio Macián de Greef

Sí. Muchas gracias, directora, por su explicación tan extensa en relación con las policías locales. Sí quería hacer un apunte en relación con ese documento que dice que nos va a hacer llegar a todos los grupos parlamentarios. No sé si se podría eso gestionar a través de ese espacio, esa especie de Dropbox que se ha creado a nivel parlamentario, donde se cuelgan documentos del *departament*, o directamente nos lo hará llegar por correo electrónico. No sé si se podría estudiar la fórmula con la Mesa.

Yo, un único apunte, que creo que otra vez, en otra intervención, se lo he podido decir. Nosotros echamos en falta que su dirección general, de la que depende la elaboración del Plan general de seguridad de Cataluña –creo que se me oye, ¿no?, sí, sí–, que está caducado desde el 2019. Quizá no sea una prioridad, pero es una obligación legal que marca la ley del sistema de seguridad pública de Cataluña, y, por tanto, entendemos que lleva ya prácticamente tres años fuera de juego. En ese plan, pues, se tienen que establecer objetivos, estrategias a nivel de seguridad que también están muy vinculadas, muy relacionadas con todos los aspectos que se están tratando en esta comisión, y, por tanto, entendemos que debería poderse aprobar.

Y un apunte final, una precisión, porque nos ha parecido quizá poco elegante por parte del señor Homrani esa referencia a que nosotros hemos hablado en un pleno anterior –y también lo ha sacado por dos veces– en relación con la fosa séptica. Eso no va dirigido, señor Homrani, a la dirección operativa de Mossos d'Esquadra, y usted lo sabe. Eso es una crítica a los políticos, a la intención de politizar el cuerpo de Mossos d'Esquadra, y es un poquito en el mismo plano en que su portavoz en el Congreso habla muchas veces de las cloacas del Estado refiriéndose al Ministerio de Interior. Es decir, para unos vale la comparación y para otros, no.

La presidenta

Disculpi, diputat, però la interpellació...

Sergio Macián de Greef

Sí, pero...

La presidenta

...entre grups no està contemplada en la normativa de la comissió.

Sergio Macián de Greef

...a ver, nos parece un tema grave, y máxime teniendo aquí al comisario jefe de Mossos d'Esquadra, ¿eh? Creemos que es una precisión importante porque realmente la crítica nunca ha ido dirigida a los Mossos d'Esquadra, iba dirigida a la intención política de los políticos del *departament*. Nada más.

Muchas gracias.

La presidenta

Bé; moltes gràcies. Seria ara el torn del senyor Pellicer, de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia, senyora Andolz. Algunes qüestions. Ha parlat bastant de policies locals –crec que ja tindrem un àmbit més endavant per desenvolupar-ho. Però, davant d'aquesta avaluació o sistematització –si no m'he perdut jo–, també m'agradaria si pogués fer una mica d'apunts sobre una qüestió que creiem que és fonamental i que creiem que no està suficientment reglamentada, i que també és un problema molt important en les policies locals, que és tota la derivada de l'aplicació de mecanismes de fiscalització, mecanismes de sanció, aplicació d'expedients interns, que tenim diversos exemples en cossos locals petits en els quals qualsevol tràmit d'un expedient sancionador o d'un expedient d'investigació intern genera molts problemes, precisament per la pròpia idiosincràsia, i tenint en compte que un cinquanta per cent, com deia, dels cossos policials tenen menys de vint efectius i, per tant, s'ha de tramitar dins el propi cos local i això és un problema. No sé si aquí hi ha algun plantejament al respecte per part del departament.

Una segona qüestió que crec que també és la de la seva competència és per tot el que fa referència a la seguretat privada, un dels debats que també hem tingut a la comissió de model i que ja hi han introduït algunes propostes alguna de les ponents que han vingut. És respecte a quin paper ha de tenir la seguretat privada i l'augment de la seguretat privada. Per nosaltres això suposa desdemocratitzar la seguretat i que, per tant, aquells que se la puguin pagar o aquells que tinguin més recursos puguin disposar de més seguretat. I, per tant, no compartim el principi d'estendre la seguretat privada. En tot cas, quina és la visió del departament. I, alhora, quins controls davant de les situacions que s'han vist sovint –per exemple, en transports públics– d'actuacions racistes per part de seguretat privada, o, fins i tot, en discoteques... Quins controls o mecanismes es despleguen per tal de donar-hi resposta?

Una altra qüestió, i que ha generat també polèmica, que crec que també competeix al seu àmbit, és tot el que fa referència a la comunicació i autorització de manifestacions. Quins són els principis o quins són els plantejaments que fan des de la seva àrea i amb quins elements pel que fa al respecte als drets fonamentals i el dret de manifestació?, que per nosaltres és una qüestió central, igual que –ens ha semblat entendre– per la conselleria, pel que expressava també.

Una altra qüestió que també li volíem preguntar és respecte a l'àmbit de la resposta, no? Vam veure un documental la setmana passada, precisament, sobre la penetració de l'extrema dreta en cossos policials, i també volíem saber quina resposta o quins plantejaments o quines eines, tant pel que fa a la formació com pel que fa al filtratge previ com pel que fa a dins la dinàmica del propi cos, es poden o s'estan treballant en aquesta qüestió?

I, finalment –que se m'acaba el temps–, l'àmbit també vinculat a la sanció administrativa, i quina és la posició del seu departament també en l'àmbit de l'aplicació de la llei mordassa i en l'àmbit de les sancions que suposen una lesió, per nosaltres molt greu, al dret a manifestació com és aquesta llei.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del senyor Parés, d'En Comú Podem.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. I gràcies, senyora Andolz, per la seva compareixença i per tota la informació que ens ha portat. Nosaltres voldríem fer-li algunes preguntes i algunes reflexions.

La primera té a veure amb alguna de les dades que ha posat sobre la taula, que és que gairebé el vint-i-set per cent de les policies locals tenen Taser i el dinou per cent utilitzant gas pebre. I aleshores la pregunta seria: quina funció de coordinació es pot o vol o s'exerceix des del Departament d'Interior en l'ús d'eines policials potencialment lesives? Perquè tenim el risc d'intentar protocol·litzar o regular determinades

eines policials per part de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, però que després els policies locals en continuïn fent un ús, doncs, que pot ser lesiu. Per tant, si tenen alguna qüestió o alguna coordinació d'aquest tipus o si la pensen fer.

Una segona reflexió que li voldríem fer té a veure amb les funcions i competències de les diferents policies; és a dir, de policies locals i Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Nosaltres creiem que hi pot haver el risc de que les policies locals vulguin actuar com Mossos d'Esquadra i, per tant, que vulguin esdevenir una policia gran i que, en lloc de centrar-se en funcions de proximitat, s'acabin dotant d'eines policials, de mecanismes d'actuació i de tasques que potser correspondrien a Mossos d'Esquadra. I, per contra, doncs que pugui passar al revés també. I hem sentit també –i ho compartim segurament, eh?– del discurs del conseller la voluntat d'una policia de proximitat, i si no és justament la policia local qui ha de fer aquesta funció de policia de proximitat.

És a dir, no hauríem d'avançar cap a una policia, un sistema policial, en què la proximitat la donessin els cossos locals i Mossos es dediqués a altres funcions específiques que són molt necessàries –des de la ciberdelinqüència, l'antiterrorisme, etcètera– i que tenen un abast més general? Però crec que la funció de proximitat, amb competències i amb tasques específiques, l'haurien de cobrir els policies locals. I d'aquí també en derivo si això no donaria lloc també a formacions específiques; és a dir, sí, segurament, policia local ha de tenir una formació des de l'Institut de Seguretat Pública però més orientada a aquestes tasques de proximitat i, en canvi, Mossos, doncs, potser ha de cobrir altres tasques i altres funcions.

Li volíem preguntar també sobre altres professionals de la seguretat. Perquè vostè ens ha parlat d'agutzils, de guàrdies municipals, de seguretat privada, però a nosaltres –intentaré, si em queda temps, fer una reflexió sobre això també– també ens interessen professionals que no són policies o que no tenen aquesta tasca, és a dir, tot el que té a veure amb polítiques socials, amb mediació, no? És a dir, des d'una mirada àmplia de la seguretat, no només els policies ens garanteixen la seguretat, i, per tant, com coordinem els diferents professionals de la seguretat?

I acabo amb el que li deia, no? És clar, el vint-i-tres per cent dels municipis tenen policies locals; la resta, no. Com Mossos d'Esquadra cobreix totes aquestes funcions que aquests municipis no tenen? És a dir, la gran majoria del territori no té policia local, i, per tant, aquí potser sí que Mossos ha de cobrir una funció més de proximitat en aquells municipis en què no tenen policia.

I compartim el repte –acabo presidenta–de com regulem també totes aquelles altres funcions, com vigilants, agutzils, guàrdies municipals, que són els que moltes vegades cobreixen aquestes funcions als municipis sense policia.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Senyor Martín Blanco, de Ciutadans, té la paraula.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyora Andolz. Bé, sobre la qüestió de les policies locals, a nosaltres ens interessa sobretot conèixer la seva posició quant als possibles canvis legislatius que hi pugui haver des de la perspectiva de la protecció precisament dels agents. Aquí s'han esmentat altres preocupacions que tenen altres grups polítics, que a nosaltres ens poden semblar en alguns aspectes desbaratades, però que, en tot cas, són tan legítimes com les nostres, i no entrarem a polemitzar.

Però sí que és veritat que observem amb preocupació el fet que hi hagi grups que estiguin molt preocupats, diguem-ne, pels possibles excessos policials –que, efectivament, en democràcia són preocupants– quan el que hem vist els últims anys és precisament una desprotecció enorme dels nostres agents de policia local i també de Mossos d'Esquadra. A nosaltres ens agradaria conèixer l'opinió de la directora

general sobre com el Govern té previst preservar aquesta indemnitat i aquesta integritat dels agents de la policia local.

Jo ara recordava episodis que hem vist precisament de desprotecció de les nostres policies locals. Recordo el cas dramàtic d'un agent de la Guàrdia Urbana de Barcelona, no fa pas tants anys, que va quedar tetraplègic per l'agressió d'un subjecte que després va resultar, a més, ser un assassí, el senyor Rodrigo Lanza –«senyor» per dir-ho d'alguna manera–, que, a més, va tenir la defensa d'alguns grups d'aquesta cambra.

És que jo, la veritat, crec que és important posar de manifest el que és absolutament delirant i surrealista, que és que qui estigui determinant el que és correcte des del punt de vista de la seguretat siguin grups com ara la CUP, que, quan el personatge en qüestió, el senyor Rodrigo Lanza, va ser acusat d'assassinat, la CUP va emetre un comunicat defensant i enviant tot el seu suport a un assassí. Una cosa tan absolutament aberrant com això, que, per desgràcia, a Catalunya alguns han desenvolupat una tolerància al patetisme que crec que és certament preocupant. Per tant, des del punt de vista de la protecció de les policies locals, a mi, com a representant de Ciutadans, em preocupa precisament la protecció dels nostres policies i no tant la protecció dels agressors, lògicament.

I, després, hi ha una altra qüestió, senyora Andolz, que m'imagino que a vostè no la sorprendrà que surti, que és la qüestió de com s'estan protegint o s'estan garantint els drets fonamentals a la Meridiana de Barcelona. És veritat que en els últims temps hem vist un canvi en aquest sentit –és un canvi que nosaltres celebrem–, però sembla que alguns grups d'aquesta cambra no ho acabem d'acceptar. I hem vist precisament la presidenta del Parlament de Catalunya tallant, una vegada més, la Meridiana de forma il·legal contra, precisament, les recomanacions o les ordres del Govern del qual vostè en forma part en certa mesura. Per tant, m'agradaria conèixer la seva opinió sobre el fet que la presidenta del Parlament s'hi manifesti o talli també la Meridiana.

Gràcies. Això és tot, senyora directora. Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. És el torn del senyor Alonso-Cuevillas, de Junts per Catalunya.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyora Andolz, per les dades que ens ha aportat avui, i examinarem amb atenció el document que ja ens ha anunciat que ens farà arribar.

De tota manera, voldria veure si podria aprofitar aquest segon torn per intentar donar-nos una mica la seva opinió sobre algun dels punts. Podria haver parlat de moltes coses, i s'ha centrat molt –i em sembla bé, interessant– en el tema de les policies locals. Se li ha posat ja de manifest per part d'alguns dels portaveus la problemàtica –que és òbvia i notòria i vostè coneix perfectament–, especialment als municipis petits, amb la gran disparitat de dimensions i de pressupostos dels municipis.

I, per tant, cap a on creu que hauríem d'avançar? Hauria d'haver-hi un sistema d'accés únic? Haurien d'implantar –per exemple, eh?, seria una possibilitat– el model que vostè coneix molt bé, que tenim a les universitats, on hi ha algú que habilita o acredita i després està el funcionari ja acreditat amb el títol de policia –potser amb una especialitat, o no–, pendent de que el contracti un ajuntament o el Cos de Mossos d'Esquadra o amb una segona oposició? Recordant, en aquest cas, doncs, la forquilla salarial en funció de la grandària del municipi.

Hauríem de buscar algun tipus de policia local supramunicipal? Ens trobem especialment amb municipis petits que, quan tenen esdeveniments tipus –no necessàriament polèmics, eh?– un festival musical, doncs, no tenen efectius suficients, i no està ben solucionat com han de solucionar-ho, si podrien «tirar mà» perquè hi ha un cos que depèn del consell comarcal o del..., no ho sé, eh?, o una mena de colla-

boració intermunicipal. És a dir, sobre aquest sistema de com podem fer efectiu..., i una policia local que ens eviti els problemes que especialment els ajuntaments petits tenen, que han de formar gent, no tenen capacitat per pagar-los.

Efectivament, com vostè ha manifestat, quan van de formació es queden sense..., o quan estan de baixa sense efectius. És molt difícil per a un ajuntament petit fins i tot poder negociar salarialment les condicions i acaba havent-hi unes diferències brutals entre policies. M'agradaria, si té ocasió amb el breu temps que té, si ens pot fer un apunt sobre la matèria.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara seria doncs el torn del senyor Homrani, d'Esquerra Republicana.

Chakir el Homrani Lesfar

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, directora. Agrair-li la seva exposició. I centrar-me en dos aspectes que vostè ha situat i, després, al final, em centraré en altres aspectes que no m'agradaria centrar-m'hi però que em trobo amb l'obligació de situar-me.

Un dels debats que hem anat tenint al llarg de les primeres sessions de la comissió d'estudi amb els diversos compareixents és entorn d'aquella voluntat que tenen molts, que no sabem com respondre, que és: a l'hora d'introduir tot el debat del model policial i tot el debat vinculat al model policial –per exemple, mecanismes de control i transparència, etcètera–, s'hi han d'introduir les policies locals o no? Hi han models que les introdueixen –Bèlgica és un model d'un país democràtic que té un sistema i que introdueix també aquesta possibilitat–, hi han altres que no ho introdueixen, que som més els anglosaxons. I crec que serà un dels debats interessants.

Igual que, de la mateixa manera, vostè ha situat aquell element de respectar l'autonomia municipal, però la necessitat de certes homogeneïtzacions, etcètera, també ha sorgit.

Fa dues setmanes ens explicava un dels ponents, el senyor Bosch, com, per exemple, els processos de selecció de les policies locals al País Basc es feien tots a partir d'una encomana de gestió del món municipalista, el que seria el seu institut de seguretat.

Bé, jo crec que aquí hi hauran molts aspectes que hem d'aprofundir en el debat de cara a donar aquestes respostes en una situació que –vostè l'ha situat, que l'han situat altres diputats– genera molta pressió al món local. I també tenint en compte que hi han aspectes que no controlem: l'autonomia de les parts en la negociació col·lectiva és una cosa que ja no és ni del Departament d'Interior ni tan sols del Departament de Treball, és normativa estatal. Vull dir, aquí haurem de veure com ho situem. I m'agradaria que poguéssim aprofundir-hi.

I sí que volia situar dos aspectes per clarificar. El conseller el que ha explicat és que aquest trimestre s'estan treballant les bases i que el quart trimestre esperen, a partir del diàleg profund, tenir un primer esborrany d'avantprojecte –crec que és el que ha explicat. I també recordo: la PR de creació d'aquesta comissió d'estudi..., al quart trimestre hauríem de tenir les conclusions, amb la qual cosa jo crec que el calendari quadra bastant, eh?

I, després, un altre aspecte. Tenim la sort de tenir un parlament digitalitzat, de tenir un parlament on tens el Canal Parlament i on pots veure totes les intervencions. Si algú dubta de les paraules que vam escoltar a l'anterior Ple, és tan fàcil com entrar al Canal Parlament, buscar el debat de la moció i escoltarà les paraules. I crec que això és la manera més clara i és la sort que tenim amb les noves tecnologies, encara que les *fake news* i la desinformació funcionen, i especialment en alguns àmbits ideològics.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara seria el seu torn. Són forces preguntes. Tenint en compte que... En tot cas, si es pot ajustar al quart d'hora, i, si no, tenint en compte que en el seu primer torn tampoc ha esgotat tot el temps, seríem una mica flexibles. Però primer ho intentem, a veure si en un quart d'hora és possible.

Moltes gràcies.

La directora general d'Administració de Seguretat

Gràcies, presidenta. Intentaré fer-ho en el temps marcat, com a persona d'ordre. Em permetran que respongui a les preguntes sobre el model policial, perquè per a això és aquesta comissió. I, en tot cas, els convido a que em convidin quan vulguin i donaré les explicacions sobre la resta de coses que m'han demanat de la DGAS. Ara mateix, tinc assumides les competències en policies locals i, per tant, pensàvem que era el que tenia més relació que els exposés avui en una comissió sobre model policial.

N'he pres nota, i les diré així, una mica desendregades, però ha sortit diverses vegades; algun dels diputats, i no sé si el diputat Pellicer... Potser no m'he explicat prou, eh?, però sí que, respecte als mecanismes de control i fiscalització que els explicava que ara mateix no hi ha un únic mecanisme marcat i que, per tant, el que s'està fent –de forma no informal, però no regularitzada– és, depenent del cas, depenent de si és un assumpte laboral o si és un assumpte ja de les tasques policials, signar un acord limitat i específic, o bé entre l'ajuntament i la DAI de Mossos d'Esquadra, o bé entre l'Ajuntament i una borsa d'instructors que els facilitem des de la subdirecció, que són normalment comandaments d'altres policies locals que accepten fer de consultors autònoms, per dir-ho d'alguna manera.

Però, això, creiem que no és la forma; creiem que s'ha d'anar cap a un mecanisme que estigui establert i que doni garanties a totes les parts. Per què? Perquè des d'ajuntaments que després, pel que sigui, deixen en inseguretat jurídica aquells instructors si hi ha una demanda de la persona investigada..., hi ha una sèrie de situacions que creiem que no és l'escenari òptim.

I el que proposem i el que s'està treballant al grup de tècnics en aquesta nova llei de seguretat del sistema policial de Catalunya és que hi hagi un òrgan comú, tant per a Mossos d'Esquadra com per policies locals, d'instrucció, d'investigació d'expedients interns, al qual un ajuntament, quan tingui la necessitat, s'hi pugui adreçar i que no suposi el cost que té ara mateix per a molts ajuntaments. L'hi deia, eh?, fins i tot en el nivell més micro. En un municipi petit ningú vol instruir un cas contra un altre company, perquè, al final, si som menys de vint i treballem junts, és molt complicat. Per tant, se'ls han de donar mecanismes, als ajuntaments, perquè puguin fer, però també pels propis agents, que els instrueix algú que no el conegui de re i que sigui al més imparcial possible. I la nostra proposta és aquest òrgan comú per a tots els cossos de..., o per als cossos del sistema de policia a Catalunya.

Respecte a... De nou, eh?, esmentaré una mica –perquè veig que també hi ha molt d'interès i els convido a que en parlem un dia amb més calma, si volen– d'aquests altres sectors professionals que estan presents, tinc competències, sí, en seguretat privada, i d'alguna manera també en la resta de grups, siguin vigilants municipals, siguin agutzils, siguin altres –controladors d'accés, etcètera.

Sobre seguretat privada, la nostra visió és que la seguretat privada hauria d'estar sobretot en els llocs privats. És a dir, dins d'un local d'oci nocturn, per exemple, entenc que no podem tenir policia a tots els locals de Catalunya i té sentit que hi hagi seguretat privada. La realitat que hem trobat és que, com li deia, sigui per manca d'efectius o per les raons que jo potser desconec, els darrers anys, molts municipis i moltes entitats han recorregut als serveis de seguretat privada perquè no hi havien prous efectius policials.

I, per tant, en la seva anàlisi –que jo no estic dient que sempre la resposta sigui aquesta, eh?– que feien dels motius d'inseguretat que consideraven que tenien, creien que necessitaven algú uniformat que servís per a unes funcions i han contractat

serveis de seguretat privada. I, per tant, sí que trobem molts organismes públics, moltes entitats, molts ajuntaments, que el que jo he pogut veure –doncs des de la seguretat del CAP o de la biblioteca o d’una sèrie d’edificis i de funcions– és que hi ha seguretat privada. Si la comissió considera que això s’ha de debatre i investigar, nosaltres estem oberts a escoltar.

Ja l’hi dic, per mi és important qui fiscalitza, qui controla i qui delimita, a la vegada que també l’hi dic: tenim establert un diàleg amb el sector, tant amb les patronals com amb els sindicats, que volen formació per millorar. Són conscients que la societat ha avançat molt ràpid i no tots els sectors han anat al mateix ritme. I ara mateix estem..., en només aquests mesos s’està iniciant la redacció d’un protocol per a l’abordatge de conductes discriminatòries per motiu d’odi i de raça i d’altres identitats..., en el qual la setmana que ve hi ha una reunió al departament amb Arrels, SOS Racisme, Irídia, tota una sèrie d’entitats que volem... –la Conferència Islàmica, el Consell Nacional LGBT–, per escoltar quines són les conductes que han detectat més. I els sindicats de seguretat privada volen que després els fem una formació per millorar i per trobar juntes, doncs, un camí que s’adapti més a la societat que tenim.

Vull dir que hem trobat un sector que estava molt obert –li dic tant la patronal com els sindicats– i estem fent molta feina. El protocol per a l’abordatge d’agressions sexuals en entorns d’oci nocturn també es treballa amb la seguretat privada; l’estem revisant, perquè s’havien unit molts ajuntaments i moltes entitats. L’equip feia dos anys que ho feia –això no és cap mèrit meu–, però estem revisant els mecanismes perquè no tenim clar si estan funcionant prou bé –estem fent una avaluació ara–, i en el moment que els haguem revisat tornarem a convidar que s’hi uneixin més entitats, més empreses i més ajuntaments. Però sí que considerem que era un moment de –dos anys després– veure quina efectivitat estava tenint.

Per tant, respecte a les altres coses que em demanaven, l’opinió de l’equip actual és que l’ús de la força és monopoli dels cossos de seguretat i, per tant, ha d’estar ben limitat. Sí, el diputat Espadaler fa cares així, però ens trobem molts cossos, o molts municipis on hi han vigilants municipals que no acaba d’estar ben definit fins a on arriben les competències. Per tant, creiem que és necessari.

Nosaltres ara iniciarem una campanya de difusió als municipis i a la societat de qui és qui i què pot fer cadascú, però, en tot cas, crec que és important que des de la Comissió de Model Policial se sàpiga que la majoria de la societat encara té aquesta confusió i que creiem que és important que es delimiti i que quedi ben clar a la persona que tens davant quines són les funcions que pot fer i quins són els límits de les seves actuacions.

Respecte a eines lesives, que em demanaven també alguns diputats. Ara mateix, les eines que poden disposar-ne les policies locals es regulen per un decret d’armes de policies locals, i aquest decret el que diu és que els alcaldes i alcaldesses de Catalunya decideixen, dins de les armes homologades, quines posen a disposició de les seves policies locals. Per tant, com deu comprendre, jo puc tenir la meva opinió sobre les Taser o sobre altres coses, però si el decret diu que és competència municipal...

El que sí que hem fet és vigilar aquells municipis –que n’hi ha– que havien donat «tàsers» o altres armes a vigilants municipals. Això sí que creiem que és una línia vermella, bàsicament perquè s’ha de tenir una formació per poder utilitzar aquestes armes i s’ha de tenir un marc legislatiu que li doni cobertura. Però, si decidim que volem que la decisió sobre quines armes sigui de la Generalitat, doncs entenc que haurem d’anar cap a un decret nou que marqui una altra cosa. Ara mateix, és el marc normatiu amb el que treballem.

Crec que hi ha una petita confusió, i perdonin –en cap cas vull ser arrogant– si no és així, però m’ho ha semblat, entre què és un model de proximitat i lligar directament proximitat amb distància física. El model és un model teòric i, com a tal, no vol dir que només el puguin exercir les policies locals. Hi han policies locals, com la Guàrdia Urbana de Barcelona, que, a banda de fer proximitat, també fa investigació,

també té una unitat que fa funcions pròximes a l'ordre públic. Una cosa és el model o el mecanisme que utilitzes i l'altra és la proximitat física que tens amb la ciutadania. Quan diem que volem que Mossos d'Esquadra –i després tindran l'oportunitat de preguntar-li al comissari en cap en tant que membre de l'equip de direcció del departament–, quan volem que la policia dels Mossos d'Esquadra també tingui proximitat, és perquè és la millor eina preventiva. Si els agents i les agents dels Mossos d'Esquadra coneixen els barris, els municipis, les zones, i saben qui es mou, qui és cada persona, coneixen una mica l'atmosfera, puc fer molta més prevenció. I, quan arribo a un lloc on m'han avisat que hi ha qualsevol situació, si jo conec les persones, puc entendre d'on ve, entenc el context i la conjuntura, moltes vegades, només amb una mica de mediació o amb diàleg, puc evitar que allà hi hagi una escalada.

Si jo no tinc aquest coneixement de la proximitat i arribo a un lloc i veig gent escridassant-se, segurament tinc menys eines a la meua disposició per poder gestionar aquella situació d'una forma no lesiva, no policial, entesa amb la seguretat tradicional. I, per tant, quan apostem per això com a model, no vol dir que volem treure el lloc o volem que Mossos d'Esquadra tregui el lloc de cap policia local, sinó que parla més dels mecanismes i de les eines que volem que s'utilitzin i de l'aproximació que es faci a les situacions d'inseguretat.

Aprofito els darrers punts –pensava que acabaria abans i veig que no. Formació específica i continuada ja existeix a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya, per a les policies locals, i la nova directora de l'Institut de Seguretat Pública té claríssim que s'ha de donar molt més servei encara a les policies locals, que no és només «l'escola dels Mossos», com se li havia dit tradicionalment, sinó que és l'Escola de Policia de Catalunya. Ja ho estem treballant; amb el poc temps, no donava temps a canviar molt els currículums de les formacions que hi havia ara ja planificades, però de cara a 2023 aquesta perspectiva s'està tenint molt més present.

Però sí que és cert –el que jo deia, eh?– que un municipi petit no es pot permetre perdre els efectius tan sovint; «perdre» entre cometes, eh? –és una inversió–, però entenguin-me: són persones que deixen d'estar en el carrer d'aquell municipi perquè estan fent formació. I, per tant, l'únic que deia és que és una de les coses que s'ha de tenir en compte. Que potser podem trobar alguna solució una mica més creativa i innovadora, no ho sé, però crec que vostès ho han de tenir en compte a l'hora de parlar del model policial.

Sobre aquesta que plantejava el diputat El Homrani; ara mateix, com està organitzat, és: un municipi selecciona candidats i els paga o es fa responsable de la formació i del sou d'aquelles persones mentre fan la formació. I això genera, com deien, aquestes asimetries entre «aposto i faig aquesta inversió per aquestes persones» i, al cap d'ics temps, aquesta persona, de vegades fins i tot quan ha acabat la formació, ja té una oferta d'un altre municipi que li ofereix unes condicions laborals millors.

Això crea una situació que segurament per als municipis, sobretot, petits i mitjans és injusta. I jo crec que hem de trobar mecanismes. Si el mecanisme és que la formació vagi a càrrec d'algú altre –no sé si de la persona o de la Generalitat– i després hi hagi una selecció, no en tinc una opinió formada i tancada –honestament, els mentiria–, però crec que és una de les coses que podrien parlar aquí. Si pot existir –ho repeteixo, eh?– la selecció conjunta que estem fent és perquè els ajuntaments uniran recursos i després tindran a disposició unes persones per escollir, i aquí ja redueixen costos. Però potser vostès troben altres mecanismes i ens els poden proposar i podem, entre tots, en aquesta nova llei, doncs decidir que la formació, el procés, vagi de forma diferent perquè els ajuntaments petits no pateixin tant. No tinc una decisió única. Però, per acabar, el model de Bèlgica ens agrada, i disposadíssims a tenir-lo en compte i a escoltar-lo.

L'única cosa que no ha sortit i crec que era també de la seva intervenció: ara mateix, el que existeix per tal d'ajudar els municipis petits és la possibilitat de signar acords entre municipis que tenen policies locals per prestar serveis conjunts. El que no es pot és

mancomunar –ara mateix, amb la normativa existent. Municipis que no tinguin policia local no poden mancomunar i tenir un únic cos; però municipis que tinguin policies locals petites poden signar un acord –com hem fet ara amb tres municipis de la província de Tarragona– per prestar alguns serveis de forma conjunta, reduint el cost que tindria aquell servei –parlem de, no ho sé, disposar d'un dron o disposar d'una patrulla concreta o d'un servei específic–, per, entre els tres, dos, quatre municipis, pagar conjuntament els recursos que requereix allò i que tota la ciutadania d'aquells municipis rebi els beneficis d'aquests serveis.

I jo crec que ja estaria, presidenta.

Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé. Doncs moltes gràcies, directora general d'Administració de Seguretat, senyora Sonia Andolz, per la seva compareixença sobre el tema. Volia dir un aclarament sobre el tema de la documentació.

La directora general d'Administració de Seguretat

Ah, sí, perdó. L'informe està disponible a la web d'Interior. Però el que deia és que els volia fer arribar a una còpia maca als diputats i diputades d'aquesta comissió. Però està ja disponible.

La presidenta

En tot cas, sí que podem també adjuntar-la a la que tenim. Jo l'únic que volia dir era que estaria disponible en la mesura que fos pública. Perquè segur que és l'únic problema que tenim, que hi ha un tipus de documentació que en podem disposar com a membres de la comissió però que no... Però, si aquesta ja és pública, no hi haurà problema. Jo... Senyor Espadaler, demanava la paraula?

Ramon Espadaler Parcerisas

Sí. Per una qüestió no sé si és pròpiament d'ordre –trenta segons. És que no ha respost ni una sola de les preguntes que li hem fet. Si les reformes aniran a la llei genèrica que ens ha anunciat el conseller o anirà en una altra. Algun criteri –que no he set l'únic que s'hi ha interessat, també el diputat de la CUP– respecte als nous criteris amb relació a la llei de protecció de la seguretat ciutadana.

Particularment, he demanat –concretament perquè depèn de la seva unitat– el criteri respecte a la retirada de sancions, respecte a les sancions administratives –no les penals, les administratives–, que em sembla que són qüestions rellevants. I podria seguir amb totes les altres preguntes que he fet, que no ha considerat respondre'n cap ni una. I, per tant, expressar la nostra perplexitat.

La presidenta

Senyor... Crec que sobre això, en tot cas, com a Mesa podem discrepar del criteri de la compareixent, però ella ha expressat en el moment d'iniciar la rèplica, ha dit que considerava que això no formava part de la compareixença que feia. Llavors aquí, en tot cas, si voleu fem un moment la Mesa, però que entenc que...

(Pausa.)

La directora general d'Administració de Seguretat

Que em semblava que per una vegada ser directora de la DGAS era més *rock star* que les altres vegades, que és la direcció més avorrida. Jo, de debò que encantada de tornar, però a la Comissió d'Interior, i els responc a totes. Però em semblava que no eren de model policial les preguntes que em feien.

La presidenta

D'acord. En tot cas, és cert que la compareixent està aquí amb relació al model policial, no com a..., per donar comptes de la Comissió d'Interior, no? Llavors, entenem que s'ha formulat una sèrie de preguntes; ella ha respost tal com ha considerat, i, en tot cas, doncs li agràim profundament la seva predisposició.

I passàriem a la propera compareixença amb un... Voleu que fem torn? Si em demaneu torn, fem torn, eh?

(Chakir el Homrani Lesfar demana per parlar.)

Chakir el Homrani Lesfar

És una qüestió d'ordre. Més que res, perquè estic sobtat perquè és el primer cop que en una comissió parlamentària veig que, després de les respostes del compareixent, que poden agradar o no poden agradar, poden..., tal, obrim aquest debat. Dius... Jo crec que per respecte... És això.

La presidenta

Sí. En tot cas, per aclarir-ho. El senyor Espadaler ha dit que era una qüestió d'ordre i l'hem atesa. Però és evident que la tanquem aquí, agraint i reiterant l'agraïment per la seva compareixença. *(Pausa.)* D'acord. Un minut per fer el canvi de ponent.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i es reprèn a un quart d'una i set minuts.

La presidenta

Molt bé.

Compareixença del comissari en cap dels Mossos d'Esquadra per informar sobre els diversos models policials i les funcions i l'organització que ha de tenir la policia del segle XXI

357-00277/13

Doncs reprenem la sessió agraint ara la compareixença del senyor Josep Maria Estela Ribes, comissari en cap dels Mossos d'Esquadra, i el comissari Josep Codina, comissari general de Relacions Institucionals, que l'acompanya a la Mesa. La compareixença, però, és del senyor Josep Maria Estela, que compareix davant d'aquesta Comissió d'Estudi sobre el Model Policial en aquest apartat en el que analitzem i informem sobre els diversos models policials i les funcions i l'organització que ha de tenir la policia del segle XXI. Doncs, agraint-li la seva predisposició, li cedeixo la paraula.

El comissari en cap dels Mossos d'Esquadra (Josep Maria Estela Ribes)

Molt bé. Doncs senyora presidenta, membres de la Mesa, senyors diputats i diputades de la comissió i també, doncs, representants de les nostres organitzacions sindicals que avui també ens acompanyen i mitjans de comunicació, bon dia a tots, bon dia a tots i totes.

Comparec davant d'aquesta comissió com a cap del Cos de Mossos d'Esquadra, la Policia de la Generalitat, per parlar dins d'aquest primer bloc sobre la perspectiva general dels models policials.

Anteriorment a mi han comparegut diversos especialistes, tècnics, professors universitaris, tots experts en l'àmbit de la seguretat, persones amb un grau d'experiència i formació molt alt i amb una perspectiva teòrica sobre models policials molt més àmplia, segurament, que la que jo els pugui aportar. He pogut fer seguiment d'algunes compareixences en aquesta comissió, com les del senyor Francesc Guillen i del senyor Jaume Bosch; soc coneixedor de la seva expertesa i, a més a més, en valoro molt positivament la seva visió del que ha de ser el model policial de Catalunya.

Per tant, crec que de la manera com els puc ajudar més en el treball que estan immersos no és tant parlant dels diferents models policials a nivell teòric, perquè em repetiria amb menys base teòrica de la que ja han aportat els experts en la matèria, sinó que el que faré, si els sembla bé, és parlar-los del nostre model policial i, per descomptat, dels punts claus que tracta aquesta comissió perquè, si no ho fes, seria segurament una desconsideració per part meva.

Per tant, els parlaré del nostre model de servei fent referència a les principals característiques i fent esment també dels elements de control i de supervisió tant interns com externs. Els explicaré quins són els principis en què ens basem a l'hora de dissenyar el nostre model d'ordre públic i quins són els àmbits de millora. I, finalment, posaré damunt de la taula les línies de treball de futur; és a dir, cap a on anem, cap a on va el Cos de Mossos d'Esquadra.

Bé, doncs, el Cos de Mossos d'Esquadra és i vol ser referent de model de policia de proximitat i comunitària; ho volem ser juntament amb les policies locals i guàrdies urbanes del territori. Més d'una vegada m'he pronunciat en aquest sentit, hem dit que el model de proximitat que ens caracteritza és marca Mossos. Ens sentim còmodes i orgullosos d'exercir aquest model i entenem que és el que la ciutadania de Catalunya vol. Per tant, els avanço els punts que en són clau, que són clau d'aquest model policial, aquest model de proximitat.

Nosaltres volem ser i serem la policia que la ciutadania de Catalunya vulgui que siguem; si no, no té sentit la nostra existència. Si això no fos així, possiblement jo no seria un mosso d'esquadra. Som un servei públic al servei de les persones; la nostra missió és la de protegir el lliure exercici dels drets i llibertats dels ciutadans i garantir la seguretat ciutadana, i la nostra legitimitat per fer-ho emana del poble de Catalunya.

Entenem com una *conditio sine qua non* la nostra interrelació amb la ciutadania i amb les institucions, perquè és l'única manera d'adaptar el nostre servei a les seves demandes, demandes a les que hem d'estar atents perquè són canviants. Entenem i volem que hi hagi una transparència de les nostres actuacions i una rendició de comptes, perquè legítima encara més el nostre model de servei. Per tant, estem sotmesos a mecanismes de control que emanen del propi cos i de la pròpia societat a la qual servim, així és i així ho volem.

Els diferents àmbits de treball que hi ha dins de la nostra organització –seguretat ciutadana, investigació, informació, trànsit i, per descomptat, també ordre públic– estan condicionats per aquest model policial i, per tant, estan subjectes a aquesta manera d'entendre quina és la nostra raó de ser i quins són els nostres objectius.

Quins són aquests elements bàsics del nostre model de servei del qual els parlaré? Doncs són la proximitat, l'atenció a les víctimes, la neutralitat política i ideològica, la transparència, l'avaluació, la rendició de comptes, la modernització i digitalització de la nostra organització, la supervisió, la mediació, la responsabilitat social, la col·laboració amb les policies locals –guàrdies urbanes– i les forces i cossos de seguretat de l'Estat i la nostra naturalesa de policia governativa i policia judicial.

La proximitat. On més es visualitza la proximitat és en l'àmbit de la seguretat ciutadana. Tenim un vincle molt estret amb les persones i les institucions del territori. Per part dels comandaments responsables de diferents comissaries es manté un vincle molt potent amb els alcaldes, que són possiblement la figura més representativa del territori. Tenim reunions periòdiques amb ells i, en aquells municipis que disposen de policia local o guàrdia urbana, a més a més, celebrem les juntes locals de seguretat. Vam crear les oficines de relacions amb la comunitat per assegurar-nos que arribàvem a collectius més vulnerables, a associacions de comerciants, a associacions de veïns, a associacions del tercer sector.

També els podria parlar de la identificació de collectius més vulnerables a l'hora de ser víctimes de determinats delictes als qui donem un tracte especial a l'hora de donar consells de seguretat o establir el nostre vincle, com poden ser els joves o les persones grans. Recentment, per exemple, hem fet la nostra aportació en el pla de govern sobre les persones sense llar en el sentit d'identificar-los com un collectiu al que cal protegir especialment de la inseguretat i dels delictes d'odi.

Tots aquests serveis de què els estic parlant són protagonistes i formen part del nostre model de proximitat. L'atenció a les víctimes, no només de totes les persones que venen a les comissaries perquè han patit un robatori, un furt, una estafa, sinó l'atenció que fan els nostres grups especialitzats en casos de víctimes de violències

masclistes, agressions sexuals, familiars de víctimes greus o mortals de trànsit..., aquesta atenció també forma part del nostre model policial.

Per altra banda, reivindiquem la nostra més absoluta i radical neutralitat política com a servidors públics. Som professionals i tècnics de la seguretat pública i estem al servei de totes les persones i institucions d'aquest país, absolutament totes, independentment de la seva ideologia, origen, religió, condició de gènere o orientació sexual. Si això no fos així, tampoc tindria sentit la nostra existència. Aquesta neutralitat política i ideològica és també, com deia el conseller, ADN Cos de Mossos d'Esquadra; per tant, no es pot modificar. Donem protecció a personalitats i càrrecs de tot l'arc ideològic quan es considera que hi ha un risc que així ho justifiqui; preservem el dret de reunió i manifestació pacífica de qualsevol grup de persones sigui quina sigui la seva ideologia i les idees que defensin com a col·lectiu, sempre que no es tracti d'una reunió o manifestació il·legal, d'acord amb el que preveuen les lleis; preservem aquest dret fins i tot si la reunió o manifestació no ha estat comunicada.

Volem també ser un reflex de la societat a la qual servim. Tenim un vint-i-u per cent de dones al cos i tenim mossos que són d'orígens culturals diferents. En aquest sentit, val la pena subratllar que les primeres proves d'accés a un cos de la Generalitat on s'ha valorat el coneixement de les llengües parlades a Catalunya diferents del català i del castellà és a les proves d'accés al Cos de Mossos d'Esquadra que estan succeint ara mateix. Volem aquest coneixement al nostre cos i volem assemblar-nos a la societat catalana amb tota la seva diversitat.

També els vull parlar de l'avaluació i rendició de comptes. En un estat de dret, les institucions públiques han de retre comptes de la seva activitat davant de la societat a la que serveixen. La rendició de comptes del Cos de Mossos inclou mecanismes de control intern i extern per assegurar que l'Administració compleix les funcions que té encomanades amb un nivell alt de professionalitat i ajustades al marc normatiu comú, i que, en cas de no fer-ho, que s'assumeixin les responsabilitats que pertoquein.

Quan els parlem de mecanismes de control i fiscalització i transparència, ens referim, en primer lloc, a mecanismes interns. Un, per exemple, és la millora continuada. El Cos de Mossos funciona permanentment dintre d'un cicle de millora contínua en tots els seus processos. Aquest cicle inclou les fases de planificació, execució, avaluació i millora organitzativa. Aquest funcionament constitueix, per si mateix, un element de control intern.

Una altra eina són els mecanismes jeràrquics de supervisió i control interns. Aquesta tasca de supervisió l'exerceixen, en primer terme, els comandaments de les diferents unitats, àrees i serveis durant el servei policial. Aquesta supervisió és inherent a l'exercici de les seves responsabilitats com a comandaments amb relació al conjunt de les actuacions policials, incloses també les que estan dins de l'àmbit de l'ordre públic.

Com vostès saben, també tenim la Divisió d'Afers Interns. La investigació interna és un dels mecanismes de control i consisteix a investigar aquelles activitats presumptament il·lícites que puguin constituir una infracció penal o ser contràries a l'ètica professional que puguin comportar sancions disciplinàries o penals.

I, finalment, tenim la Divisió d'Avaluació de Serveis. Correspon a aquesta divisió, entre altres funcions, efectuar l'auditoria i inspecció dels diferents serveis policials, avaluar els serveis i el personal amb la finalitat de detectar possibles disfuncions organitzatives, mancances de formació o deficiències estructurals.

Pel que fa als mecanismes de control i fiscalització externs, parlem, en primer lloc, de la pròpia judicatura i fiscalia, que actuen d'ofici o a través de la denúncia sobre actuacions no ajustades a dret de membres del Cos de Mossos. El propi Parlament de Catalunya. En aquest context, el control parlamentari de caràcter polític s'exerceix amb diferents instruments regulats en el Reglament del Parlament: les preguntes orals al conseller sobre un fet o una situació o una informació; les interpellacions; les mocions; les preguntes parlamentàries escrites; les sol·licituds d'informació i documentació... També parlem del Síndic de Greuges, del Defensor del

Pueblo, de l'Oficina de Drets Civils i Polítics, del Mecanismo Nacional de Prevenció de la Tortura, les oficines antifrau o els organismes de protecció de dades de caràcter personal.

I també s'exerceix un control de l'activitat del Cos de Mossos a través d'entitats privades com Irídia, Amnistia Internacional, SOS Racisme, Stop Bales de Goma, moviments de defensa del dret de l'habitatge, etcètera. Una cultura organitzativa que fomenta la responsabilitat, la integritat i la rendició de comptes enforteix el vincle policia-ciutadania i reforça la legitimitat de la institució. Com els deia a l'inici de la meua compareixença, així és i així ho volem.

Els anomenava també la modernització. El Cos de Mossos ha de situar-se com una organització moderna i adequar-se als canvis de tota mena que s'estan produint a la nostra societat, i cal estar amatents no només als canvis del nostre entorn, sinó també en els que tenen lloc al propi cos, com la incorporació constant de noves generacions de mossos i mosses que aporten noves visions del món i de la societat. Hi ha una voluntat real de ser transparents en les nostres actuacions, i especialment en aquelles on estan involucrats drets fonamentals de les persones.

Pel que fa al concepte de digitalització, la cultura digital ha d'integrar-se i fer-se realitat a la nostra institució –hi queda molt camí per fer. Aquesta digitalització ens ha de permetre millorar i aprofundir en l'accés de les persones al servei policial usant la tecnologia per avançar en proximitat, per exemple, creant una app per al Cos de Mossos.

Cal aprofundir en la cultura de l'avaluació dintre del cicle de la millora contínua. Aquest concepte, lligat a la permanent autocrítica, està present i ha de continuar estant present a la nostra cultura policial. Així mateix, sempre cal seguir aprofundint en el rol del lideratge i acompanyament que han de seguir els comandaments del cos.

Una altra característica del nostre model policial és la mediació. És un camí encetat des de fa uns anys que ja es distingeix com a part del nostre model, també. Sense voler entrar en allò que els especialistes del nostre cos els exposaran en aquesta comissió –en aquesta mateixa comissió–, el Cos de Mossos té la voluntat d'aprofundir i apostar cada vegada més per aquesta estratègia i, sobretot, perquè s'insereixi cada vegada més en la cultura de la nostra organització policial en totes les seves funcions.

També els vull parlar de responsabilitat social. La Policia de la Generalitat també té clar el seu paper com a part integrant de l'estat del benestar. Aportar seguretat i confiança a la ciutadania és una aportació fonamental al benestar, la tranquil·litat i la felicitat de les persones. A més, el Cos de Mossos ha de tenir integrats els reptes que té actualment la nostra societat, com la consciència ecològica dintre de l'emergència climàtica que estem vivint. Això s'ha de traduir en que el Cos de Mossos sigui una organització que practiqui i exerceixi les seves funcions de manera sostenible i també que aboqui encara més esforços en la prevenció i la lluita contra les agressions al medi natural i al medi ambient en col·laboració amb la resta d'organismes que hi estan implicats.

Finalment, per acabar amb totes aquestes característiques que defineixen el nostre model policial, els parlo de la col·laboració amb les forces i cossos de seguretat de l'Estat i amb les policies locals i guàrdies urbanes del territori.

La policia de la Generalitat té l'obligació i la vocació de tenir un esperit de màxima col·laboració amb la resta de cossos policials que operen a Catalunya i a l'Estat i també amb la resta de forces de seguretat del món. El desplegament del Cos de Mossos va suposar un reposicionament en les funcions d'alguns cossos de policia local i hi ha hagut una etapa de necessari encaix entre el nostre cos i les policies locals. Aquesta etapa la podem donar per superada en els darrers anys. Les relacions han entrat en una fase de consolidació de la coordinació, i en una etapa de normalització natural i consolidació. Tenim com a objectiu obtenir el major grau d'eficiència en la suma dels gairebé onze mil agents de policia local i els divuit mil mossos i mosses d'esquadra.

Pel que fa a les relacions amb les forces i cossos de seguretat de l'Estat, són absolutament fluides i es vehiculen formalment a través de la Comissió de Coordinació Policial de Catalunya, que es reuneix periòdicament amb presència dels màxims comandaments del Cos de Mossos i Guàrdia Civil i Cos Nacional de Policia de l'àmbit de Catalunya.

Finalment, recordar la nostra naturalesa dual de policia governativa i policia judicial. L'article 2 de la nostra llei estableix que correspon al Govern de la Generalitat, mitjançant el president del comandament suprem del Cos de Mossos d'Esquadra. I, pel que fa a la nostra vessant de policia judicial, estem a les ordres dels jutges i fiscals, amb qui mantenim una relació de confiança i lleialtat institucional.

Fins aquí la meua compareixença que ha versat sobre aquestes qüestions claus que defineixen el nostre model de proximitat. Tot seguit, els parlaré sobre el model d'ordre públic, que és també una part del nostre model policial.

L'ordre públic, que el formen les nostres àrees regionals de recursos operatius, anomenades ARRO, i la nostra àrea de Brigada Mòbil, també està subjecte a aquest mateix model policial del qual els parlo i que té com a característiques el servei públic als ciutadans de Catalunya amb l'objectiu de protegir drets i llibertats i garantir la seguretat ciutadana i l'ordre públic, i ho volem fer amb la màxima transparència i rendició de comptes que els deia abans. Un model d'ordre públic en el que estem treballant ahora que estem atents al que ens digui el Parlament de Catalunya, com no pot ser d'una altra manera.

En aquest sentit, sí que caldria aclarir davant de tots vostès que, en la meua compareixença i en successives d'altres membres del Cos de Mossos d'Esquadra, es poden apuntar línies de millora en l'àmbit de l'ordre públic, que són fruit de reflexions i anàlisis internes, però que, en tot cas, estaran subordinades –aquestes reflexions i aquestes anàlisis, estaran subordinades– a les conclusions que s'emetin des d'aquesta mateixa comissió.

A l'hora de treballar aquest model d'ordre públic, tenim en compte una sèrie de pilars que configuren el que ha de ser el nostre model d'intervenció. En primer lloc, el respecte escrupolós als drets humans recollits en la Declaració universal dels drets humans, del 10 de desembre de 1948; la Carta de drets fonamentals de la Unió Europea, o els drets recollits a la Constitució espanyola, i en especial a la consideració i l'observança del dret a la llibertat d'expressió de l'article 20 de la Constitució espanyola i el dret de reunió pacífica i sense armes, article 21 també de la Constitució espanyola. És per això que el Cos de Mossos d'Esquadra haurà de defensar aquests dos drets i protegir el desenvolupament de les concentracions i manifestacions perquè es desenvolupin amb llibertat i seguretat i vetllant perquè no es produeixin incidents greus per a les persones i els béns.

Per altra banda, tenim la Resolució 476/X del Parlament de Catalunya, per la qual s'aproven les conclusions de l'informe de la Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat i Ordre Públic i de l'Ús de Material Antiavalots en Esdeveniments de Masses. En aquesta resolució, com vostès saben, s'estableix que el model policial de seguretat pública i esdeveniments de masses ha de partir del principi de mínima intervenció amb mitjans violents, d'acord amb l'obligació legal de la proporcionalitat, oportunitat i congruència en l'acció policial. També resol que cal potenciar un model mixt de proximitat en el diàleg i distància en la intervenció o que el desenvolupament de les actuacions policials s'ha de regir pels criteris de control dels itineraris, l'ús de megàfons, les tanques de protecció i l'aïllament de persones violentes, si escau.

Així mateix, cal significar que la resolució també estableix que s'ha de continuar incrementant la mediació com a eina prèvia per evitar una escalada del possible conflicte, cercant sempre una resolució tan acurada com sigui possible per a garantir l'ús pacífic de la via pública i protegir els drets fonamentals de tots els ciutadans.

Pel que fa als mètodes, les estratègies i les eines utilitzades, en el model de gestió de l'ordre públic, creiem que han d'estar d'acord amb el conjunt dels valors i creen-

ces de la nostra societat. El Cos de Mossos d'Esquadra ha d'acompanyar i anar de la mà de la societat a la qual ha de servir. Creiem que només d'aquesta manera el cos obtindrà el reconeixement i la legitimitat desitjada.

Un altre exemple que el model de Cos de Mossos d'Esquadra ha d'estar d'acord amb el conjunt de valors i creences de la nostra societat és que, quan els representants d'aquesta societat en el Parlament de Catalunya estableixen que cal eliminar l'ús de pilotes de goma, llavors, òbviament, el Cos de Mossos les ha de deixar d'utilitzar i fer servir altres mitjans alternatius.

Per això, a l'hora de decidir els mitjans i les eines a utilitzar en una dissolució d'una manifestació, també caldria tindre present aquestes creences o, fins i tot, podríem dir «les conviccions de la nostra societat». Així, per exemple, estic segur que no seria acceptat de cap de les maneres la utilització de gossos ensinistrats o de cavalls en manifestacions, com fan països del nostre entorn com Alemanya, França o els Països Baixos.

Per tant, el Cos de Mossos d'Esquadra adequarà, si cal, les seves estratègies i les seves eines i, sobretot, com i quan han de ser utilitzades, però també cal que els senyors i les senyores diputades i diputats tinguin en compte que qualsevol cos policial ha de comptar amb les eines necessàries per mantenir la seva eficàcia en el restabliment de l'ordre públic i la pau social. Qualsevol cos de policia en un sistema democràtic ha de comptar amb la capacitat de complir amb eficàcia aquesta funció en base a la legitimitat que li atorga la llei i aplicant en tot moment els principis de congruència, oportunitat, proporcionalitat i mínima intervenció; principis que definiré i desenvoluparé més endavant.

Un altre pilar fonamental ha de ser l'aprofundiment i ampliació de la figura de la mediació –ja l'he esmentat abans– en la resolució de conflictes en general i en la gestió de les manifestacions en particular. El propi Codi d'ètica de la Policia de Catalunya, en l'apartat anomenat «Resolució de conflictes i ús de la força», ja proclama la necessitat de la mediació en la resolució de conflictes, i creiem que aquesta mediació i diàleg no ha de ser una cosa només de la nostra àrea especialitzada, l'àrea de mediació, o dels caps dels dispositius, sinó que també ha de formar part de la manera de fer i de ser de tots i cadascun dels policies.

Tal com estableixen diferents normes, i també l'esmentada resolució del Parlament, un altre aspecte cabdal és la preocupació constant i la vigilància sobre l'aplicació dels quatre principis que regeixen tota actuació policial.

El principi de proporcionalitat en l'ús de la força. Cal una aplicació de la força i de les eines policials d'una manera proporcional i gradual en funció del tipus i gravetat dels incidents que es puguin produir per part dels participants en una manifestació.

El principi de la congruència, entès com la necessitat d'utilitzar el mitjà més idoni i que més convé en cada situació que es vagi produint en el si d'una manifestació o esdeveniment de masses.

El principi d'oportunitat, en el sentit de valorar en cada moment l'oportunitat de portar a terme una determinada intervenció per tal de no causar un mal més greu del que es vol evitar.

I el principi de mínima intervenció; és a dir, cercar l'assoliment dels objectius desitjats per restablir l'ordre públic amb la mínima intervenció i cessament d'aquesta immediatament quan els objectius ja s'han assolit.

Per anar acabant amb la part de la meva compareixença dedicada a l'ordre públic, també els significo que volem que tota intervenció policial estigui regida per la transparència i per la posterior rendició de comptes. Així doncs, per poder oferir aquesta explicació de les actuacions policials, caldrà explorar l'existència de sistemes que permetin aprofundir en aspectes de geolocalització dels vehicles i de determinats agents o de la traçabilitat de determinades armes o eines policials. Aquests extrems els desenvoluparan amb més detall altres membres del cos que també compareixeran en aquesta comissió.

I, finalment, tothom està d'acord en que el model d'ordre públic del Cos de Mossos d'Esquadra, pel que fa a la intervenció, s'ha de basar en el criteri de distància i, per tant, evitant tant com es pugui el contacte cos a cos. Recordem que aquest mateix model de distància en la intervenció també ve determinat per la Resolució 476/X del Parlament de Catalunya. És per això que aquest criteri haurà d'estar molt present a l'hora de proposar les estratègies i les eines policials a utilitzar, i ho ressalto com una qüestió bastant important. Cal significar, però, que el concepte de distància dins l'actual model de gestió de l'ordre públic va directament lligat a la disponibilitat d'efectius per poder mantenir aquesta distància i a la capacitat suficient de controlar els esdeveniments de masses en casos que es produeixin aldarulls.

És per aquest motiu que qualsevol incorporació de noves eines o estratègies policials en la gestió de masses ha d'anar acompanyada d'un creixement i una millora de la coordinació dels efectius que es dediquen al manteniment i al restabliment de l'ordre públic.

Acabo la meua part de la compareixença que he dedicat a l'ordre públic, i ho faig amb una reflexió que té a veure amb el mosso que treballa en l'àmbit de la intervenció, de l'ordre públic. Ho dic perquè parlem de models, parlem d'eines, parlem de traçabilitat de les actuacions i ens deixem de forma injusta –crec jo– el més important, que és el component humà.

En diferents policies europees, la gestió de l'ordre públic implica una gestió dels recursos humans especialment acurada en aspectes com ara la formació continuada, els controls periòdics de l'estat anímic i motivacional dels agents, així com, en alguns casos, l'establiment de permanències amb una durada màxima. Són aspectes que, sens dubte, poden ser objecte d'estudi per part nostra i d'aquesta comissió amb la voluntat de millora contínua, i especialment pensant en el valor més gran, que són els nostres mossos.

Si els sembla bé –i com que vaig bastant malament de temps i la presidenta m'ho recorda–, passo a explicar-los de forma molt ràpida l'últim punt de la meua compareixença, que parla de les línies de treball dins d'aquest projecte que anomenem els Mossos 2030 –vaig ràpid, presidenta.

Començo citant l'estructura que volem tenir per enfocar els nous reptes i adequar la policia al segle XXI. Aquesta nova estructura organitzativa de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra és un requisit necessari per adequar-nos a aquestes noves demandes que tenim. Necessitem també una revisió del nostre pla de carrera professional per complementar i adequar els perfils de competències professionals, actualitzar el nostre mapa d'especialitzats, definir sistemes de permanència, manteniment i sortida de les especialitats, etcètera.

Per altra banda, possiblement el nostre projecte més important és el de digitalitzar la policia: serveis digitals a la ciutadania, digitalització interna, partenariats amb actors externs, aprofitament de noves tecnologies, ciberseguretat. Estem treballant per construir una comissaria virtual, que els nostres ciutadans la puguin portar dins de la seva butxaca i a través de la qual puguin accedir als nostres serveis.

També forma part del projecte Mossos 2030 el Pla d'igualtat i feminització. Aquesta línia de futur consisteix a desenvolupar en tota la seva extensió el Pla d'igualtat d'oportunitats entre homes i dones del Cos de Mossos, i té com a dos grans objectius fomentar la igualtat de gènere a la Policia de la Generalitat i fer del nostre cos policial un reflex de la societat a la qual servim.

Seguirem millorant el nostre model de policia de proximitat i atenció a les persones. També treballarem la intel·ligència policial, perquè volem passar de la recollida d'informació cap a la creació d'intel·ligència –volem passar d'explicar què passa a per què passa. Potenciarem la diplomàcia corporativa i les relacions institucionals. Millorarem l'ordre públic, tal com he desenvolupat en la meua exposició. Especial atenció també a la protecció del medi ambient, col·laborant de forma coordinada amb el Cos d'Agents Rurals.

I, per anar acabant, presidenta, també un incís en tota la necessitat de treballar tot el fenomen de la cibercriminalitat i les amenaces que provenen de la xarxa i que es duen a terme en el món virtual.

Finalment, de forma molt ràpida, també recordar l'agenda social del Cos de Mossos d'Esquadra, que preveu incorporar nous professionals que ens permetin treballar més coordinadament amb altres serveis públics de caràcter social; incorporar nous perfils de mossos que parlin les llengües que parlen els catalans i les catalanes; les actuacions contra els delictes d'odi; incorporar professionals que pateixen discapacitats en determinades funcions dins de l'organització; pràctiques en entitats socials –els aspirants en el curs bàsic de formació, que actualment ja s'està fent–; especial protecció de la seguretat de la infància i la gent gran; la seguretat de les persones sense llar; fomentar la coordinació amb els jutjats, serveis socials, habitatge amb relació als desnonaments quan afecten persones en situació de vulnerabilitat; la creació de la fundació del Cos de Mossos d'Esquadra per a l'acció social, i altres actuacions dins d'aquesta agenda social dels Mossos.

Fins aquí la meua intervenció, presidenta –em sap greu passar-me dels minuts que em toquen–, moltes gràcies. Més enllà del debat polític, jo convido la comissió del Parlament al debat serè i tècnic sobre el que ha de ser el nostre model de policia. Presidenta, comissió, per part nostra tindran tota la col·laboració i la lleialtat.

Vull acabar la meua intervenció amb una frase, amb una reflexió que vaig llegir en el document «Propostes per unes identificacions policials no discriminatòries», de l'Oficina de Drets Civils i Polítics de la Generalitat de Catalunya, que em va agradar molt, i he decidit acabar la meua intervenció amb aquesta reflexió. Diu: «No hauria d'existir cap conflicte entre drets humans i la tasca policial, perquè la principal funció d'aquesta consisteix, precisament, a protegir els drets humans.» Els asseguro que treballem perquè així sigui. I em poso a la seva disposició per les preguntes que em vulguin fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltíssimes gràcies, senyor Estela, també, perquè ha parlat justament el temps, perquè ja sabem que hi ha moltes coses. Després tindrà ocasió, a l'hora de la resposta, si ha quedat alguna cosa per completar, doncs de fer-ho. Però crec que ha estat una intervenció en què s'ha donat molta informació.

Per tant, passem al torn dels intervinents. El senyor Espadaler, per part del PSC i Units per Avançar.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, comissari en cap, i comissari que l'acompanya, per l'explicació. Certament, si hagués tingut més temps hagués pogut aprofundir més; nosaltres en tenim una mica menys –són les regles del joc, res a dir.

Sí que voldria posar en valor alguna de les coses que vostè ha dit, que ens sembla important. Vostè ha focalitzat molt en un dels objectes que és molt de debat parlamentari i que ocupa una part petita de la feina policial, que és l'ordre públic. De dir: «Compte que...» Posar en valor aquesta reflexió. Necessitarem les eines; exhaurirem tots els procediments –de mediació, d'interlocució–, però hi ha un moment que necessitem unes eines. Per tant, subratllar aquest fet que no em sembla gens menor i que, per altra part, era lògic que per boca del màxim comandament de la policia es reflectís en aquests termes.

Sí que ens agradaria saber la seva opinió sobre dues o tres qüestions, potser algunes es reiteraran –no ho sé–, però que són objecte i seran objecte de debat, sobre la suficiència o no dels mecanismes de control intern i dels àmbits de millora. Jo soc dels que pensa que és un grau raonable, més aviat positiu, el de control intern. Fa dos dies el butlletí oficial de la Generalitat publicava l'expulsió de mossos. Això és con-

seqüència de que els controls interns funcionen i que hi ha rigidesa en el compliment d'aquests, no en aquests àmbits extrems, que també, sinó també en altres fronts.

Per tant, quina és la seva opinió, i si ens la pot expressar, respecte a la necessitat o no de controls externs, i fins a quin..., perquè el control extern pot ser de molts tipus –vostè s'hi ha referit. Si aquests han de tenir capacitat sancionadora, que em semblaria el tipus més extrem, per dir-ho d'alguna manera, no? Una cosa són òrgans de control i una altra que tinguin capacitat, com en alguns moments s'ha dit.

Un altre tema –al que vostè no s'hi ha referit, però que la comissió..., i s'hi esmerçarà una part del temps, perquè així es va acordar en el pla de treball– és sobre el paper de la Comissaria General d'Informació –no és un tema gens menor. Aviam si ens poguéu dir quina és la seva visió sobre la Comissaria General d'Informació, quins són els límits o, fins i tot, també aquells controls que, a parer seu, han de tenir i quin és aquell àmbit, entenc que d'una certa discrecionalitat. Confiança ha de tenir per part també de la instància política i del conjunt, evidentment, de la societat, perquè, hi insisteixo, no són temes menors.

I, en aquest capítol d'opinions, vostè ha dit una cosa que és molt certa: que un dels elements d'interlocució real, tangible, amb les autoritats locals són les juntes locals de seguretat. Hi ha un àmbit que nosaltres, com a grup parlamentari, vam posar sobre la taula en un context concret, que era la criminalitat associada a la marihuana, que era la possibilitat que dona la llei de fer juntes locals..., no locals, de seguretat d'un abast una mica més ampli. Perquè el que estem veient, sobretot en l'entorn metropolità, però no exclusivament, és que els problemes travessen les fronteres urbanes i les competències de les policies locals tenen límits, però no les del Cos de Mossos. A veure quina és la seva opinió sobre la bondat o no de poder implementar aquests recursos.

Quedarien moltes més preguntes, però, en qualsevol cas, agrair les seves aportacions i desitjar-li molts èxits al capdavant del Cos de Mossos d'Esquadra.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. És el torn del senyor Macián, de VOX.

Sergio Macián de Greef

Sí; gracias, presidenta. Bienvenido, señor Estela, en su primera comparecencia en sede parlamentaria, si no recuerdo mal. Y yo lo que quería decir, bueno, que entiendo que hay que distinguir, en primer lugar, que usted no es un político y que, por tanto, el tono que hemos de emplear con usted es distinto, ¿no? Es decir, usted es un servidor público al frente de la jefatura de Mossos d'Esquadra e intentaré usar ese tono distinto. Lo cual me ha de permitir que no deje de decirle algunas cosas que entiendo que debo decirle, ¿no?

En primer lugar, cuando usted se refiere al modelo policial, insiste en la idea de que este tiene que ser un modelo basado en la neutralidad política, pero es que eso hoy en día no es así. Yo creo que es un deseo de usted, pero no una realidad. Eso se ha producido..., en fin, estamos hartos de ver en redes sociales Mossos d'Esquadra que insultan al rey, dicen «Putá España», incluso que van a votar el 1 de octubre, ¿eh?, cuando resulta que el auto de la juez dijo claramente: «Los Mossos deben adoptar todas aquellas medidas que impidan la consecución del referéndum.» Hombre, ir a votar no parece que sea una de esas medidas, ¿no?

Y, en esta cuestión, tampoco se incoado por parte de la DAI..., porque, vamos, uno no puede hacerse responsable de lo que dicen todos los Mossos d'Esquadra, pero, hombre, desde la DAI no se ha abierto ningún expediente disciplinario. Por tanto, lo de la neutralidad creo que es un trabajo que usted tiene por delante muy intenso.

Y, por otra parte, también entendemos que el modelo policial debería ser un modelo policial que garantizara, sobre todo, pues, esa estaqueidad de las investigaciones judiciales, que, tristemente, está muy de actualidad, ¿eh?, y tenemos una comisión parlamentaria de estudio sobre esta cuestión.

Sí que queremos ver..., o que usted nos pudiera decir, bueno, y ¿qué piensa hacer?, porque es una decisión un poco discutida –usted lo sabe–, esa primera decisión que usted tomó al tomar posesión de su cargo de destituir al jefe de la Comisaría General de Investigación Criminal, ¿no?

Y yo, en este poco rato que me queda, sí que quiero hacerle una pregunta a este respecto, en relación con la estanqueidad, el blindaje: ¿cómo piensa blindar y garantizar esa estanqueidad de las investigaciones judiciales? ¿Cómo piensa proteger a los policías que llevan a cabo investigaciones sensibles en el ámbito de la corrupción política?

Y, sobre todo, le quiero preguntar, pues esa decisión de destituir al señor Toni Rodríguez –y le pongo nombre y apellidos porque es una cuestión que nos interesa a todos los diputados de esta comisión y también de la Comisión de Interior–, si es una decisión que usted tomo solo o es una decisión pues que fue compartida –en esa nueva estrategia de dirección coral–, si fue una decisión compartida con el *conseller* o con alguna otra autoridad política.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. És el torn del senyor Pellicer, de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor Estela. Algunes qüestions que li volíem plantejar. Seria una mica també en la línia del que preguntava el diputat del PSC. Com sap, estem abordant quatre qüestions que per nosaltres són centrals en aquesta comissió –a algunes ja hi ha fet referència.

Per una part, pel que fa a la transparència, nosaltres pensem que és una de les assignatures pendents de Mossos d'Esquadra, tant pel que fa a circulars, funcionaments, ordres, que fan molt difícil que es pugui fiscalitzar, com pel que fa a situacions, a investigacions concretes internes, que també es fa molt difícil que puguin ser transparents o que hi pugui haver uns elements cap enfora. Per tant, quines propostes tindrien o quins elements estan treballant o si els sembla que ja s'està treballant en la línia correcta.

Com a segon element, també pel que fa als mecanismes de control, com entitats que vostè mateix ha mencionat –Oficina de Drets Civils, etcètera– o entitats en defensa dels drets humans han plantejat la necessitat de, com s'està fent arreu del món, plantejar mecanismes de control extern. I, per tant, també, què n'opinen, de treballar en aquesta línia?

Pel que fa a l'altra qüestió que comentava vostè referent a que no han d'estar renyides les actuacions policials amb el respecte als drets fonamentals, nosaltres creiem que, malauradament, això no ha estat així en molts dels casos. I, per tant, quines són les eines o quins són els elements o quins són els plantejaments o canvis que plantejarien per tal de fer possible aquella frase amb la que acabava? I especialment en l'àmbit de l'ordre públic i també vinculant-ho al que comentava vostè del principi de..., o a l'element de la neutralitat.

Nosaltres la neutralitat l'entendem com a concepte abstracte en una posició d'igualtat entre les parts, que no es dona sovint, i, en molts casos, davant d'un cos que té el monopoli de la violència armada, en aquest cas, o davant de situacions socials manifestament injustes i, a més a més, en situacions d'ordres judicials manifestament injustes, que poden arribar a vulnerar fins i tot altres lleis o altres principis amb els quals actuen els cossos policials. I, per tant, per nosaltres se'ns fa difícil plantejar o veure com s'aplica una neutralitat que no sigui en detriment de les persones més febles d'aquesta societat com, per exemple, persones que no poden tenir papers, no?

I, per tant, nosaltres pensem que, més enllà de la neutralitat, també hi ha d'haver un enfocament social, polític concret per no ser part de la culpa i no de la solució, per exemple, de la qüestió de les desigualtats socials.

Se m'acaba el temps. Una darrera qüestió que també ens preocupa és vinculada a quines són les prioritats i enfocaments en l'àmbit d'informació i investigació, per casos recents en els que ens hem trobat en què fins i tot s'han utilitzat correus electrònics del nostre propi partit, per part d'agents del Cos de Mossos d'Esquadra. També ens preocupa, per tant, quin és l'enfocament en l'àmbit d'investigació i informació, perquè és un respecte als drets fonamentals i no unes situacions de persecució política.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara serà el torn del senyor Marc Parés, d'En Comú Podem.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta, i bon dia, senyor Estela, benvingut a aquesta comissió. I vull començar felicitant-lo pel seu nomenament i desitjant-li sort i encerts.

Li volíem fer algunes consideracions. La primera, amb relació als mecanismes de control interns i externs, que vostè ens ha exposat que existeixen. Una primera pregunta seria si creu que aquests mecanismes funcionen suficientment bé o no; per exemple, si la DAI pot fer la feina que ha de fer sense obstacles, si té suficients recursos o si es podrien millorar.

Perquè la nostra sensació és que, tot i que alguns mecanismes existeixen, després tenim alguns casos en què no s'acaben d'esclarir alguns fets i que existeix una certa tendència corporativista, segurament natural en la majoria de cossos policials, a encobrir les males praxis i que no acabem de tenir les eines, doncs, per poder fer-hi front.

Nosaltres defensem que hi hauria d'haver un mecanisme extern i independent, no només perquè veiem que el que tenim actualment no acaba de funcionar, sinó perquè, per exemple, vostè ha fet esment, quan ha parlat de mecanismes externs, del treball que fan amb algunes entitats de drets humans. És clar, nosaltres creiem que aquesta feina potser no l'haurien de fer entitats de drets humans de forma voluntarista, sinó que hauria de fer-la un mecanisme públic independent i extern. Per tant, abocar recursos per garantir que es pugui fer aquest tipus de tasques de rendició de comptes, d'avaluació, etcètera.

La segona consideració que li volíem fer és... Vostè ha posat molt l'accent en la qüestió de l'ordre públic, i aquí també tenim algunes consideracions en la mesura en què el relat i els principis que vostès ens descriuen, tenim la sensació que després no s'acaben de traduir del tot en els fets que tots i totes hem pogut veure en els últims anys i en alguns dels esdeveniments que hem pogut contemplar.

I, per tant, li preguntem si creu que tenim o no un problema respecte als drets humans en general per part de la policia. No de forma generalitzada, sinó... Però, vull dir... Perquè ha parlat vostè, per exemple, de les identificacions per perfil racial, fent referència a un informe..., però crec que hem de reconèixer que existeixen identificacions per perfil racial, per tant..., i que l'hem de combatre, aquest fet, i, per tant, que tenim un problema aquí.

I el mateix amb determinades actuacions d'ordre públic que tots hem vist en els últims temps, amb cops per sobre de la cintura, amb tècniques com la pràctica del carrusel, amb ulls perduts, etcètera. Per tant, nosaltres creiem que hem d'acordar o evidenciar que tenim una problemàtica i que alguna cosa han de fer al respecte.

I, si és així, quines mesures creu que caldria emprendre: si es tracta de revisar estratègies –nosaltres creiem que algunes estratègies han portat a una escalada de violència i no a una desescalada–; si s'han de revisar tècniques –tècniques com el carrusel nosaltres creiem que no s'haurien d'aplicar–; si s'han de revisar eines –algunes són potencialment lesives–, o si s'han de reforçar, com deia, mecanismes d'avaluació i rendició de comptes.

I acabo, presidenta, amb una darrera consideració, que és tot el que té a veure amb quina relació creu que ha de tenir el Cos de Mossos d'Esquadra amb altres

professionals de la seguretat que no són estrictament policials, ja sigui treballant dintre del cos, en el camp de la mediació, etcètera, o en el camp d'altres polítiques que també tenen a veure amb la seguretat. Vostè ha fet esment, per exemple, de les persones sense llar. Mossos d'Esquadra es troben persones sense llar, però segurament la resposta no ha de venir des de Mossos. I, per tant, com es coordinen o com s'haurien de coordinar amb altres professionals.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Senyor Martín Blanco, de Ciutadans, té la paraula.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Gràcies, comissari en cap, senyor Estela, per les seves explicacions. I, d'entrada, li vull dir des del Grup Parlamentari de Ciutadans que volem manifestar tot el nostre suport al Cos de Mossos d'Esquadra, com hem fet sempre. Sobretot perquè considerem que a Catalunya, per desgràcia, s'ha creat un clima ideològic, doncs, d'una malfiança que és insana envers els cossos i forces de seguretat de l'Estat, i vostès en són potser les principals víctimes. I, per tant, amb tot el nostre suport des del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Dit això, sobre les seves explicacions, nosaltres valorem molt positivament, diguem-ne, el seu compromís amb l'estat de dret, el seu compromís –com no podia ser d'una altra manera– amb l'ordre públic. Però sí que és veritat que en els últims mesos hi ha hagut determinats episodis que han pogut generar un cert dubte en part de la ciutadania per dos aspectes fonamentals que li esmentaré ara.

Un és la gestió que s'ha fet del cas de la Meridiana, del cas dels talls il·legals de la Meridiana, talls que des de fa molt de temps judicialment ja eren d'una evident il·legalitat, però que, si més no, ho són, des de fa un mes escàs, també pel Govern de la Generalitat. I, en aquest sentit, a nosaltres ens fa l'efecte que a la Meridiana no s'han respectat prou els drets individuals dels veïns o no s'ha tingut una actitud prou contundent amb els manifestants que tallaven la Meridiana. Des d'aquest punt de vista, ens interessaria també conèixer la seva posició sobre les sancions administratives que haurien d'aplicar-se a aquells que tallen de forma il·legal una artèria principal d'una ciutat com Barcelona –ens agradaria conèixer la seva opinió.

Ens agradaria conèixer també la seva opinió sobre aquesta pretensió de crear una oficina de fiscalització dels Mossos d'Esquadra, una oficina externa als mecanismes interns del cos i també allunyada de les garanties judicials que també fiscalitzen, com no podia ser d'una altra manera, la qualitat democràtica del Cos de Mossos d'Esquadra.

Ens agradaria conèixer també un altre aspecte que ha generat dubtes des del seu nomenament, senyor Estela. És precisament la gestió que s'ha fet de l'oficina, o de la direcció, de la divisió interna de corrupció –d'investigacions sobre la corrupció–, amb el cessament del senyor Rodríguez al capdavant d'aquesta divisió. I ens interessaria molt conèixer també la seva opinió sobre aquesta qüestió.

I una última reflexió general. Quan es parla del model de proximitat i del model de barris, nosaltres volem insistir en el que li deia abans al conseller Elena: creiem que el model legalista i professional que opera actualment en la policia autonòmica..., creiem que s'ha d'intentar preservar en la mesura del possible tot allò que ha funcionat fins ara d'aquest model. Per tant, demanem també aquesta preservació, aquesta exigència democràtica de preservar aquesta part del nostre model policial.

Gràcies, senyor Estela. Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies. És el torn del senyor Alonso-Cuevillas, de Junts per Catalunya.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Moltes gràcies, presidenta. Senyor comissari en cap, gràcies. M'ha agradat molt la seva intervenció. Tenia mil coses a preguntar-li. Malauradament, no tenim temps

ni nosaltres per preguntar ni vostè per respondre, i ha dit, a més, que molts altres membres del cos podran fer-ho. Però, veritablement, ens agradaria, crec que a tots, tenir molt de temps per poder parlar amb vostè i aprofundir en molts temes.

Per tant, jo, més que alguna pregunta concreta, li voldria fer alguna reflexió que enllaça amb el fil conductor de la seva intervenció, que ha acabat amb l'oportuna cita amb la que ha acabat.

M'ha sentit abans, perquè vostè estava present quan ha intervingut el conseller: crec que tenim un bon Cos de Mossos d'Esquadra, ben valorat per la ciutadania, un model molt superior a altres referents propers. Però també m'ha sentit dir –i és obvi, i això és el que ha motivat la creació d'aquesta comissió–: com a col·lectiu –vostè ho ha destacat també, amb un col·lectiu de divuit mil homes i dones, persones amb els seus problemes personals, fins i tot amb els seus diferents tarannàs–, doncs genera disfuncions.

I jo crec que el propi Cos de Mossos d'Esquadra, vostè mateix, han de ser els principals interessats en que, quan es produeixin aquestes disfuncions –que són injustes, eh?, perquè contaminen, és el cigró negre que dona mala imatge d'un cos que no el mereix perquè majoritàriament actua molt bé–, s'ha d'actuar amb contundència i pedagogia.

I, per tant, deia: més que una pregunta li volia fer una exhortació, gairebé –si m'ho permet–, de dir que, com que, malauradament, per molt tarannà –i m'ha agradat, molt, com ja he dit, el que ha dit–, malauradament, hi hauran incidents bàsicament d'ordre públic, perquè és on hi ha més tensió, on es produiran aquest tipus d'incidències. M'agradaria sentir –crec que seria molt sa, molt palliatiu per a la percepció ciutadana– actuacions contundents.

És a dir que quan, malauradament, trobarem actuacions que se'n van de l'estàndard, que tots desitjaríem que quadrés amb el que vostè ha apuntat, doncs que..., que no només la dona del Cèsar fos honorada, sinó que ho aparentés. I que precisament per la bona imatge, perquè no es malmeti la bona imatge del cos, quan hi hagin actuacions dignes de reprovació ho veiem. Perquè moltes vegades queda molt diluït: s'obre una comissió d'investigació interna, un expedient, no tornem a saber-ne res més, i potser cal un dir que no val l'«a por ellos».

Moltes gràcies per la seva intervenció. Li desitjo sort i encert, i espero que tinguem més ocasions de debatre més extensament sobre tots aquests temes.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Senyor Homrani, per part d'Esquerra Republicana, té la paraula.

Chakir el Homrani Lesfar

Moltes gràcies, presidenta, comissari en cap dels Mossos d'Esquadra, senyor Estela. Aprofito també per saludar el senyor Codina, cap de la Comissaria General de Relacions Institucionals.

Ha fet una intervenció força extensa que jo crec que ajuda també a emmarcar una miqueta tot el debat que estem tenint i que tindrem en aquesta comissió; ajuda a emmarcar, i especialment el concepte d'avaluació contínua, el concepte en relació amb la societat i el concepte de que no s'entenen els cossos policials si no s'entén l'entorn en el qual se situa. Jo, per desgràcia, no podia més que pensar... Dius: «Si aquesta compareixença li hagués tocat amb les imatges que vam veure ahir a Melilla i vostè sent-ne el responsable...» Tenim una societat que és molt crítica amb això, i crec que vostè, però especialment la gran majoria dels divuit mil agents que formen part del Cos de Mossos d'Esquadra, n'és conscient.

I no és únicament amb el servei públic dels Mossos d'Esquadra, que és un servei públic essencial, perquè garanteix els drets i deures col·lectius, individuals de la ciutadania, i les llibertats, sinó en general, amb tots els serveis públics. Vull dir, forma part de l'entorn on ens movem. I crec que això també explica molt aquesta avaluació contínua i aquesta voluntat d'avaluació contínua que ens ha d'enfortir.

A partir d'aquí, crec que ha situat alguns aspectes que són interessants i que li demanaria que aprofundís. Un aspecte que fins ara no l'havia introduït ningú i que m'ha semblat molt interessant en un debat que haurem de tenir i que haurem d'aprofundir: vostè ha situat l'aspecte de la gestió humana, de la gestió dels recursos humans en l'àmbit de l'ordre públic, i fins ara ningú n'havia parlat, o que jo recordi, ningú n'havia parlat –revisaré els apunts, eh?, però... I crec que és molt interessant el que vostè ha situat i el que ha situat d'idea que fan en alguns cossos, i això referma una petició que ha fet vostè i crec que des d'aquí hem d'agafar, hem d'escoltar totes les veus –a l'àmbit acadèmic, a l'àmbit polític, a l'àmbit social, però també l'àmbit operatiu i tècnic.

Quan ens ha explicat que hi han models on hi han estances limitades en l'àmbit d'ordre públic..., li demanaria si hi podria aprofundir una miqueta, perquè crec que és una idea molt interessant i que fins ara no s'havia situat. Suposo, també per on vinc i perquè he tingut..., també he pensat les dificultats de gestió de recursos humans; les dificultats que generaria això, eh?, també en soc conscient. Però crec que és una idea molt interessant i li demanaria que hi aprofundís.

Després, jo crec que també s'han de situar alguns elements de bones pràctiques que podríem intentar generalitzar de forma més eficient. I jo, per diversos motius, en conec dues que crec que també li demanaria si podria aprofundir una miqueta de quina manera les podríem generalitzar.

Una, que és molt coneguda, és l'àmbit de la violència masclista i com s'ha treballat conjuntament entre tots els serveis, entre el teixit i com s'afronta ara mateix d'una forma molt més potent que fa deu anys, i això és mèrit de tothom.

I l'altra és l'atenció, la protecció de les persones amb discapacitat, que això ho coneix molt poca gent, però jo, que sí que ho conec per altres responsabilitats que he tingut, i de l'àmbit específic...

La presidenta

Hauria d'anar acabant, eh?, diputat.

Chakir el Homrani Lesfar

...que hi ha dintre dels Mossos d'Esquadra, crec que seria important, perquè també ens ajuda entorn del debat general, que és model policial, i no únicament d'una part del debat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Abans de passar-li la paraula al compareixent perquè ens pugui fer les respostes, volia només, com a presidenta de la comissió, i fent-me ressò també del sentir de la Mesa, fer dues consideracions.

Recordar que aquesta és una comissió d'estudi de model policial. I és evident que, en el torn que vostès tenen com a diputades i diputats, dels seus tres minuts poden fer la intervenció que considerin i les preguntes que considerin. Però ni és la Comissió d'Interior i és una comissió d'estudi de model policial que té uns objectius. I, en la mesura en què cenyim les preguntes en aquest sentit, també les respostes, segurament, s'hi podran apropar més.

Només faig aquesta reflexió deixant clar que la llibertat d'expressió i d'ús de les diputades i diputats del seu torn de paraula és absoluta, però em sembla que és important recordar que estem fent una comissió d'estudi de model policial i no una comissió de control sobre l'acció del Govern.

A partir d'aquí, doncs, li passo la paraula perquè pugui fer les respostes.

El comissari en cap dels Mossos d'Esquadra

D'acord, presidenta, «merci». Doncs veig dos dificultats: una, que és problema meu, ser capaç de recordar-me totes les preguntes que m'han fet, malgrat haver pres apunts, i la segona, que la veig encara més gran, que és, amb el temps que tinc –que entenc que són quinze minuts, no?, presidenta–...

La presidenta

Sí.

El comissari en cap dels Mossos d'Esquadra

...doncs contestar totes les preguntes en la mesura que ens agradaria a nosaltres i amb el nivell de profunditat que crec que tocaria. Per tant, ho veig difícil. Però ho intentarem.

El senyor diputat, el senyor Espadaler, si no he pres malament notes, ens interpel·la, ens pregunta –perdó– sobre les eines, els mecanismes interns, els mecanismes externs de supervisió, d'avaluació i de fiscalització. Pregunta directament: mecanismes interns, si són suficients. Sí, la resposta és sí. Nosaltres, a part dels mecanismes que abans he anomenat, que és la funció inherent als nostres comandaments de supervisió diària, anomenat la DAS, tenim la DAI, la Divisió d'Afers Interns nostres. És una divisió molt potent, i ho és des del punt de vista jo diria de la professionalitat, de la disciplina i del rigor amb què tracta i té coneixement de totes les actuacions que poden estar relacionades amb infraccions disciplinàries o, per descomptat, amb temes de responsabilitat penal. Per tant, la resposta és sí.

Pel que fa als mecanismes externs, m'ha preguntat si crec que són suficients. Jo crec que això ho han de decidir vostès, ho ha de decidir la societat. El Cos de Mossos no crec que haguem de decidir nosaltres si ha d'heure més o menys mecanismes de controls externs. Nosaltres estarem a disposició del que s'estableixi per la pròpia societat, pel Govern, per qui sigui; d'acord?

Si hem de posar sancions o no, doncs el mateix, la mateixa resposta.

D'acord. Vostè m'ha preguntat també per la Comissaria General d'Informació, quina és la seva feina i quin és el control que tenen. De forma també molt resumida, és a dir, a la Comissaria General d'Informació –que també veig que és objecte, de forma molt repetida, de tractament en aquesta comissió–, la feina, el que se li encomana és estar pendent de tots aquells conflictes que a nivell del territori hi ha des del punt de vista laboral, polític, social que, en un moment determinat, pensem que poden acabar generant problemes de seguretat i d'ordre públic –això és el que fa la Comissaria General d'Informació, entre altres coses.

I, a partir de que nosaltres tenim aquesta informació, podem ser capaços de previndre que es produeixin determinats problemes d'ordre públic o de seguretat ciutadana. És en aquest moment quan la Comissaria General d'Informació obre una investigació, que, per descomptat, està judicialitzada i està tutelada per un jutge. I s'obre la investigació a partir de que es produeixen delictes que són atribuïbles o estan relacionats amb alguna persona en concret.

Per tant, obrim investigacions no a persones per la seva ideologia o per la seva actitud o la seva manera de ser, sinó que les obrim perquè, independentment de la seva ideologia, s'ha produït algun tipus de delicte i volem saber quines són les responsabilitats de les persones que hi han intervingut. Aquesta és la realitat sobre la Comissaria General d'Informació. I els controls que exercim sobre ella són els propis controls que exercix l'organització sobre la resta d'àmbits, d'acord?

Sobre les juntes locals de seguretat –si no ho he apuntat malament–, la possibilitat de fer-les en un sentit més ampli, doncs jo estic totalment d'acord en que si hi ha una necessitat d'un determinat territori –i li parla algú que coneix el territori d'aquí de Catalunya, perquè he estat destinat a moltes parts del territori de Catalunya i entenc precisament, sé, tinc coneixement de que no totes les comarques i tots els territoris són iguals, i que a vegades a un determinat model –ja que parlem de model– li posem un determinat vestit..., no té les mateixes mides, a algú li queda petit, a algú li queda gran. Per tant, estaria totalment d'acord i ho veig amb bons ulls si a alguna comarca o en algun àmbit més gran que el propi municipi es decidís dur a terme o tirar endavant una junta local de seguretat.

Espero haver-li contestat les seves preguntes, i si no ho faig li demano que m'ho torni a fer.

Pel que fa al senyor diputat representant de VOX, vostè parla d'algunes conductes que no són apropiades d'alguns membres del Cos de Mossos. El Cos de Mossos és un reflex de la societat, com ho és el Cos de la Guàrdia Civil, com ho és el Cos Nacional de Policia, com ho són les policies locals, etcètera. Per tant, és gairebé un imponderable intentar evitar que a títol particular algun dels membres –jo crec que de forma desafortunada i crec que no hauria de ser així– en un moment donat es manifesti ideològicament o políticament en alguna xarxa social –és gairebé un imponderable. Però això no passa als Mossos, això passa a totes les..., això passa a la societat en general i passa a altres cossos policials, d'acord?

De totes maneres, també li vull dir –i hi feia referència l'altre dia el nostre director general– que hem modificat el nostre règim disciplinari de manera que puguem exigir, puguem demanar responsabilitats disciplinàries a aquells comportaments per part de Mossos d'Esquadra que tenen a veure amb conductes discriminatòries vers altres ciutadans o altres persones pel motiu que sigui, d'acord? Per tant, des d'aquí la tolerància és zero.

I, si la presidenta de la Mesa o la mateixa Mesa no em diuen el contrari, jo no li contestaré algunes de les preguntes que vostè ens ha fet arribar perquè entenc que no tenen res a veure amb els models policials, que és el tema que estem parlant aquí. Per tant, a no ser que m'ho demani la Mesa, jo no li contestaré les altres preguntes que vostè m'ha fet arribar.

Segueixo. Al senyor diputat, al senyor Pellicer –circulars i ordres que es publiquen, mecanismes de... Em parlava vostè de la possibilitat de publicar, si no ho he entès malament, les circulars i les ordres que regulen..., els diferents protocols que regulen les nostres actuacions. Jo crec que sí, jo crec que el límit, l'únic límit que tenim a l'hora de donar publicitat d'aquells protocols que regulen els nostres procediments són aquells que puguin posar en perill o representen un element d'inseguretat per a la pròpia actuació policial o per als propis agents, d'acord? Però, si no, sí...

De fet, a la web de Mossos –vostès ja ho saben i segurament ho han tractat amb anterioritat– tenim documentació penjada sobre protocols nostres d'actuació. Per tant, sempre que no hi hagi un perill o un element d'inseguretat per a les nostres policies, jo crec que sí que hem de fer aquest pas de transparència, que se li ha d'exigir a qualsevol àmbit de l'Administració.

El comissari general de Relacions Institucionals (Josep Codina Freixa)

La neutralitat...

El comissari en cap dels Mossos d'Esquadra

La...?

El comissari general de Relacions Institucionals

La pregunta de la neutralitat, el principi de neutralitat...

El comissari en cap dels Mossos d'Esquadra

El principi de neutralitat. Doncs, és clar, sobre aquest tema no recordo exactament la qüestió plantejada. Però li asseguro que, o sigui, tot lo que sigui apartar-se un sol mil·límetre d'aquesta neutralitat ideològica i política que ha de tindre qualsevol mosso, i el cos en general, seria fer més mal que bé a la societat a la qual servim. Per tant, això ja li he dit abans que és ADN Mossos –aquí no ens belluguem ni un sol mil·límetre, d'acord?

Abans també ha dit vostè una expressió –potser ho he apuntat malament, eh?–, ha parlat de l'ús de la violència –ho ha dit així, vostè?–, no sé si ha parlat de l'ús de la violència. No, l'hi volia matisar, perquè la policia no té l'ús de la violència; la policia té la delegació de l'ús de la força, però en cap cas de la violència. I crec que el matís és important perquè nosaltres a l'Escola de Policia ho expliquem així i, quan fem formació a la nostra gent, expliquem la diferència que hi ha entre una cosa i l'altra. La policia mai ha de tindre la cessió de la violència; la policia ha

de tindre la delegació per part de l'autoritat governativa de l'ús de la força, que és molt diferent.

Pel que fa a la traçabilitat –em sap greu, perquè, és clar, és que és impossible que els pugui contestar a tots–, m'hauria agradat d'explicar-li com vam resoldre el tema de la gestió dels detinguts. Perquè nosaltres ja fa..., des del 2007 ja vam identificar un procés crític dins del Cos de Mossos d'Esquadra, que era la gestió dels detinguts –i crec que té paral·lelismes també amb tot el que estem parlant aquí, que és l'actuació en ordre públic–, i com, a partir de la col·locació d'unes càmeres per observar el que estava passant dins de les nostres àrees de custòdia i detenció i de la traçabilitat que aconseguim tindre des del moment de la detenció d'una persona fins que queda en llibertat a partir de totes les comunicacions que fem amb la sala i les nostres aplicacions informàtiques, hem donat molta transparència al procediment i hem aconseguit disminuir de forma dràstica tot lo que són denúncies, especialment referides a temes de tortures, etcètera.

Segueixo. El senyor Parés, no?, el diputat Parés –funcionament dels mecanismes interns de la DAI. Em sembla que..., potser ho he contestat abans. La nostra DAI és molt professional, té molt de rigor en tot el tema de les investigacions. Si li hagués de dir així, li diria, amb un to més distès, que a nivell nostre, intern, la percepció és que és excessivament recelosa amb temes interns nostres, que jo ja entenc que està bé, perquè així ens assegurem de que no se'ns escapi res –aquesta és la realitat de la nostra DAI.

Activitats de drets humans... No sé si ho he copiat de la pregunta aquesta.

El comissari general de Relacions Institucionals

No, ara mecanismes externs independents.

El comissari en cap dels Mossos d'Esquadra

Sí, d'acord. Això ho han de decidir vostès, és a dir, si hi ha d'heure mecanismes externs independents que han de controlar i han de supervisar que nosaltres no vulnerem els drets humans, això, nosaltres estem a expenses –ho he dit en la meua intervenció– dels que vostès decideixen. Jo en aquest cas no hi entraré, perquè jo vinc aquí en representació del Cos de Mossos i parlo del Cos de Mossos, i entenc que això és una decisió més de l'àmbit governatiu polític.

El comissari general de Relacions Institucionals

Respecte als drets humans i relació del Cos de Mossos d'Esquadra amb altres professionals: mediació...

El comissari en cap dels Mossos d'Esquadra

Sí, d'acord. És que la relació del Cos de Mossos d'Esquadra no té cap porta tancada, ni una, res, ens reunim amb tothom –si fa falta, ens reunim amb el dimoni. És a dir, hem de parlar amb tothom, perquè també és ADN Cos de Mossos d'Esquadra, amb tothom, absolutament tothom.

Em sembla que també ha fet una valoració, si no m'equivoco, que parlava de les entitats privades –que jo abans he esmentat– que també exerceixen aquest control de supervisió cap al Cos de Mossos, i em sembla que ha dit que, home, potser això havia de vindre per part de les institucions públiques. Això també és un criteri que el deixo a les seues mans. Però, per part nostra, estem encantats, i crec que ho hem de seguir fent, de seguir mantenint el contacte amb totes aquestes entitats privades –he anomenat abans..., i diria que avui aquí hi ha la seva representant. És a dir, parlarem amb tothom, perquè tothom forma part de la societat i no distingirem ni discriminarem ningú per la manera que pensi o per la manera que entén la societat o el cos que representem.

Segueixo. Molt bé. El senyor Martín Blanco, el diputat senyor Blanco: gestió de la Meridiana respecte als veïns. Aquí, la gestió de la Meridiana és molt fàcil d'explicar, això. Perquè, miri, aquest dissabte crec que farà tres dissabtes –crec, que no ho recordo massa bé– que hi va heure...

El comissari general de Relacions Institucionals

El dia 12.

El comissari en cap dels Mossos d'Esquadra

El dia 12 va ser? Hi va haver una resolució en la qual no s'autoritzava ja el tall de la Meridiana. I a partir d'aquí, nosaltres hem actuat –i vostès en deuen haver pogut fer seguiment com amb la nostra unitat...– al fil del que estem parlant avui aquí; és a dir, amb la màxima proporcionalitat i amb el màxim coneixement i esma possible per part de l'àrea de Brigada Mòbil i l'ARRO de Barcelona. I crec que han fet una feina i estan fent una feina molt bona en aquest sentit, perquè compleixen aquests estàndards que estem dient aquí: acompanyen aquesta gent, que estan asseguts allí, aquestes persones que tallen la Meridiana, les acompanyen cap al seu lloc, on estan autoritzats a manifestar-se. I aquesta és la nostra feina. I em sento..., volia dir «orgullós», deixem-ho en «satisfet», de la manera que ho estem fent, perquè s'adequa a aquests estàndards que estem parlant aquí.

Pel que fa a l'àmbit de les denúncies, miri, això funciona de la següent manera: el Cos de Mossos d'Esquadra, quan nosaltres estem davant d'una situació que pensem que pot estar relacionada amb algun tipus d'infracció –en aquest cas seria la 4/2015–, aixequem una acta, i en aquella acta el que posem és el que estem veient, i ho entreguem a la unitat instructora. I, a partir d'aquí, és la unitat instructora la que decideix si allò ha de tirar endavant a nivell d'instrucció o no, i si s'ha de sancionar o no, perquè els Mossos ni sancionem ningú ni decidim si la instrucció va endavant o endarrere. Així –ja ho saben vostès i no cal que em reiteri–, aquesta és una de les garanties del procediment, i, per tant, aquí està claríssim que això és així. Per tant, jo tampoc li podré contestar en aquest sentit.

Ha preguntat vostè també sobre l'oficina de fiscalització externa. Ja ho he contestat abans: crec que això ho han de decidir vostès, ho ha de decidir l'àmbit governatiu. Nosaltres ens adequarem a les seues decisions.

Pel que fa a les altres preguntes que m'ha fet sobre el tema d'anticorrupció i del comandament Toni Rodríguez, jo faré el mateix que he dit abans; és a dir, a no ser que la Mesa m'ho demani, jo entenc que això no forma part del model policial del qual hem vingut a parlar aquí i, per tant, tampoc ho contestaré.

El senyor diputat, el senyor Cuevillas –em sembla que m'estic saltant el senyor Homrani. *(Veus de fons.)* D'acord, vaig bé. Hem d'explicar... Sí, segurament sí, estem en aquesta línia. És a dir, vostè ha dit una frase, ha dit aquesta famosa frase que coneixem tots de que «la dona del Cèsar, a més a més de ser honrada, ho ha de semblar». Doncs en això estem, i li asseguro que crec que hi sortirem guanyant tots. És que realment creiem que és així. Li he posat abans l'exemple dels detinguts, i crec que ho podem aplicar a altres camps.

Com més expliquem el que fem i com més clar quedi què és allò que ha passat –i ara estic pensant en les actuacions d'ordre públic–, més fàcil serà comparèixer davant de l'autoritat judicial i explicar-nos o donar comptes a la societat que ens està mirant o a les eines que..., o a les institucions polítiques que també ens demanen explicacions. Per tant, volem aquesta traçabilitat que passa per unes determinades eines que avui ja no tenim temps d'explicar però que estan relacionades amb càmeres de gravació, geolocalització i que ens ajudaran a dir: mirin, això és el que ha passat i el que hem fet.

I...

El comissari general de Relacions Institucionals

Ja està.

El comissari en cap dels Mossos d'Esquadra

No, em queda el senyor diputat, el senyor Homrani –no li he contestat encara, no? *(Veus de fons.)* Ordre públic, limitacions... *(Veus de fons.)* D'acord, sí. Sí, ho he introduït i no... Jo he fet seguiment d'algunes de les compareixences d'aquí de

la comissió, i jo no les he sentit. Per què ho he introduït? Doncs miri –i entenc que acabo amb aquesta intervenció–, perquè per nosaltres –i per mi, que represento l'organització– hi ha un element que és molt important, moltíssim, que és la salut i la integritat física de cada un dels Mossos d'Esquadra que formen la nostra organització –ho és.

És a dir, hi ha una responsabilitat que també, de forma inherent, la portem els comandaments, que és vetllar per la salut i la integritat física dels mossos. Els mossos d'esquadra que treballen en cada un dels nostres serveis i, especialment, en l'àmbit de l'ordre públic tenen tot el dret del món a finalitzar la seva jornada sense haver patit cap tipus de lesió ni cap tipus de dany psíquic o físic, però això no és només aquell dia, sinó que és en la seva trajectòria.

Per tant, jo entenc que un dels elements –que els convido, a vostès..., i que nosaltres també tenim deures en aquest tema– és assegurar-nos de que les persones que estan darrere d'aquell uniforme estiguin permanentment formades, que hi hagi una formació contínua i que, a més a més, des del punt de vista mèdic, doncs estiguin ateses de forma també contínua per assegurar-nos de que estan en les òptimes condicions, perquè és el que volem, que els nostres mossos treballin amb la màxima seguretat.

I pel que fa –acabo– al tema... (*veus de fons*) –sí, sí, perdoni–, al que vostè m'ha dit, que he esmentat el tema de les permanències màximes amb una determinada..., no... És un apunt; és un apunt que també estem obligats a treballar i, com a mínim, a considerar i a buscar dins de la nostra organització i en les nostres organitzacions sindicals –que avui ens acompanyen–, doncs buscar la idoneïtat o no de mesures com aquestes, i més si les estan fent altres policies dins el marc europeu.

Bé, moltes gràcies a...

La presidenta

Doncs moltes gràcies al comissari en cap, al senyor Estela, i també, per haver-lo acompanyat, al senyor Josep Codina, comissari general. Acabem aquesta compareixença agraint-los, doncs, la seva predisposició i tot el que hem compartit.

I ara tenim un minut per fer el canvi per fer l'última compareixença del matí. Moltíssimes gràcies.

El comissari en cap dels Mossos d'Esquadra

A vostès.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a dos quarts de dues i deu minuts.

La presidenta

Molt bé. Doncs, diputades i diputats, reprendríem aquesta darrera compareixença del matí. És cert que anem acumulant endarreriment compareixença a compareixença. I, bé, aquest és, una mica, un fet estructural, perquè les tenim programades per sota del temps real que es necessita. Per tant, en tot cas, com a Mesa ja en parlarem. (*Veus de fons.*) Sí, i falta un grup, exacte, perquè el Grup Mixt no hi assisteix.

Compareixença d'Alba Alfageme Casanova, assessora en polítiques de seguretat i perspectiva de gènere, per informar sobre l'avaluació de les tasques de proximitat, prevenció i mediació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra

357-00278/13

En tot cas, abans de passar-li la paraula a l'última compareixent, a la senyora Alba Alfageme Casanova, que és assessora en polítiques de seguretat i perspectiva de gènere, sí que volia fer un agraïment també a totes les treballadores i treballadors

que fan possible que puguem fer aquesta comissió, tant a la part que dona suport a la Mesa com a la part instrumental, també, per fer possible que amb les mesures covid, doncs, puguem fer aquesta sessió amb seguretat.

Bé, sense més, com ja sap, disposa de trenta minuts; després farem les preguntes i disposarà d'entre deu i quinze minuts més. Doncs té la paraula la senyora Alba Alfageme, assessora de polítiques de seguretat i perspectiva de gènere.

L'assessora en polítiques de seguretat i perspectiva de gènere (Alba Alfageme Casanova)

Molt bé. Moltes gràcies. Com que soc l'última, intentaré cenyir-me als temps, i, si puc, fins i tot, reduir-los. Bé, senyora presidenta, moltes gràcies. Membres de la Mesa, senyores diputades, senyors diputats... Agraeixo l'oportunitat de poder comparèixer avui en aquesta comissió amb l'objectiu d'exposar les línies bàsiques del projecte, sobretot del projecte de feminització del Departament d'Interior, que, evidentment, també té un impacte directe en el que estem parlant, en el model d'atenció, en el model policial i també en l'avaluació d'aquest.

De fet, el projecte del que els parlaré, i que estem desplegant des del Departament d'Interior, té com a objectiu, també, avançar –el que dèiem– en aquesta millora del model policial. I, com apuntava anteriorment el conseller, també és una oportunitat per incorporar la mirada feminista a la llei de la Policia de Catalunya. Realment una mirada que pot ser absolutament transformadora en essència en el que significa fins i tot el concepte de seguretat.

Però abans m'agradaria fer un breu esment, perquè el meu àmbit de responsabilitat i d'expertesa dintre del departament pivota sobretot en aquesta feminització del departament i en aquesta incorporació de la perspectiva de gènere en les polítiques públiques amb relació a la seguretat. I, per això, també és per aquest motiu que, tot i que se'm va citar per comparèixer, per informar sobre l'avaluació de les tasques de proximitat, prevenció i mediació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i donat que, com els deia, el meu àmbit d'intervenció se situa més en l'abordatge de les violències masculines i en la feminització de l'estructura i aquestes polítiques públiques, pot ser que hi hagi alguna de les qüestions que em plantegin que no pugui donar-hi resposta. Per això prefereixo dir-ho, per aclarir per què vinc i quin és sobretot el meu objecte de treball en el departament.

El que sí que puc afrontar és el que significa feminitzar el Cos de Mossos d'Esquadra així com les polítiques públiques relacionades amb l'àmbit de la seguretat, el que parlem, no?, com la feminització del Departament d'Interior. I és que la seguretat, com tots i totes sabem, és un dret fonamental, però és evident que la seguretat no és neutra: no és el mateix la seguretat per a un home que per a una dona. La socialització, evidentment, té un impacte en tots els àmbits de la nostra vida i, evidentment, també ens genera aquestes desigualtats, que també ens generen desigualtats davant de la seguretat.

Deixin-me que comenci amb algunes dades que evidencien aquesta diferència que acaba convertint-se en una desigualtat, i és que les dones tripliquen el nivell de por dels homes. Dades que són referents en la percepció de la seguretat. Perquè les dones som educades en la por com la forma... Actualment, ens expliquen que aquesta forma d'educar-nos en la por és una forma de protegir-nos d'un perill a l'espai públic, tot i que, bàsicament, les dones som agredides per part de les persones del nostre entorn –més del vuitanta per cent de les agressions que patim estan perpetrades per persones amb qui tenim un vincle de confiança.

Però aquesta por, no podem oblidar que en el seu origen, tal com aporten grans feministes, antropòlegues com Rita Segato..., expliquen que es construeix com una por funcional amb un objectiu molt clar, que és el de controlar les dones, controlar el seu moviment en la vida col·lectiva i en l'espai públic.

Aquesta por apresada, aquesta por que se'ns infon des del bressol ens limita en la nostra vida. I, de fet, segons l'enquesta de l'Agència Europea de Drets Fonamentals,

més del cinquanta per cent de les dones, concretament el cinquanta-tres per cent de dones europees –crec que també és important parlar de que són dones en una situació de privilegi–, deixem d’anar a determinats llocs i fer determinades activitats per por a patir algun tipus d’agressió masclista, especialment –especialment– les violències sexuals.

I és que la seguretat, no podem oblidar que sempre ha estat en mans dels homes, des de la seva concepció, la seva definició, la gestió d’aquesta i, fins i tot, també els cossos operatius, en què hem delegat una part de la nostra seguretat.

En el marc patriarcal en el que vivim –perquè la nostra societat, evidentment, és patriarcal–, els homes han desenvolupat el rol, aquest estereotip del rol protector alimentant d’alguna forma, alimentant i acumulant aquest poder, i les dones hem estat les vulnerables, les fràgils, les que calia protegir, en cap cas les que hem tingut un paper històric en aquest model de seguretat institucionalitzada, tot i que hem estat essencials en la seguretat des d’un espai molt més informal.

Hem hagut, per tant, d’aprendre a gestionar la nostra pròpia seguretat amb estratègies d’autoprotecció –en moltes ocasions d’autoprotecció feminista– davant d’un món que ens ha agredit i que, d’alguna forma, ens ha estat insegur. Però, a més a més, on el discurs ha estat esbiaixat. Perquè –el que dèiem– ens terroritzen respecte al desconegut quan realment qui ens acaba agredint i –com dèiem abans– qui ens agredeix, qui ens assetja i qui ens assassina són les persones amb qui compartim vida, aquells amb qui tenim vincles afectius. Això, evidentment, també dificulta la denúncia, i també ho hem de posar sobre la taula quan pensem en el model policial.

De fet, l’experiència de la por no la podem oblidar. Quan volem dissenyar un model policial, evidentment, hem de parlar sobre quins són els fets delictius, què passa a la nostra societat. Però és importantíssim tenir clara l’experiència de la por per incorporar-la en aquest model policial, perquè és un element estructural del model de seguretat, així com la restricció i la limitació de la nostra vida, perquè les dones ens sentim insegures, perquè ens en fan sentir, a més a més. Per tant, això impacta de forma directa en el gaudi de la nostra plena ciutadania i ens condemna a ser ciutadanes de segona, perquè ens resta qualitat de vida, ens resta benestar i, d’alguna forma, això també ens revictimitza.

Els parlaré de la victimització, perquè, a part de que és el meu àmbit d’especialitat, crec que és essencialment indispensable que es posin al centre també quan parlem del model policial. Perquè cal que evidenciem com aquestes diferències de victimització entre homes i dones... Per exemple, els homes, els principals delictes que pateixen són delictes que tenen a veure amb el patrimoni, i, sobretot, sí que estan comesos més per persones desconegudes; en canvi, les dones, principalment i bàsicament, patim les violències masclistes, com deia, perpetrades per persones del nostre entorn. Per tant, aquestes diferències no són casuals, són causals d’un sistema de desigualtat i de discriminació entre homes i dones.

En aquest sentit, el model de seguretat tradicional, que, com hem dit, és extremadament masculinitzat, ha comportat que també els models policials s’hagin creat amb una perspectiva masculina, perquè, evidentment, qui havia de decidir què era allò prioritari eren els homes que estaven decidint quines eren les polítiques de seguretat, i, en moltes ocasions, com que les dones no tenien veu en aquests espais, hem estat les grans oblidades. Això també ha repercutit d’una manera evident en la composició de les estructures policials, en els referents i els lideratges; fins i tot en quin model de seguretat es plantejava.

En aquest sentit, quan es parla de feminitzar el Departament d’Interior, i concretament la Policia de la Generalitat - Mossos d’Esquadra, estem parlant d’incorporar pràctiques noves, dinàmiques, estructures i lideratges diferents dels que s’han marcat en el camí històricament; d’apostar per nous valors, per altres mirades, i confiar i promoure els valors feministes, i, naturalment, oferir oportunitats a les dones per poder formar part de les organitzacions policials, així com promoure lideratges feministes.

En aquest sentit, tal com exposava el conseller anteriorment, la feminització de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra és un dels objectius estratègics d'aquesta legislatura. És per aquest motiu que en parlar de feminització del Cos de Mossos d'Esquadra, cal que parlem, per exemple, de l'impuls del pla d'igualtat del Cos de Mossos.

En això, deixin-me fer un petit apunt. Hi ha persones que pensen que això de la feminització els queda molt lluny, però la feminització, com diu Angela Davis, és la idea radical de que les dones són persones, i, per tant, el que es planteja des dels feminismes és la millora, per exemple, de la qualitat de vida per a tots i totes.

De fet, al pla que s'impulsa –el pla d'igualtat del Cos de Mossos d'Esquadra–, una de les grans accions que intenten posar al centre és la conciliació, intentar tenir una vida molt més conciliada entre la part professional i la personal, i això no només beneficia les dones, també beneficia els homes –aquells homes, evidentment, que estan implicats en la criança. Per tant, el que és molt important és tenir present que la feminització implica també una millora de la qualitat de vida dels propis agents.

En aquest sentit, també deixin-me que faci un apunt d'un altre àmbit que estem liderant i que, en el meu cas –que, a més a més, soc psicòloga–, crec que és importantíssim. Ja que parlem tant de salut mental, ja que parlem tant dels efectes de la pandèmia, també des de la perspectiva feminista parlem, d'alguna forma, que la seguretat també és oferir..., tenir cura de la ciutadania. Però, per tenir cura de la ciutadania, hem de tenir cura, sobretot, dels nostres agents i les nostres agents. Per això és importantíssim posar com un element cabdal com cuidem i com tenim i com acompanyem aquests agents pel que fa a tot el tema de la salut mental. Perquè si estem parlant de l'afectació, l'impacte que ha tingut, per exemple, la pandèmia en general en la població, evidentment, en el cos policial –amb el que li hem exigut, que han estat professionals essencials i que han estat a primera línia–, tot això, i més que mai, ho hem de tenir en compte. Per tant, això són aquests valors feministes que intenten també transformar totes les polítiques que tenen a veure amb el model policial.

Per tant –el que els deia–, l'impuls d'aquest pla d'igualtat al cos de Mossos, que vam aconseguir signar amb la pràctica totalitat de sindicats del cos, conté un gran nombre d'accions que tenen com a objectiu, sobretot, un altre element –que no ho farem ara, evidentment, perquè això..., cal temps–, que és transformar la cultura organitzativa. Aquesta cultura organitzativa necessitem, doncs..., començarem segurament a veure els seus fruits a mitjà i llarg termini, però realment necessita aquesta transformació.

Una altra de les mesures que en aquest àmbit hem tirat endavant ha estat introduir la reserva de places per a dones per aconseguir un cos molt més inclusiu, paritari, eficient i representatiu de la societat. Com ja suposo que saben, a la llei d'acompanyament dels pressupostos vam incorporar una mesura d'acció positiva que ens habilita a fer una reserva de places d'entre el vint-i-cinc i el quaranta per cent per a dones en les convocatòries d'accés i de promoció als diferents cossos operatius, però també el Cos de Mossos.

Aquesta mesura ja l'hem aplicat aquest gener en la convocatòria d'accés al Cos de Mossos, que va fixar en un quaranta per cent, perquè no tenim temps d'esperar, no tenim temps de que això realment es resolgui de forma natural, perquè podríem arribar a estar ja..., pràcticament la totalitat de les persones que som aquí no hi seríem per veure-ho. Per tant, estem absolutament compromesos amb aquest canvi i la transformació, i per això volem impulsar polítiques valentes de transformació, i, per tant, vam fixar aquest quaranta per cent.

El desembre passat, els canvis que va portar a terme l'honorable conseller al capdavant de la cúpula de Mossos també tenien com a objectius claus per al projecte Mossos 2030 encarar una nova etapa amb una policia –el que deia– més social, més propera, més jove i també més feminitzada. I, referint-me a aquest darrer as-

pecte, del que abans els parlava, la feminització, en els canvis que es van introduir a la cúpula dels Mossos, també va aconseguir passar d'un onze per cent –en aquell moment hi havia un onze per cent a la cúpula de Mossos–, a un vint-i-cinc per cent. I ens aproximem a l'objectiu que el mateix conseller va formular que tenia per acabar la legislatura, amb un terç de dones en els llocs de comandament.

I, per a qui tingui dubtes –perquè ja sabem que probablement hi ha gent que té dubtes davant d'aquesta mesura–, això no va de regalar res a ningú, sinó de justícia, per compensar precisament una injustícia estructural que ha barrat el pas històricament a les dones en el seu accés i la seva promoció dins del cos policial. Això no va de col·locar dones, sinó que va de transformar estructures i mirades. Per tant, volem més dones, i tant que en volem. Però també volem nous lideratges, noves formes de fer, més feministes, perquè aquí cal anar al moll de l'os en les dinàmiques, en les estructures i, per descomptat, en la mateixa concepció de la seguretat. I, tal com apuntava abans, per implementar aquestes mesures serà indispensable per aconseguir aquesta igualtat.

En aquest sentit, si entrem en un dels àmbits claus en la gestió de les polítiques públiques i que té un impacte directe en el model policial... –les violències masclistes, l'abordatge de les violències masclistes, que no podem oblidar, i crec que això és importantíssim posar-ho sobre la taula–, és que les violències masclistes són la principal causa d'inseguretat de les dones. Les dones som més de la meitat de la població i, en canvi, les violències masclistes, que, evidentment, s'han treballat molt, jo no sé si es té present que són la principal causa d'inseguretat de les dones. De fet, els feminicidis, els assassinats de dones pel sol fet de ser dones, representen la principal causa mortal violenta de les dones. Per tant, les dones, bàsicament, som assassinades perquè vivim en aquesta cultura patriarcal.

Per tant, no podem oblidar que aquests elements s'han de tenir molt presents en aquest disseny del nou model policial, perquè convindran amb mi que si afecten, si totes aquestes violències afecten més de la meitat de la població –de fet, les enquestes de victimització ens parlen de que una de cada dues dones hem patit violència masclista–, doncs entenc que convindran amb mi que és un àmbit d'intervenció essencial. Perquè, no tan sols per la quantitat de fets, que també, perquè la quantitat de fets, vull dir... O sigui, quan parlem del model policial –i ara, més endavant, en faré esment–, no és únicament els fets que són denunciats, sinó que són les experiències de victimització que tenim les dones i per què ens sentim més insegures i per què patim aquesta violència i per què hi ha tanta xifra negra. Doncs tot això ha de ser un element essencial quan dissenyem aquest nou model policial, per quantitat de fets i per l'impacte i la intensitat de l'empremta que deixen. Sabem que els fets delictius que tenen a veure amb les violències masclistes, i també amb les violències LGTBIfòbiques –perquè, evidentment, també aquestes neixen d'aquesta estructura patriarcal, amb un model heteronormatiu–, evidentment, deixen una empremta emocional, un impacte psicològic i un impacte traumàtic molt important que cal tenir present.

I és que, en aquest àmbit, on la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra ha desplegat importants esforços en la lluita contra aquestes xacres, creant un model d'atenció propi que ha estat absolutament coordinat amb els altres serveis i també impulsant en algunes ocasions lluites i sent iniciadors –com, per exemple, va passar amb la mutilació genital femenina–, també sabem que cal millorar –com tot, com tota a la vida, tenim sempre possibilitats de millorar-ho.

I com ho farem? Jo crec que una de les estratègies claus que hem posat sobre la taula i que penso i que d'alguna forma crec que en el moment en el que s'està donant, d'un nivell de maduresa important d'aquest model d'atenció; el que volem sobretot és escoltar les dones, posar-les al centre, però de forma real, estratègica i efectiva.

Què vull dir amb això? Que volem fer un exercici, que creiem que és essencial per poder millorar aquesta atenció policial, que oferim a les dones que han patit

violències masclistes per conèixer la seva experiència i poder així millorar la nostra atenció. Això s'acompanyarà amb una avaluació del sistema d'atenció, perquè creiem que qui ha de guiar i ens ha de fer reflexionar sobre com s'està atenent a nivell policial són les dones, les persones que reben aquesta atenció, i aquest serà un exercici clau per desplegar durant aquesta legislatura.

Això s'acompanyarà, evidentment, d'una anàlisi dels procediments interns per millorar-ne l'eficàcia, sempre tenint molt present que volem millorar l'atenció i, sobretot, evitar allò que coneixem, dissortadament, que és la victimització secundària. Tot això és amb el que, sobretot, volem acabar.

També s'està treballant per analitzar com s'incorporen les modificacions de la Llei 17/2020, per incorporar-les al model d'atenció, així també com incorporar tota aquesta atenció en la lluita contra les violències LGTBIfòbiques; totes elles, unes realitats que preocupen i ocupen la ciutadania i que, pel seu elevat impacte emocional que suposa a les persones, han de ser cabdals.

Feminitzar també implica situar i augmentar la recerca en aquest fenomen amb més i millor recollida de dades, incorporant, per exemple, un element que crec que és molt important, que són, per exemple, les temptatives d'homicidi. O sigui, sempre parlem, tenim com bastant una visió en ocasions esbiaixada –únicament parlem dels feminicidis–, però hem de començar a construir aquest relat en el que hi han les situacions de violència, les que es denuncien –aquelles de major gravetat–, les temptatives d'homicidi i, dissortadament, els feminicidis. Perquè, d'aquesta manera, podem comprendre molt millor l'abast dels feminicidis, estudiar-los, analitzar-los, comprendre què hi ha al darrere, per així poder millorar també el nostre sistema de valoració de risc, que està funcionant, que està tenint bons resultats, però que, evidentment, com dèiem, tot és millorable.

Aconseguir augmentar la confiança, un dels altres elements que... Un dels altres propòsits que tenim és aconseguir augmentar la confiança apropant-nos a la ciutadania. Això serà clau, sobretot pel que fa a aquests temes que els estic exposant, perquè, en el model policial, el que sabem és que aquestes xacres tenen un nivell de xifra negra elevadíssim. Per tant, els nivells de denúncia en el cas de les violències masclistes és un dels més baixos si els comparem amb altres fets delictius.

Per exemple, en el cas de la violència masclista en l'àmbit de la parella, ens situem, com a molt estirar, entre un disset i un vint per cent de denúncies. Per tant, el vuitanta per cent d'aquella violència masclista en l'àmbit de la parella, que és la que se n'ha fet més pedagogia i que s'ha treballat més..., ens situem encara amb uns nivells de denúncia molt baixos. Però és que de les violències sexuals, que són un altre tema que ocupa i preocupa moltíssim la ciutadania i que és essencial posar-ho en l'eix vertebrador del model policial, únicament, en data d'avui, s'està denunciant un deu per cent del que realment succeeix.

Per tant, aquí hem de reflexionar, evidentment, sobre què està passant, sobre com podem apropar-nos a la ciutadania. Perquè, com sempre, no és que les dones no vulguin denunciar, sinó que probablement es troben entrebancs per fer-ho: probablement no se senten prou segures, prou acompanyades, el que sigui –això ho haurem d'analitzar. Jo crec que un dels elements essencials que tenim en el model policial és com podem realment, si volem treballar pel que fa a la seguretat de les persones –i sabem que les violències masclistes i les sexuals són allò que genera més inseguretat en les dones–, com podem fer per apropar-nos a les dones, per disminuir aquesta xifra negra i augmentar, per tant, la denúncia.

També serà essencial que els agressors, evidentment, tinguin clar que les investigacions –per exemple, en casos de violència sexual– són prioritàries i que, per tant, se sumaran tots els esforços que calguin per poder identificar i detenir els que cometin aquestes agressions masclistes, però també, evidentment, LGTBIfòbiques. Perquè hem d'acabar amb la impunitat que històricament ha permès que aquestes violències s'anessin repetint.

Aquí també cal fer esment de la feina que estem realitzant amb l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya per incorporar la perspectiva de gènere en tots els continguts. O sigui, si parlem de transformar, d'incorporar la mirada feminista, necessitem transformar tots els continguts, perquè, com ja sabeu, hi ha una part de la història, de la realitat, de la part de la sociologia, la psicologia, la..., totes aquestes realitats de les dones que no han estat incorporades històricament. I, per tant, tot això cal incorporar-ho en els cursos per especialitzar, doncs, els agents en diferents àmbits, però també per impulsar formacions específiques de les diferents formes de violències masclistes o, per exemple, per millorar aquesta atenció a víctimes.

Som conscients de l'augment de la sensibilització ciutadana davant de determinats fenòmens com els derivats de la crisi econòmica, el que ha comportat la necessitat de donar noves respostes –el que s'ha parlat també, com la mediació– o d'atorgar una atenció especial a determinats delictes com els derivats de la violència masclista, entre d'altres.

I no podem oblidar com el context actual ha empitjorat i ha fet més evidents les desigualtats; el que, evidentment, ha acabat impactant també en un augment de les violències masclistes. Per exemple, el que va succeir durant el confinament. Sabem que, durant el confinament, el drama que van viure moltíssimes dones, doncs va fer que en aquell moment baixessin les denúncies, i, un cop vam començar a desconfinar, van començar a augmentar aquestes denúncies.

Per tant, hem d'estar molt amatents als processos socials, a la contextualització, d'alguna forma, d'aquestes estructures socials també per poder ser al màxim d'efectives possibles en el treball d'acompanyament i en la lluita contra aquestes violències, així com analitzar els canvis o modificacions que mostren per poder prevenir, ja sigui amb les xerrades que es porten a terme, però també amb els protocols, per exemple, com els que s'han elaborat contra l'assetjament sexual en espais d'oci nocturn.

Per tant –el que dèiem–, la societat catalana és diversa, i aquesta diversitat és una de les raons de la seva complexitat. Internament, des del punt de vista de la seva composició, de la seva organització i del seu funcionament, el subsistema –autoritats, òrgans, serveis– ha de reflectir aquesta diversitat social catalana; externament, en la seva relació amb l'entorn, la prestació de serveis policials ha de tenir present que la societat –el que dèiem– és diversa i que no tots els sectors socials tenen el mateix nivell d'accés als recursos que la mateixa societat genera. Per això és tan important –aquí, per exemple, un dels altres valors del feminisme– incorporar la perspectiva interseccional; ser conscients, d'alguna forma, de com els diferents eixos de discriminació és molt probable que facin que, d'alguna forma, moltes persones no arribin als serveis policials per diferents motius.

És per això que, en aquest objectiu d'oferir seguretat a la ciutadania, les intervencions policials han de tenir en compte el grau de vulnerabilitat o la situació de vulnerabilitat i el risc d'exclusió social, també, en què es troben les persones que han de ser objecte d'aquestes intervencions. És especialment necessari promoure una profunda feminització dels serveis de policia que incorpori aquesta presència de dones a tots els nivells de l'organització, de manera que la composició de gènere de la societat s'hi vegi reflectida. Cal també incorporar la perspectiva de gènere –el que dèiem, eh?– en l'anàlisi i el disseny de les polítiques perquè feminitzar la seguretat implica incorporar més dones però també –el que dèiem– transformar les estructures. Alhora, caldrà desenvolupar habilitats necessàries per a aquest exercici democràtic de la funció policial, com la dissuasió, el diàleg i la negociació.

El compromís, com veuen, del departament amb la feminització és absolut, i amb la lluita contra les violències masclistes i LGTBIfòbiques. I seguirem desplegant les accions anomenades per poder construir vides lliures de violències i una institució sostinguda sobre, també, un pilar fonamental d'aquest model policial que sigui el feminista. No tinguem, no tinguin el més mínim dubte: aquí posarem tot l'esforç per fer-ho possible.

Moltes gràcies. I quedo a disposició de les seves preguntes per a aquells aspectes relacionats amb la meua intervenció que vulguin aclarir.

La presidenta

Doncs moltíssimes gràcies, també per l'estalvi de temps, amb una... Passaríem ara al torn d'intervencions –d'acord, un segon. (*Pausa.*)

Judit Alcalá González

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyora Alba, per la seva... Ah, perdó.

La presidenta

No, que li poso el temps. Tindrà la paraula la senyora Judit Alcalá, del Grup Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula.

Judit Alcalá González

Perdó. Gràcies, presidenta. I moltes gràcies, senyora Alba, per la seva visió i la seva explicació sobre l'elaboració de les tasques de feminització i la mirada de gènere i, a la vegada, també la millora policial i transformadora. El nostre grup comparteix amb vostè totes les aportacions que ha fet, i sobretot també compartim amb vostè la feminització del cos.

Però també entenem la feminització com amb una mirada molt més àmplia, no només d'incorporar dones dintre del cos, sinó entendre des de la mirada de la seguretat amb ulls de dona, d'acord? Aportem una mirada, creiem, molt més inclusiva; som capaces de treballar d'una manera més col·laborativa i generem, normalment, bastant consens.

Ha parlat vostè d'aplicar dinàmiques noves per transformar el cos. El cos amb mirada de gènere i feminització, amb més d'un quaranta per cent de reserva de places per a dones –això hi és. Quines dinàmiques creu vostè que cal incorporar a aquestes dinàmiques noves per feminitzar el cos?

A nivell de polítiques internes, hauria de garantir la igualtat d'oportunitats entre homes i dones a l'hora d'accedir als llocs de comandament. Per accedir a qualsevol formació, també, i accedir a que es pugui desenvolupar la dona dintre del cos, què creu que cal garantir també perquè sigui compatible amb tot el tema de la conciliació de la dona?

És important també, com vostè ha dit, la sensibilització i la formació per poder treballar amb mirada de gènere i és essencial que la policia estigui formada. Ha parlat que vol incorporar els cursos a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya. Qui creu que hauria de fer aquesta formació?

Les dependències policials, creu que estan preparades per a les dones mosses d'esquadra? I, si no hi estan, què caldria reestructurar d'aquestes dependències? Com pensen que s'ha de fer la formació per a la detecció precoç quan es pateix una situació de violència? Qui hauria de fer l'avaluació de l'atenció d'aquestes dones que venen a denunciar casos de violència de gènere?

I, després, ha parlat vostè de circuits i protocols. Com creu que han d'estar coordinats aquests protocols i aquests circuits perquè funcionin entre els diferents cossos de seguretat?

També ha explicat vostè que més del cinquanta-tres per cent de les dones europees tenen por, o tenim por –m'hi incloc jo. A vegades, la falta de llums..., i les ciutats a vegades no estan preparades per poder caminar i anar als llocs i per fer activitats, perquè tenim por a patir agressions, sobretot sexuals, com vostè ha dit.

A més a més, hi ha hagut un important augment d'agressions sexuals en els darrers temps, i molts cops els agents de policies locals no tenen tota la informació, o això és lo que almenys diuen –no tenen dades. Com creu que s'han de coordinar també totes aquestes accions?

I, després, també l'última pregunta, per acabar. Quan una dona va a ficar una denúncia, creu que caldria que hi hagués un espai fora de les dependències policials i

que els agents es desplaressin a un lloc molt més neutral, un lloc molt més segur per a la dona on estigués també molt més afable i molt més còmoda?

Moltes gràcies per la seva intervenció. Gràcies.

La presidenta

Molt bé. Doncs el senyor Macián, de VOX, té la paraula.

Sergio Macián de Greef

Sí; *moltes gràcies*. Señora Alfageme, yo ahora mismo tengo una borrachera de género que hasta que se me pase yo creo que podemos tardar un rato, pero vamos... Porque ha sido una charla desde luego muy ideológica. Yo creía..., esperaba una charla de seguridad en ámbito parlamentario; me he encontrado con una charla que, vamos, que la podría haber dado perfectamente Irene Montero en cualquiera de sus de sus ámbitos, ¿no? En fin, con un lenguaje de «marco patriarcal», «rol protector», «autoprotección feminista», «feminizar».

Mire, nosotros para feminizar..., por *feminizar* entendemos... Claro que hay que poner en valor el valor de la mujer en todos los ámbitos de la sociedad, por supuesto que hay que ponerlo en valor, ¿no? Pero lo de la reserva de cuota es una cosa que nosotros desde luego no compartimos, ¿no? Nosotros queremos *mosses*, o *mossos*, de mérito y no *mosses* de cuota –eso lo podemos entender. Hay que garantizar las condiciones de igualdad en el acceso, obviamente, a hombres y mujeres, y que libremente elijan si quieren o no ser *mosso* o ser asfaltador de carreteras, porque en el ámbito de los asfaltadores de carreteras también podríamos introducir la perspectiva de género.

Y, mire, otra cuestión. Nosotros estamos frontalmente en contra también de incluir la perspectiva de género en los Mossos, porque el mismo concepto de género es algo absolutamente ideológico y sesgado que nosotros no aceptamos. En segundo lugar, porque los Mossos entendemos que es una policía que debe guiarse por una perspectiva integral. Los Mossos han de combatir todas las violencias, singularmente las violencias en el ámbito familiar, y no unas, sí, y otras, no.

Otra cuestión que le quería comentar, y que creo que es importante y que ustedes nunca comentan porque les chafa el discurso. Mire, las mujeres son las principales víctimas de la importación de culturas que denigran a la figura femenina, ¿eh?, y que no respetan los derechos de la mujer. Y, si no, pues tenemos recientes ejemplos. A mí no me gusta, porque, al final, ejemplos todo el mundo tiene para dar y vender. Pero a la anciana de noventa y cinco años a la que un señor subsahariano, ilegal, violó en Figueras, pues a lo mejor la perspectiva de género le importa menos que que se defienda la seguridad en este ámbito de la inmigración ilegal.

O incluso a esta señora que recientemente estas dos pobres personas sin hogar, que han sido agredidas por un argelino de veintitrés años, como he comentado anteriormente, y que el señor, este chico, intentó abusar sexualmente de ella, de la pareja de..., de estas personas que tristemente no tenían hogar, ¿no?

Pues yo creo que a veces ustedes lo comentan poco porque el tema de la inmigración ilegal les chafa el discurso.

Y, por otra parte, también –aún me queda un minuto– le quería comentar que desde luego, todo esto es una cuestión absolutamente ideológica, la de la perspectiva de género y, además, choca frontalmente con la realidad.

Por ejemplo, en el ámbito de los suicidios, en Cataluña en 2020, mire, hubo 556; 414 fueron hombres, 142 fueron mujeres –el triple fueron hombres. Pero aquí nunca nadie habla de perspectiva de género.

En el tema del *sensellarisme*, el ochenta por ciento de las personas sin hogar son hombres –el otro día salía en el Congreso, en una comisión del Congreso, ¿no?, en el ámbito de España. Eso tampoco..., ya no entra en su discurso, porque eso ya, como nos rompe un poquito la foto, ya no nos interesa.

Y, mire, todo esto del heteropatriarcado, pues, cuando se produce una guerra, como es tristemente la guerra de Ucrania, quienes empuñan un arma y pierden la

vida son hombres, y ahí ya nadie se queja del heteropatriarcado, ya nadie se queja, ¿eh?, porque lo hacen estos hombres en defensa de su país y para proteger a las mujeres, a los niños y a los ancianos.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara té la paraula el senyor Pellicer, de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyora Alfageme. Ens ha semblat molt interessant la intervenció que ha fet, també l'enfocament.

Algunes qüestions més de caire intern dins dels cossos policials, no? Nosaltres o pensem o sabem que una de les principals problemàtiques que hi ha sovint quan dones entren als cossos policials és que per fer-se un lloc han d'acabar reproduint els rols i els estereotips masculins i no pas generar una nova cultura política dins del propi cos. I, en aquest aspecte, també més vinculat a això, tot l'àmbit de la discriminació que pot suposar, tant pel que fa a la qüestió de gènere dins del cos com pel que fa a altres qüestions vinculades també a la interseccionalitat que comentava, més en clau interna i d'estructuració del cos.

I, per tant, si podria aprofundir una mica en quin plantejament hi ha en l'àmbit aquest del canvi de cultura política dintre del cos policial i com es pot garantir que aquestes, diguéssim, incorporacions i aquesta assimilació a la societat no acabi suposant *de facto* situacions que s'han pogut donar en altres cossos policials, que és que no s'acaba reflectint millor la societat, sinó que s'acaba introduint diversitat que acaba actuant amb les mateixes pautes d'actuació de la cultura dominant dins el cos policial. Això, pel que fa a la qüestió més interna.

Pel que fa a les polítiques més de cara enfora, algunes qüestions que també ens preocupen. Estem veient, malauradament, diversos exemples de que davant de denúncies d'agressions masclistes o davant de denúncies d'agressions racistes, els cossos policials, malauradament, no estan a l'alçada i, malauradament, ens trobem circumstàncies en les que s'ha de fer una justificació prèvia dins dels propis cossos policials per poder presentar denúncies. Per tant, també en aquest àmbit, més enllà d'aquests canvis més a mitjà o llarg termini, si hi ha algun element de pla de xoc per poder-hi donar resposta i, per tant, per poder garantir en aquest mentrestant aquestes situacions i que no es produeixin.

Per la resta de la seva intervenció, doncs dir-li que ens ha semblat especialment interessant, també l'enfocament. I, bé, que seguirem la tasca que estan fent. I fins aquí.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara seria el torn del Marc Parés, d'En Comú Podem. Té la paraula.

Marc Parés Franzl

Gràcies, presidenta. I també gràcies, senyora Alfageme, per la seva compareixença, per la seva intervenció, que hem trobat francament interessant, suggerent, i també per les dades que ha aportat, que crec que al final també les dades són evidències del que vostè estava argumentant.

Li volíem plantejar si podia aprofundir en tres qüestions. La primera és tot el que té a veure amb... Vostè ens ha parlat de la necessitat de transformar la cultura organitzativa del Cos de Mossos d'Esquadra. Si ens pot dir alguna cosa més de com fer ho, més enllà de la reserva de places per dones. Per tant, què vol dir això. I aquí sí que vull fer èmfasi, doncs que és una organització, com la majoria de policies, que té un origen o que té unes tendències militars, que també són masculinitzades, clara-

ment, i per això aquells que defensen també una visió militaritzada de la policia segurament defensen també que sigui masculinitzada. Per tant, com canviem això des del punt de vista també d'una lògica de jerarquies, de rangs, de formes de funcionar? Però també des del punt de vista dels perfils professionals.

És a dir, nosaltres tenim la sensació que estem deixant la seguretat, o la gestió de la seguretat, pràcticament o de forma pràcticament exclusiva als cossos policials. I aleshores aquí ens suggereix la reflexió, per una banda, fins a quin punt hem d'incorporar en aquests cossos policials altres perfils professionals que no siguin específicament policies, per transformar també la forma de treballar, i fins a quin punt, doncs, les polítiques de seguretat segurament s'han de dur a terme també no només des dels cossos policials, sinó també des d'altres..., des de fora del cos i, per tant, amb altres professionals i amb altres enfocaments del que és la política de seguretat –això per una banda.

En segon lloc –i, de fet, està relacionat amb això que li comentava–, si també ens poguéssim aprofundir en una altra idea que ha llançat, que és aquesta de transformar la concepció de la seguretat des d'una mirada feminista; és a dir, com es concreta això més enllà del que ha aportat en detall de tot el que té a veure amb les violències masclistes? Però, per tant, més enllà de posar, òbviament, el focus que necessàriament hem de posar en les violències masclistes. Però crec que aquesta idea de transformar la concepció de seguretat amb mirada feminista va més enllà d'això. També, si ens poguéssim apuntar alguna cosa...

I l'última qüestió que li volem plantejar és una altra idea que ha llançat que també ens sembla molt interessant, que és la d'incorporar la vulnerabilitat en les intervencions policials. Per tant, tenir en compte quina és la vulnerabilitat de les víctimes o de les persones sobre les que recauen determinades intervencions policials –i aleshores, òbviament, a mi m'han vingut al cap de seguida les unitats antiavalots actuant en desnonaments de famílies vulnerables.

I, per tant, com podem incorporar en les intervencions policials aquesta mirada que el nostre grup –i altres grups– demanem, doncs, de que, en casos de famílies vulnerables, no s'hi duguin a terme tipus d'intervencions policials que nosaltres creiem que són altament desproporcionades.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara interrompo un segon per demanar al senyor Espadaler si ens podria fer un favor. Tenim..., el senyor Alonso-Cuevillas ha hagut d'absentar-se i, per tal de que la senyora Mercè Esteve pugui prendre la paraula, seguint el Reglament necessitaríem... (*Veus de fons.*) Sí, perquè vostè no ha intervingut. Necessitaríem que la substituís a la secretaria de la Mesa perquè pugui intervenir ella.

Moltíssimes gràcies.

Doncs li passariem la paraula, en nom de Junts per Catalunya, a la senyora Mercè Esteve. Té la paraula.

Mercè Esteve i Pi

Bé; en tot cas, gràcies, presidenta. I gràcies, senyor Espadaler, per substituir-me. Gràcies per la seva compareixença, senyora Alba Alfageme. En tot cas, dir-li que compartim totes les seves explicacions i la necessitat de la millora de la igualtat en el Cos de Mossos, i també podríem estendre-ho, doncs, a Bombers, tot i que avui no toca.

Davant de la reserva del quaranta per cent de les places per a dones de les que hem parlat; davant, també, de l'actual plantilla que tenim en aquests moments, el vint-i-u per cent, que és insuficient, per garantir aquests principis d'igualtat en aquest propi cos; com creu vostè que s'han de fomentar, que s'han de promocionar aquestes places? Com ha de ser aquesta crida de cara a aquestes futures dones que han de formar part d'aquest cos? I, alhora, com podem garantir la plena equitat

professional i, ahora, com creu que aquestes noves professionals podran arribar a assolir aquestes places de comandaments, comptant que el factor experiència en aquest cas no hi serà i tenint en compte que sembla que en la propera promoció d'inspectors, en aquest cas, el que es reservarà sembla que serà del vint-i-cinc per cent?

I, parlant d'inspectors, doncs sembla que ara, mirant aquí les estadístiques i les dades, veig que hi han 143 homes i disset inspectores. Vull dir que hi ha bastanta feina a produir-se.

I, per acabar, doncs també ens agradaria saber quins creu que han de ser els mecanismes de conciliació familiar que s'han d'introduir per millorar tant els homes com les dones en el propi cos?

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Ara seria el torn d'Esquerra Republicana. El senyor Homrani té la paraula.

Chakir el Homrani Lesfar

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyora Alfageme, per la seva intervenció. Jo volia fer-li una pregunta que crec que és interessant, i especialment arran de la intervenció del comissari en cap dels Mossos, que ens ha explicat com s'ha incorporat la perspectiva de les llengües per anar treballant, encara aprofundir més en el cos..., que és divers, però que volem que sigui encara més divers: com podem treballar de forma preventiva que en el cas de la incorporació de les dones en el cos ja treballem des de l'inici aquesta perspectiva de pluralitat entorn d'orígens socials, de diversos aspectes?

Perquè, habitualment, quan parlem de la diversitat, no sé per què, sempre acabem pensant en la diversitat d'origen ètnic, quan parlem de la diversitat en una societat, parlem de molts altres aspectes. I li voldria preguntar –per desgràcia, tenim aquest dèficit– de quina manera podem treballar preventivament perquè no ens passi el mateix en un futur des d'aquesta perspectiva?

Després, agrair-li molt... Perquè crec que ha sigut molt clara quan ha situat..., la feminització va més enllà de la incorporació de dones al cos, i crec que ha quedat molt clar.

I, després, no puc evitar situar... Un dels àmbits –i sé que no és l'àmbit de la seva expertesa, però no puc evitar situar-ho– que hem de lluitar-hi més, i que segurament en el nou model policial hem de situar més, és la lluita contra els delictes d'odi. I llavors, com es construeixen els discursos de l'odi? Com es construeixen els discursos que assenyalen l'altre? Com es construeixen els discursos que no assenyalen una violació quan es diu Jordi o José però sí que assenyalen una violació quan es diu Mohamed o com sigui? Perquè això és la construcció del discurs de l'odi, i crec que l'hem vist ara mateix. Com som capaços de mai denunciar una situació en un fet que és concret, que és que els delictes sexuals, per desgràcia, tenen un element en comú: que els fan homes, i aquest és el que ens hauria de preocupar. Però, després, com distorsionen les dades; com són capaços de parlar de «manades», com no hi han dades sobre els orígens, etcètera, i quan les dades que es coneixen són majoritàries. Però és molt curiós.

I aquí és un element que crec que no podia evitar situar-lo, que és: els delictes d'odi acostumen a venir després de la construcció de l'odi, i d'això, crec que no li podem ficar la responsabilitat als cossos policials. Crec que aquí ha d'haver-hi una responsabilitat de la societat, com evitem la construcció de l'odi, dels discursos de l'odi. I aquí crec que també a vegades carreguem en masses coses els cossos policials, i aquí sí que crec que ha de ser una lluita de tota la societat i descarregar de la lluita contra la construcció del discurs de l'odi els cossos policials.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Doncs bé, li tornem la paraula a la compareixent perquè pugui respondre i completar la seva intervenció. Moltes gràcies.

Alba Alfageme Casanova

Molt bé. M'és complicat (*l'oradora riu*), perquè el que deien..., hi han tantes preguntes, i no estem avesades a aquest ritme. Però intentaré, a veure, anar bastant cara a barraca i intentar respondre al màxim possible.

Pel que fa a la diputada del Partit Socialista, estem parlant de lideratges –això que deia–, aquests lideratges compartits, sobretot, o sigui, intentar trencar..., tot i que, evidentment, són cossos jerarquitcats, i això és així, però intentar treballar molt més des de la cerca del talent, per exemple. Hi ha moltes persones dintre de l'àmbit policial, i sobretot sabem que ha sigut una de les causes... Per exemple, el tema de la maternitat, que moltes dones no han pogut promocionar perquè, per tal com hem construït la nostra societat, han hagut d'escollir la seva carrera professional o el fet de poder, per exemple, atendre o gaudir més de la seva maternitat, de la seva criança, i això realment els ha suposat un fre, per exemple, en la seva possibilitat de promoció.

Llavors, el que el creiem que és molt important, i hi estem treballant conjuntament amb el Cos de Mossos d'Esquadra, és dir: d'acord, estem en una estructura jerarquizada però hem d'anar a buscar el talent, d'alguna forma. Volem uns lideratges compartits; entenem que la forma d'organització és la jerarquia, però a l'hora de generar coneixement, de construir nous models, d'intentat transformar, volem identificar les millors persones de cada àmbit, independentment del rang que tinguin, i això té molt a veure amb aquest concepte que dèiem de feminitzar. La feminització parla d'estructures col·laboratives, d'estructures molt més horitzontals. Evidentment, sabem que estem en cossos policials, però realment estem intentant transformar aquesta visió.

Això també... Diferents persones m'han preguntat sobre com es replica aquest canvi, per exemple, o què incorporem amb això que parlem de feminitzar per conciliar –i això ho intento respondre de forma global a tothom.

Però tota la conceptualització de la promoció territorial... Hi han moltes persones que havien renunciat a promocionar, i sobretot sabem que era un element molt important en la vida de moltes dones pel fet de... Potser jo ara, en el meu cas, jo, que soc de Girona –sempre ho hem de dir, en algun moment o un altre–, doncs promociono i potser m'envien a Terres de l'Ebre. Doncs jo, ara mateix, fer aquest sacrifici, no. Llavors, entenent... És el que diem: al final els feminismes el que intenten és posar també la vida al centre, la vida en majúscules, evidentment intentar conciliar.

Però és que no serà un benefici només per a les dones. Molts homes també podran decidir: «Ostres, doncs jo no vull tampoc sortir del meu àmbit territorial, perquè vull estar a prop de la meua família, perquè el meu projecte de vida és aquest.» Doncs per què hi han de renunciar?

I això, el problema que teníem és que perdiem el talent humà. D'alguna forma el que estem és intentant acompanyar tot aquest talent humà, destacar-lo, i d'alguna forma que sigui tot molt més equilibrat i molt més sostenible. Per exemple, doncs això seria aquest canvi dintre de la cultura organitzativa.

Sí que les dependències policials... Evidentment, el Cos de Mossos d'Esquadra no està en la realitat... Per exemple, algú comentava de Bombers: Bombers ara mateix són un dos per cent de dones –els cossos policials estan en una altra realitat. Llavors sí que les dependències estan preparades per a les dones i també és cert que tenen una gran experiència, per exemple, amb tot l'acompanyament en l'abordatge de les violències masclistes, i aquí els grups d'atenció a les víctimes han fet una gran feina. El que passa és que, és clar, és necessària sempre aquesta perspectiva de treball col·laboratiu que han fet en la necessitat d'aquesta detecció precoç.

I aquí és on, a vegades, això—com molt bé comentava també el diputat— d'incorporar la perspectiva feminista en l'àmbit de la seguretat significa: d'acord, com a societat, hi ha una part de la seguretat que n'hem fet l'encàrrec, aquesta seguretat delegada en els cossos operatius, en la policia, però hi ha tota una altra seguretat que depèn de la ciutadania.

I aquí, també els feminismes ens interpellen: jo què puc fer com a element que forma part d'una col·lectivitat, què puc fer per millorar la seguretat meua i de la col·lectivitat en la que visc. De fet, els grans referents feministes en temes de seguretat també són els països, per exemple, que han intentat fer estratègies col·lectives per oferir més seguretat, igual que incorporar la perspectiva de gènere, per exemple, en l'urbanisme que, com vostè deia, les ciutats no són neutrals, no són neutres.

Llavors, ara mateix també intentar garantir que tot allò que fem... Per exemple, on destinem determinades patrulles? Doncs, evidentment, on es cometen fets delictius. Però també sabem que determinats patrutllatges generen seguretat. Si hi han determinades zones que sabem que són punts foscos per a les dones —aquests punts en els que les dones no hi transiten per por—, doncs sabem que, si les dones saben que hi ha patrulles policials d'una forma més habitual, probablement es puguin sentir més segures.

Per tant, tot això s'incorpora en aquesta anàlisi, com lo dels protocols coordinats que, evidentment, amb el model policial i amb la nova llei de seguretat de Catalunya, s'haurà de fer l'encaix amb les diferents policies locals. Amb quines accions, funcions, està fent el Cos de Mossos d'Esquadra..., que, evidentment, és una policia integral, però les altres policies locals, en funció, una mica de les competències i també de la dimensió de la població, veure si poden entomar seguiments. Perquè, evidentment, el que hem de desenvolupar —i el Cos de Mossos ho està fent, però crec que és un dels reptes que tenim— és com portem a terme aquests seguiments amb les dones. No és únicament la denúncia, sinó, a partir de la denúncia, el nivell de risc que té i, a partir d'aquí, qui fa aquest seguiment —Mossos d'Esquadra, quines policies locals s'hi incorporen. Per tant, això també és un element essencial que s'haurà de treballar.

I... No ho sé, a veure què més. Llavors també parlaven... Bé, deixin-me passar al diputat de VOX. Bàsicament, li agraeixo moltíssim que m'hagi comparat amb Irene Montero, o sigui, gràcies, perquè la veritat és que em sembla fantàstic.

Al tema dels suïcidis, hi hauria molt de què parlar, perquè els temes de salut mental... I, si no, a això hi han moltes dades que ens expliquen que en la salut mental, dissortadament, l'afectació principal la pateixen les dones. I la realitat dels suïcidis és que, tal com hem estructurat la nostra societat, els estereotips fan que als homes els costi molt més parlar de la seva salut mental, els costi molt més demanar ajuda i que, per contra, a les dones se les identifiqui molt abans, per exemple, en processos de depressió, perquè els feminismes, d'alguna forma, ens han ensenyat que compartir com ens sentim emocionalment ens pot ajudar, i no abocar-nos al final a aquest suïcidi.

Tot això està sobre dades, com les dades que vostè també deia al final per demuntar determinats estereotips. O sigui, les violacions, el principal gruix de violacions, no les cometen persones de diferent origen; no, no, les cometen homes..., els nostres homes, eh? —si així em pot entendre millor—, i és la realitat. O sigui, realment, els principals agressors que tenim amb les violències masculistes són homes de nacionalitat espanyola, catalana, amb els que vivim i compartim el nostre dia a dia.

Llavors, també... Re, només un petit apunt. Li recomano que es llegeixi Svetlana Aleksíevitx, que és una premi Nobel i que ha fet un gran llibre que es diu *La guerra no tiene rostro de mujer*, perquè també entendrà que les guerres, qui les fa, qui les promou —no qui dispara—, qui les pensa, qui les organitza, bàsicament són homes.

Pel que fa al diputat de la CUP, sí, el que els estava comentant, no?, una mica, aquest treball molt més horitzontal, incorporar, doncs, tots aquests elements de la cura.

I, com comentava també, pel que fa a tota la part de les denúncies en temes amb aquest component racista, aquí jo no soc coneixedora d'aquest àmbit. Per tant, em disculparà que no hi pugui entrar.

Però sí que m'agradaria també posar sobre la taula... Vostè em comentava com podem promoure també aquesta cultura. I un altre element que és molt important, i que s'està treballant dintre del Cos de Mossos, és..., com passa a totes les institucions, perquè les dades, per exemple, de l'enquesta fonamental de drets de de l'agència europea, ens diu que una de cada dues dones ha patit assetjament sexual. Per tant, això sabem que està passant en totes les institucions.

I un element també que és importantíssim i que podem posar sobre la taula i que –evidentment, el Cos de Mossos d'Esquadra ja disposa d'uns protocols d'assetjament sexual o per raó de gènere– també creiem que és important seguir-hi fent feina, perquè d'alguna forma jo crec que hem de transformar la societat i les institucions i, evidentment, garantir que tothom pugui viure en llibertat i tranquil·litat i, sobretot, treballar, desenvolupar la seva funció. I aquest també és un altre àmbit en el que estem treballant.

Llavors, el diputat d'En Comú Podem... Sí, una mica això que els estava..., no? No sé si li he contestat, aquests exemples més concrets. Sí que m'agradaria això que comentàvem de com, d'alguna forma, incorporar, per exemple, tota aquesta mirada interseccional, d'acord? O sigui, això és una de les aportacions que es fa als feminismes, que ens posa el repte davant nostre de dir: ostres, no hem de fer una anàlisi simple, sinó que necessitem tenir aquesta mirada més global, ja sigui en situacions de desnonament i com es fan les valoracions prèvies, però també en qualsevol situació en la que calgui intervenir. Perquè, en moltes situacions, és el que diem: la pròpia discriminació ja genera una pròpia sensació d'inseguretat, però també en la pròpia persona que ho viu. I això s'ha de tenir en compte.

I jo crec que aquí és un element que probablement –no sé si té a veure amb el model policial o no– sí que té molt a veure amb la concepció de seguretat que tenim com a ciutadania, en general. Perquè crec que, històricament, com que s'ha intentat això, oferir aquesta visió tan limitada de la seguretat vinculada amb els cossos operatius, jo crec que hi ha una gran part de la ciutadania que s'ha com desconnectat de la seguretat. I a vegades hi ha gent que et diu: «Però tu treballes en l'àmbit de la seguretat?» I és com... Costa a vegades d'entendre que com a dret fonamental la ciutadania hi tenim molt a dir i també a interpellar constantment la feina que es fa des dels cossos operatius. Per tant, aquesta seguretat més delegada de la que estem parlant, jo crec que s'hauria també d'acompanyar de tot un treball d'implicació també de la ciutadania.

La diputada de Junts per Catalunya. Com ho fem per incorporar dones? Hem fet unes campanyes –no sé si les han vist. És: «Serem més. Serem iguals. Serem millors.» Estem intentant –això que dèiem, eh?– promoure molts mecanismes de conciliació, i intentem anar a intentar estendre d'alguna forma aquesta idea de que necessitem dones per tenir uns cossos policials que s'assimilin molt més a la nostra ciutadania. I, d'alguna manera, sabem que hi hem de treballar.

I això ho connecto una mica amb el que comentava el diputat: què hi podem fer abans. És clar, aquí hi ha una gran feinada de construcció de rols, d'estereotips de gènere, no?, d'alguna forma. Per què jo no em puc plantejar ser la... –jo no, eh?– (l'oradora riu), per què no la meva filla es pot plantejar ser la futura cap del Cos de Mossos d'Esquadra? Fins al moment no hem tingut cap dona que ho fos. Llavors, probablement necessitem també aquests lideratges, aquests referents femenins que construeixin la possibilitat, l'oportunitat.

I d'alguna forma jo crec que... A més, Mossos d'Esquadra cal dir que, ostres, està com absolutament al cos. I aquí també agraeixo al comissari en cap que estan absolutament alineats amb aquesta transformació feminista, perquè realment, al final, tothom que entén realment què és el feminisme, entén que és una oportunitat per

millorar la qualitat de vida, per millorar el servei, per millorar d'alguna forma, evidentment, tot el treball que estem oferint, tot aquest àmbit de seguretat que al final transversalitzava totes les vides.

Per tant, jo crec que seria bastant absurd, o si més no d'un nivell important de desconeixement, desaprofitar aquesta oportunitat, perquè això realment ens situa..., jo crec que ens fa avançar moltes pantalles.

I, ja per anar acabant, una mica el que deia el diputat d'Esquerra, doncs això que dèiem, aquesta feina preventiva, com canviem aquests rols, aquests estereotips. I, sobretot, també jo crec que com desconstruïm. Vostè estava parlant d'aquests delictes d'odi. I jo, igual que en temes de violències masculines, crec que el que desmunta els mites, aquestes pseudorealitats, aquests, aquestes... En el fons són la tergiversació de la realitat amb una intencionalitat.

Crec que el que és més poderós és agafar realment les dades oficials, perquè les dades són les dades –les dades no enganyen– i les dades desconstrueixen en un moment tota aquesta construcció, en moltes ocasions, d'aquest discurs de l'odi. En aquest sentit, hi ha un compromís absolut.

Per exemple, vostè comentava el tema de les violacions grupals. Les violacions grupals no són un fenomen nou; no és un fenomen que hagi arribat a partir de no sé què –no. O sigui, sabem tradicionalment que una de cada deu violacions era una violació grupal, i principalment comesa per homes nacionals i que, per tant, les dades al final són, com si diguéssim –crec, eh?–, la diana claríssima per desconstruir tots aquests arguments.

Per això crec que és molt important que un dels encàrrecs que tenim, com a model policial també, és generar coneixement, la recerca; no únicament la recerca dels fenòmens, sinó també, evidentment, tota l'avaluació del que es fa. Però construir aquesta recerca, començar a parlar dels fenòmens amb coneixement de causa, realment és el que ens pot ajudar moltíssim a tenir molt d'arsenal per desconstruir doncs tots aquests delictes d'odi, tota aquesta construcció tan difícil de sostenir que està dinamitant..., evidentment, que va directa als nostres fonaments democràtics.

Per part meua, ja ho tindriem...

La presidenta

Molt bé. Doncs amb aquesta intervenció innovadora, no?, diferent del signe que hem tingut fins ara, de la senyora Alba Alfageme, sobre la mirada feminista, la incorporació del feminisme com una manera de desconstruir el model policial i de construir-lo d'una manera molt millor. Crec que és una bona manera d'acabar avui la sessió. Agrair-li moltíssim la seva aportació, com les de totes les que hi ha hagut avui durant el matí; agrair la feina de tothom per fer possible la comissió, i continuem amb la següent.

Moltíssimes gràcies.

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda i set minuts.